

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

MARTIN IVERSEN CHRISTENSEN

ADRIAN
BEKKER-
LIV OG
SLÆGT

ADRIAN BEKKER – LIV OG SLÆGT

HERREDSFOGEDEN FRA HOLLÆNDERBYEN

FAMILIENS HISTORIER, BIND 5

Martin Iversen Christensen

ADRIAN BEKKER - LIV OG SLÆGT

HERREDSFOGEDEN FRA HOLLÆNDERBYEN

FAMILIENS HISTORIER, BIND 5

© Første udgave 2022, Anden udgave 2023/2024 Martin Iversen Christensen
(Tekst og fotos, hvor intet andet er angivet. Herudover privatfotos af
personer)
Forlag: BoD – Books on Demand, København, Danmark Tryk: BoD –
Books on Demand, Norderstedt, Tyskland ISBN: 9-788743-049487

Indholdsfortegnelse

Forord.....	9
Studier i København og Tyskland	10
Rødder i Hollænderbyen	12
Uventet død med store konsekvenser.....	17
Peter Bekker og hans mulige efterkommere	20
Isebrandt og Anna Christine Bekker.....	23
Adrian fire partnere og 21 børn.....	24
Militær løbebane	26
Købmandsdatteren fra Odense.....	28
Adrians oversættelse af Marcus Aurelius' betragtninger.....	30
Brev til Carl Juel om Hübners Fabrikker	32
Brev til von Westen om fabrikkerne.....	33
"... inspecteur over een af de største Fabriquer her i Landet".....	34
Rejste sag om ærekrænkelse	36
Toldkontrollør og Tåsinge	42
"Stormægtigste, Allernaadigste Arve Herre og Konge!"	43
Herredsfoged i Sunds og Gudme Herreder.....	44
Skifte efter Riborg Sophia.....	52
Den fattige majordatter.....	58
Landvæsenskommissær i Nyborg-Tranekær Amter	62
Øverste myndighed to herreder	65
Som dommer ved herredstinget.....	66
En anstrengt økonomi	68
Datteren på Lundegård.....	70
Karens kæmpestore slægt.....	74
Jomfru Bekker.....	88
Godsforvalter og proprietær	90
Sørens køb af gård på Svendborg Torv.....	93
Forvalterens fire ældste	95
Slægten i Vindeby	102
Søren Bekker og Marie Christine Brandts børn.....	104
Søn uden for ægteskab	111
Sagføreren i Svendborg	112
Præstekone på Langeland.....	116
Adrians breve til Birgitte fra september 1791 til september 1792.....	120
Præstekone på Lolland.....	124
Præstekone på Tåsinge.....	126
Den barnlige baronesse	132
Ægteskaber i Ålborg.....	142
Dansk-Norsk familie.....	146
Konen var født i Indien	150
Amtsforvalter i Maribo.....	154
Slægten fra Store Magleby.....	158
Slægtsforbindelserne i Bacherfamilien	162
Den københavnske brændevinsbrænder	164
Anneks 1: Adrian Bekkers karriere.....	172
Anneks 2 og 3: Seks breve og Adrians Vita.....	173 og 180
Anneks 4: Slægtstræer	181
Litteratur, kilder og hjemmesider	188

Forord

Bind 3 og 4 af "Familiens Historier" handlede om min mormor Inger Rasmussen gift Christensen og hendes slægt og aner. En af forfædrene var Adrian Bekker, der var herredsfoged i Sunds og Gudme Herred fra 1763 til 1800. Der er så meget at skrive om hans karriere, privatliv og baggrund, at jeg har valgt, at det skal have sit eget bind med fokus på ham og hans efterkommere.

Adrian Bekker voksede op i en velhavende familie i København, men hans fars død og forretningernes efterfølgende kollaps betød, at han tidligt måtte stå på egne ben. Efter en omskiftelig karriere blev han som nævnt udnævnt til herredsfoged i to herreder, som dækker det sydvestlige Fyn og Tåsinge. Det var et job, der indebar, at han var en blanding af politimester og dommer.

Adrian fik i alt 20 børn med sine tre koner og et barn uden for ægteskab. Det er blevet til et meget stort antal efterkommere, som i dette bind er fulgt i nogle generationer. Blandt efterkommerne var som nævnt Inger Rasmussen. Linjen til Adrian Bekker gik via hendes mor, Marie Christine Madsen, mormor Christiana Maren Sofie Andersen, oldemor Marie Kristine

Elisabeth Bekker, tipoldefar Adrian Severin Bekker samt tiptipoldefar Søren Borring Bekker. Ingers slægt er som nævnt beskrevet i de to foregående bind. Og Søren Bekkers efterkommere kan man læse om i kapitlerne "Godsforvalter og proprietær" og "Slægten i Vindeby" i dette bind.

De mange efterkommere gør, at der findes en del materiale om Adrian Bekker. En anden efterkommer, Aksel Røhling, skrev biografien "Adrian Bekker – en levnedbeskrivelse", der bygger på en omfattende forskning. Jeg har brugt informationer herfra, bygget videre og rettet der, hvor det er nødvendigt. Herudover har jeg undersøgt arkivalier i Rigsarkivet og brugt andre indgange til viden om Adrian. Jeg har blandt andet kunnet fastslå, at han arbejdede for Hübners klædefabrik 1757-1758. Han lagde efterfølgende sag an mod sin tidligere arbejdsgivers kone ved Tåsinge Birketing, og retssagen kan findes i Lolks meget omfattende renskrivning af Tåsinges Tingbøger.

Gennem sine 37 år som herredsfoged dømte Adrian i et meget stort antal sager på Sunds og Gudme Herredsting, som også kan følges i tingbogen. Jeg har fremdraget hans rolle i en enkelt sag fra Drejø, som historikeren Michael Dupont har behandlet i en artikel.

I øvrigt har jeg kunnet tilføje ny viden om flere efterkommere, og jeg har muligvis fået afkræftet familiefortællingen om, at Adrians ældre bror døde som ung toldkontrollør i De Dansk Vestindiske Øer. I stedet blev han efter alt at dømme gift i København og fik flere efterkommere. Det afdækkes i kapitlet "Peter Bekker og hans mulige efterkommere".

Desuden har jeg fundet nye informationer om Adrians morfar, brændevinsbrænder Søren Christensen Svane i København i kapitlet "Den københavnske brændevinsbrænder".

Adrians far stammede fra de nederlandske indvandrere, som Christian 2. fra 1516-1521 inviterede til at komme og opdyrke Amager. Her har jeg ved hjælp af nyere forskning kunnet konstatere, at de forfædre, som Aksel Røhling havde fundet, var de forkerte – de var nemlig barnløse. Det kan man se i kapitlet "Slægtsforbindelserne i Bacherfamilien". Ligeledes er Adrians fædre slægt og det hollandske samfund på Amager beskrevet i en række kapitler.

Informationerne i denne bog kan også ses på hjemmesiden www.familienshistorier.wordpress.com, som opdateres løbende.

Martin Iversen Christensen
Frederiksværk 2023

Studier i København og Tyskland

Adrian Bekker voksede op i Nyhavn, hvor han fik en grundig uddannelse. Han læste videre ved Københavns Universitet og universiteterne i Rostock og Königsberg og fik lovning på et præsteembede, men valgte anderledes.

Adrian Bekker voksede op under gode kår i København som søn af Thønnes Becher og Anna Christine Svane.

Af Mandtallet, der blev foretaget den 14. december 1728 efter den store brand i København, hvor to tredjedele af byen brændte, fremgår: "*Hus Nr. 5, Matr. nr. 20, Nye Canall: Thönnis Becker, Tømmerhandler, kone, 4 børn, amme, hans moder, een informator, desuden en skriverkarl og hans søster, der søger condition*".

Det vil sige, at i hvert fald de tre drenges uddannelse blev varetaget af en lærer, der boede hos familien i Nyhavn. I sine erindringer nævnte Adrian mange år senere, at han blev undervist i sprog, musik, skrivning og regning, indtil han startede på forberedelsesundervisningen til universitetet.

Studerede hos Holberg og på universitetet

1735 var Adrian privatstudent "e privata" hos forfatteren og professor Ludvig Holberg, der var hans "præcept privata", hvilket betyder privatlærer.

Han var indskrevet på Københavns Universitet under navnet Adrianus Becker. Broren Isebrandt fik latiniseret sit navn som Isebrandus Becker i 1738.

1737 tog Adrian examen philosophicum med carachtere laudabili. Det vil sige, at han blev exam. phil og karakteren var efter hans oplysninger i hans egen levnedsskildelse "rosværdig". Herefter tog han hurtigt derefter graden gradum bacalareum.

Holberg boede på Gammeltorv fra 1735 til 1739. (Illustration: Efter Thura, Hafnia Hodierna).

Københavns Universitet og Vor Frue Plads i 1764 (Det Kgl. Biblioteks Billedsamling).

Ludvig Holberg var professor i metafysik 1717, latin 1720 og historie 1730. Han var en førende eksponent for oplysningstiden og forfatter af historiske, poetisk/komiske og religiøst/filosofiske tekster. (Kobberstik fra 1731 af Christian Fritsch. Det Kgl. Biblioteks Billedsamling).

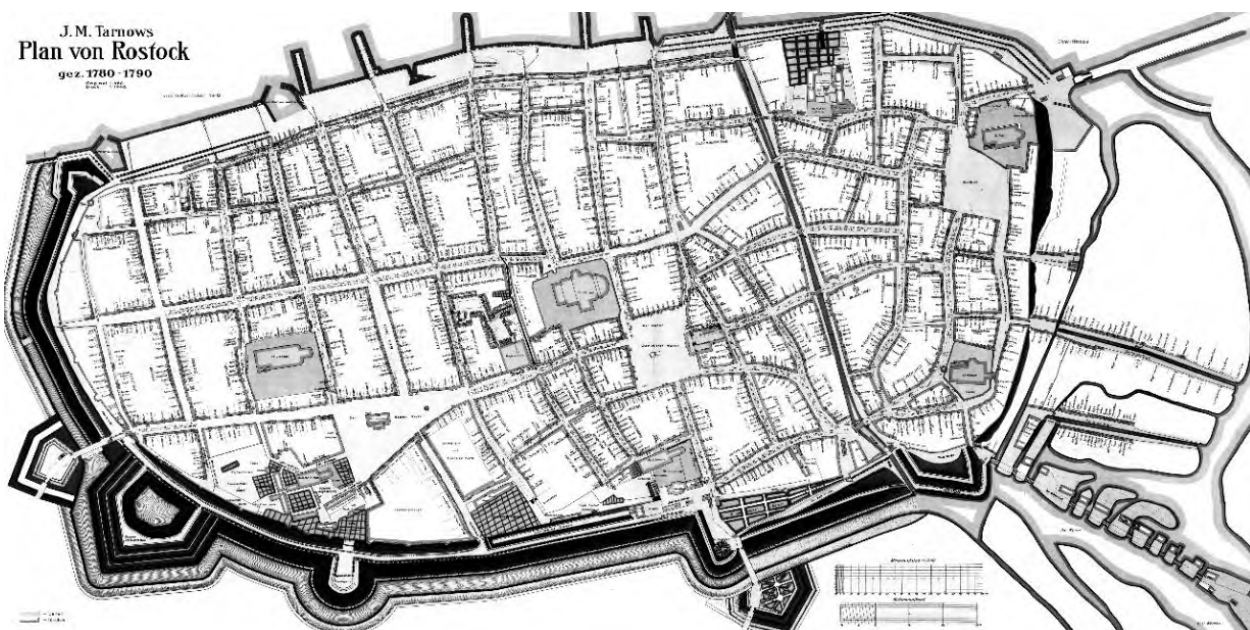
Det gamle universitet i Königsberg, om blev revet ned i 1864. (Af Ludwig Clericus, Archiv Corps Masovia, via Wikimedia Commons).

Studier i Tyskland

1740 læste Adrian på først på universitetet i Königsberg, som i dag hedder Kaliningrad og er en russisk enklave mellem Litauen og Polen tæt ved Gdansk (dengang under navnet Danzig).

Herefter læste han videre på universitetet i Rostock. Ingen af stederne var han officielt indskrevet som studerende.

Senere i 1740 studerede han teologi på Københavns Universitet for at blive præst.

Kort over Rostock fra 1780-1790 (J.M. von Tarnow).

Lovning på præsteembede

Adrian havde nemlig fået kaldsbrev af en patronesse, Kirstine Catarina Leergaard, oberstinde Schumacher til godset Benzonseje mellem Køge og Roskilde. Det vil sige, at han var blevet lovet det første ledige præsteembede inden for det område, hvor hun havde overhøjheden over kirkerne og dermed retten til at ansætte præsterne. Patron eller patronesse betyder beskytter.

Oberstinden var en af hans fars forretningsforbindelser. Det fremgår ikke præcist på hvilken måde, men måske solgte hun tømmer fra godset til Thønnes Becker. Hun havde hun købt Benzonseje i 1737, året efter hun var blevet enke efter oberst Christian Frederik Schumacher. Efter hendes død i 1754, solgte hendes to sønner godset, som i dag hedder Risbyholm.

Men Adrian valgte i stedet at gå militærvejen, og det er der mere om i kapitlet "Militær løbebane" på side 26.

Rødder i Hollænderbyen

Adrians far, Thønnes Becker, flyttede til København fra Hollænderbyen omkring 1711. Her var han først lakaj og senere skriver. Med tiden opbyggede han en stor tømmerhandel og blev ikke mindst velhavende efter Københavns brand i 1728. 10 år senere blev han del af byens styre.

Familiens gård i Store Magleby dannede rammen om de første år af Thønnes Pietersen Becker (1687-1740)'s opvækst.

Hans forældre, Pieter Gertsen (d. 1711) og Neel Tønnesen Bacher (1662-ca. 1728), flyttede til Utterslev i 1702, og da han på det tidspunkt var 15 år gammel, blev han muligvis hos slægtningene i Store Magleby, eller også tog han allerede på det tidspunkt til København.

1710 lånte han sin far 94 sletdaler til sædekorn og betaling af skat, og året efter ses han som lakaj hos kommandør Wickmand.

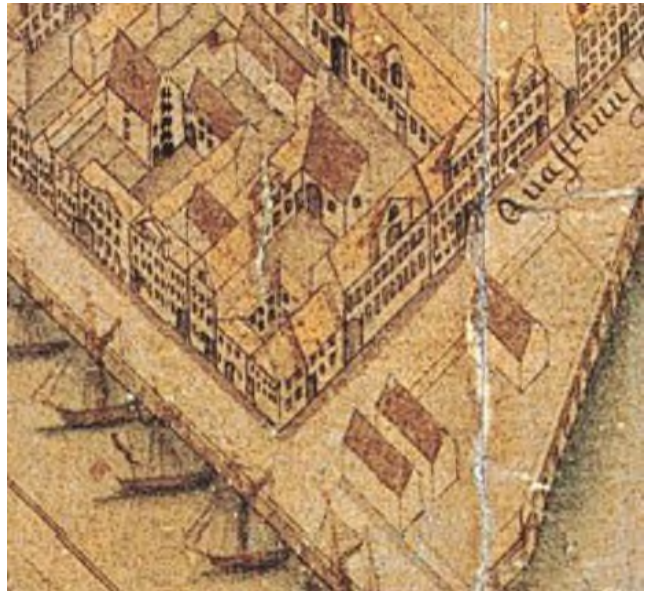
Fra 1712 blev han nævnt som skriver og fuldmægtig på Toldboden ved Bremerholmen, og 1718 havde han samme job ved dokken. Desuden blev han nævnt som brændehandler ”født udi Hollænderbyen paa Gl. Amager”, da han i 1720 fik borgerskab i København.

Fem børn blev voksne

1712/1714 giftede Thønnes sig med Anna

Christine Sørensdatter Svane (før 1692-1772), der var datter af den velhavende gæstgiver og brændebrænder Søren Christensen Svane.

Parret fik i alt syv børn, hvoraf de tre døde som små. Der blev noteret begravelser for to døtre i henholdsvis 1728 og 1732, men uden at deres navne blev nævnt - men der må være tale om døtrene, Nille Kirstine og Margrethe. De var født i 1716 og 1718. Der nævnes også en søn ved navn Christian, som der ikke er flere informationer om.

Thønnes og familien boede Nye Canal matrikel 30 fra 1717 til 1737, som nærmeste er tredje hus fra havnen. Husrækken lå mellem Toldbodgade og Kvæsthuset, der ses øverst til venstre. I dag ligger Skuespilhuset på kajen. (Geddes Kort fra 1761).

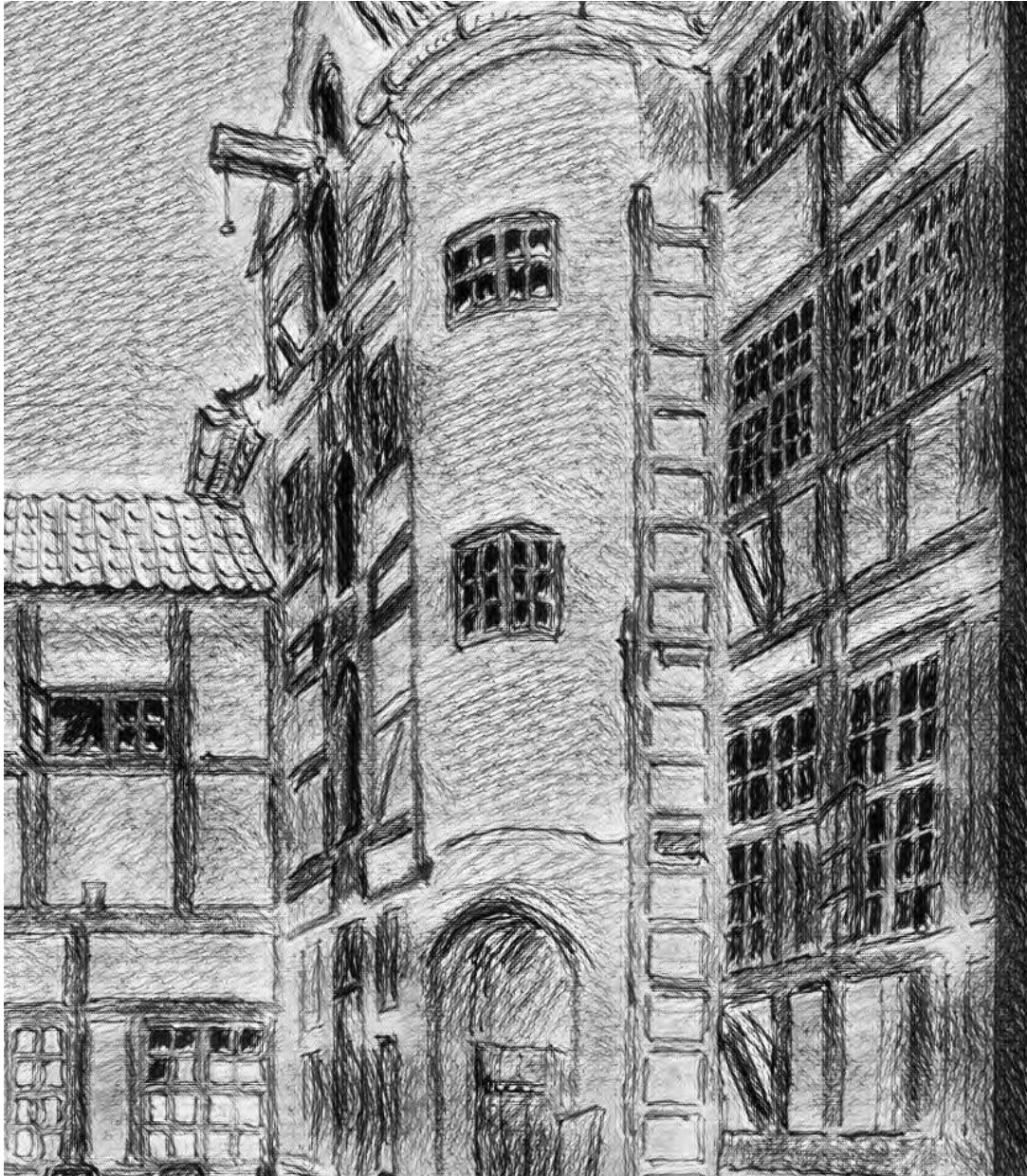

Stortømmerhandel

I 1717 købte Thønnes i Nye Hafn en byggeplads med baghus mod 11 Slettedaler i Danske Kroner.

Ejendommen svarer i dag til halvdelen af Nyhavn 65, hvor Mahnfelts Gård blev opført 1739. Baghuset er stadig det samme, som da Thønnes ejede ejendommen. De fire fag blev opført mellem 1698 og 1717 i to stokværk bindingsværk med kvist over tre fag. Ifølge Kulturstyrelsen havde det fladbuede stik over det rundbuede smigfag mellem baghuset og pakhuset tidligere påskriften ”Anno 1731”.

Salen i Magstrædelejligheden fra 1700-tallet på Nationalmuseet har efter beskrivelsen mindet om indretningen hos Becker-familien.

Baghuset, som det ser ud i dag, minder meget om, hvordan det så ud, da Thønnes ejede gården. Baghuset blev dog forhøjet med en ekstra etage i 1801, og forskellige andre bagbygninger er opført senere. (Tegning fra foto: Martin Iversen Christensen).

Flere ejendomshandler

Thønnes Becker solgte ejendommen igen i 1737. Han købte ligeledes flere ejendomme i Grønnegade og drev tømmerhandel forskellige steder omkring Holmen og havde også halvparter og flere mindre parter i en række skibe.

På et tidspunkt købte Thønnes en ejendom på hjørnet af Kongens Nytorv og Norgesgade, som senere blev omdøbt til Bredgade.

Amagertorv 1756 (Johan Jacob Bruun, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling)

Amagertorv i 1750 (Ludvig Frederik Both, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Tømmer til Store Magleby Kirke

Thønnes Becker må have bevaret forbindelserne til Hollænderbyen. I 1731 leverede han nemlig: *“alle Slags Timmer og 11 Vindues Karne fuld færdig til Store Magleby Kirke”*.

På grund af den store efterspørgsel på bygningstømmer efter Københavns brand i 1728, blev han så velstående, at han i 1737 kunne købe en stor gård i Norgesgade (nu Bredgade nr. 2). Samtidig optog han store lån og udstedte samtidig pantebreve som sikkerhed.

Medlem af byens styre

1738 fik Thønnes Becher sæde på livstid i Borgerudvalget – Stadens 32 mænd – som ved enevældens indførelse i 1660 havde fået til opgave at repræsentere borgerne i forhold til kongemagten og rådgive byens magistrat, men kun havde begrænset reel indflydelse på byens styre.

Store Magleby Kirke. (Illustration: I. G. Burman Becker, *Det Kgl. Biblioteks Billedsamling*).

Prospect af gammel Torv med rådhuset, der blev opført efter branden i 1728. (Illustration: Müllers Pinakotek, *Det Kongelige Biblioteks Billedsamling*).

Forsamlingens medlemmer kom fra byens bedste borgerskab og var i praksis selvsupplerende, selvom det formelt var magistratens opgave at udnævne dem.

Ejendomshandler

1717 Købte i Nye Hafn en byggeplads med baghus til overtagelse til Michaelis (29. september) mod 11 Slettedaler i Danske Kroner (Nu halvdelen af nr. 65 mellem Toldbodsgade og Kvæsthusgade). Solgte ejendommen igen i 1737.

1725 Købte en stor ejendom på hjørnet af Grønnegade og Gothersgade – ud mod Kongens Nytorv

1727 Købte naboejendommen i Grønnegade

1729 Købte en tømmerhandel i Ny Toldbodgade sammen med Johan Jegind

1731 Købte tømmerplads nr. 10 i Nye Toldbodgade

1736 Lejede tømmerplads nr. 2 på Nye Toldbodgade ud mod kajen af Havne Kommissionen

1737 Købte matrikel 86 i Norgesgade for 3.200 rigsdaler. Tog lån, udstedte obligationer og pantebreve

1738-1739 Forretninger med fru K.C. Leergaard, enke efter oberst Christian Frederik Schumacher.

Han havde desuden halvparter og mindre parter i flere skibe.

Udsnit af skødeprotokol ved en af Thønnes Petersen Beckers ejendomshandler.

Uventet død med store konsekvenser

Thønnes Beckers uventede død i 1740 betød, at både hans kone og hans børn måtte lægge deres liv om.

Området ved Kvæsthusgade, hvor Thønnes Beckers tømmerpladser lå. Her på illustration fra 1749. Kvæsthuset huser i dag Dansk Sygeplejeråd, og foran ligger nu Skuespilhuset. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Den 13. marts 1740 døde Thønnes uventet i en alder af 52 år. Ved hans begravelse blev følgende læst op:

“Høyagtige og Høyfornemme Mand Signr. Thönnis Becker forhen, iblandt de Høyfornemme 32 mænd og Borgernes Tal, samt Velfornemme Negotient og Handelsmand i denne Kongelige Recidence Stad”.

I en anden tale hed det...”forlod Een Kiær Ægtefælle og mange børn”.

Talerne var skrevet af J.P. Anchersen og trykt hos Hartvig Godich i Skindergården.

Forretningerne kollapsede

Efter Thønnes' død, forsøgte Anna Christine Svane at holde sammen på tømmerhandlen, men det var var svært på grund af de udviklede transaktioner, som Thønnes havde kørende. Hun lånte et stort beløb af hans forretningsforbindelse, købmand Jens Gregersen Klitgaard, der også var fadder

ved nogle af sønnen Peters børns dåb. I alt var der tale om 15.060 rigsdaler og 13 mark courant i klingende mønt på en panteobligation, som hun og hendes arvinger hæftede for en for alle og alle for en. Men i oktober 1741 anmodede hun – *“Anna Christina sal Becker”* – om, at hendes bo blev sat under administration. For at betale gælden blev der i februar året efter holdt offentlig auktion over ejendomme, forretninger, indbo og personlige effekter.

Thønnes Becker blev begravet fra Garnisonskirken, som er gengivet i Pontoppidans danske atlas fra 1767. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Sønnen Peter var med til at opføre boet, og da sagen var afsluttet, havde den vigtigste kreditor, Jens Klitgaard, 7.242 rigsdaler og 2 mark til gode hos arvingerne.

Boede til leje hos Klitgaard

I registret over kopskatten for 1743 boede Anna Christine Svane til leje i Sankt Peders Stræde, matrikel 174, der var ejet af Jens Klitgaard, som altså stadig spillede en rolle for familien. Hun blev benævnt som *“Tønnes Beckers Enke – fattig”*.

1764 flyttede hun og datteren, Anna Christine Bekker, til Svendborg, hvor hun døde 1772 hos datteren og svigersønnen Lars Alsing.

Som en velhavende borgerfrue i København kan Anna Christine have ejet en kjole som denne fra omkring 1740 (Foto: Brooklyn Museum Costume Collection at The Metropolitan Museum of Art, Gift of the Brooklyn Museum, 2009, H. Randolph Lever Fund, 1969, metmuseum.org, Public Domain).

Da Anna Christine boede til leje efter Thønnes død, var det i det kvarter, hvor hun var vokset op hos sine forældre, og hvor faren, Søren Christensen Svane, var brændevinsbrænder.

Kongens Nytorv i 1726 mod Nyhavn og Charlottenborg. Bagved ses Bremerholm. (Ludvig Frederik Both, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

*Kongens Nytorv på tysk kobberstik.
(Gi Georg Balthasar Probst (1673-1748),
Det Kongelige Biblioteks Billedsamling)*

Peter Bekker og hans mulige efterkommere

Adrian og hans søskende voksede op i trygge kår, og drengene fik gode uddannelser. I familien hed det sig, at den ældste, Peter Bekker, døde som ung i Dansk Vestindien, men noget tyder på, at han blev gift og fik børn og efterkommere i København.

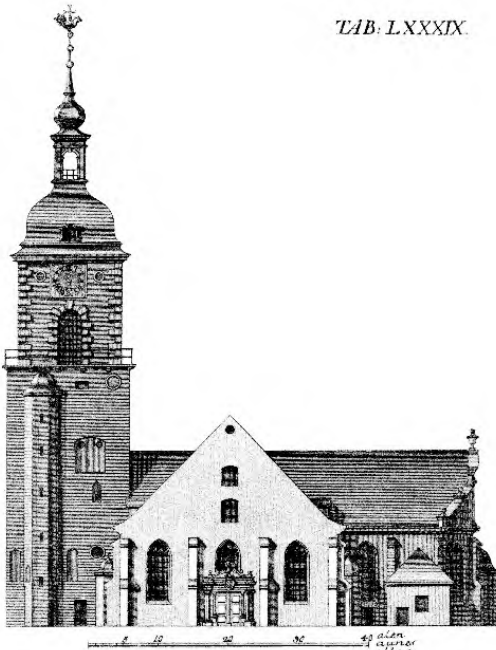
Den ældste af Adrians søskende, Peter Bekker eller Becker, var født omkring 1712/1713, men hans dåb er ikke fundet. Han blev uddannet sammen med brødrene.

Aksel Røhling genav i sin biografi en familiehistorie om, hvordan Peter den 11. juni 1739 havde fået udleveret en diamantring og to diamantøreringe af fru K.C. Leegaard, som han skulle sælge for mindst 100 rigsdaler - eller levere tilbage. Hans far, Thønnes Becker, havde givet mundtlig kaution på beløbet, men imidlertid havde hun 30. november 1742 hverken set penge eller diamanter og beklagede sig i et par breve sammen med en opgørelse over varer, der var blevet leveret i dødsboet, hvor Peter selv var den ene af regnskabsførerne

Prospect af Kongens Torv med kig til Norgesgade og Kongens Nytorv fra Müllers Pinakotek omkring 1750. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Ifølge familiehistorierne rejste han til Sankt Thomas, hvor han var toldkontrollør og døde som ung.

Men flere fakta peger i retning af, at han var identisk med den Peter Bekker, Becker eller Beccher, der fik flere børn i København med sin hustru Dorothea Charlotte eller Charlotta i årene mellem 1737 og 1746. Blandt andet var Anna Christine Svane, Thønnes Becker og Adrian Bekker faddere ved flere af dåbene, og der vedblev at være kontakter mellem de forskellige grene af familien i mange år efter.

I Nikolaj Sogn er oversigten over vielser først bevaret fra sidst i 1700-tallet, så Dorothea Charlottes baggrund er ukendt.

Peters ældste datter og efterkommere

Første gang vi støder på Peter og Dorothea Charlotte, er da datteren Christina Fridrica blev døbt i Nikolaj Kirke i 1737 med Peters mor, "Anna Christine, Thönis Bekkers hustru i Nyehafen", blandt fadderne.

Christina Fridrica blev den 30. oktober 1765 gift med Peter Klinting i Sankt Petri Kirke. I 1766 fik de

Garnisonskirken (Det Kgl. Biblioteks Billedsamling).

sønnen Jürgen. Det er sandsynligvis ham, der under navnet Georg Klinting (1766-1803), var Thee- og Porcelainshandler i Boldhusgade i København. Han fik 1769 datteren Else Marie Christine Klinting med Kirstine Marie Poulsen (f. 1761), som havde sønnen Rasmus Soel fra et tidligere ægteskab. Else Marie blev gift med urtekræmmer Hans Pay Sundorph (1790-1870) og boede på adressen Ved Stranden 10.

Else Marie og Hans' ældste søn, Georg Christian Sundorph (1826-1875), fik syv børn med Anne Margrethe Christine von Stocken.

Parrets anden søn, Waldemar Andreas Sundorph (1828-1902), fik fem børn med Elna Christine Jespersen.

Herudover havde Else Marie og Hans børnene Thora (1824-1838); Thorvald; Julie Charlotte (1830-1832) og Julius Edvard (1832-1834). Ved folketællingen i 1860 boede slægtningen Caroline Henriette Christine Lenkewitz hos familien.

Christina Friderica Becker og Peter Klinting havde også to andre døtre, nemlig Dorothea Charlotte (1767-1769) og Margrethe Charlotte Klinting (1769-1826).

Urtekræmmer Hans Pay Sundorph

Det var sandsynligvis sidstnævnte, der i 1787 var husjomfru hos Adrian Bekker i Svendborg og i folketællingen blev kaldt "broderdatter". I 1801 havde hun samme stilling på Vestergade i København hos Sophie Amalie baronesse Lehn, der var arving til Hvidkilde, og hendes mand, Hans Rantzau, som var del af Adrians bekendtskabskreds i Svendborg. Da Margrethe Charlotte døde i 1826, boede hun i Boldhusgade - nok hos sin brors familie.

Peters næste børn

Peter Bekker og Dorothea Charlotte fik den 7. august 1738 døbt datteren Anne Christine i Nikolaj Kirke. En af fadderne var Købmand Nyhavn, Thönnes Beccher. Peter var da købmand i Gothersgade.

To år senere var student Adrian Bekker blandt fadderne for Anthonette Lovise, og han boede hos familien i Dronningens Tværgade, hvor Peter nu blev nævnt som købmand. De næste to børn blev døbt i

Sankt Petri kirke uden nogen fra Bekker-familien som faddere. Det var Dorothea Charlotte i 1743 og Friderich Christian i 1746. Disse to er ikke set i senere kilder.

Peters mulige død

Desuden er det måske "vores Peter", der var den købmand Peter Becker i Rosenborggade, som 1749 blev nævnt i forseglingsprotokollen for Københavns Bytings Skiftekommission. Hans enke nævnes blot som Madam Sl. Peter Bechers, og der nævnes ingen børn i skiftet. Rosengade hørte under Trinitatis Sogn, men han er ikke fundet begravet her - eller i andre sogne.

Peters sandsynlige datter

Noget peger også i retning af, at Tønese Louise Becker, som i 1772 blev gift med Adam Lenkewitz i Sankt Petri Kirke, var datter af Peter. I hvert

Ved Stranden 10, Sundorphs Hus, som blev opført for enkefrue M.C. Sundorph i 1796-1797. (Foto: Fritz Theodor Benzen, Fri af ophavsret).

fald var Peter Klinting fadder for et af hendes børn, og det var deres datter Caroline, som i 1850 boede familien Sundorph.

Ifølge folketællingen fra 1801 var Tønnesse Louise født cirka 1740, og hun boede som enke i Dybensgade med sin 29-årige søn, Carl Georg Lenkewitz. Han var Talotto Collecteur, og blev gift med Anna Kristine Elisabeth Pisselhøy. Deres søn Adam døde i 1824, og de tre øvrige børn var ugifte. Den ældste af disse, Tønnesse Marie Charlotte Lenkewitz (1818-1892),

boede 1885 sammen med den yngste, Carl Georg (f. 1826), som var grosserer og på det tidspunkt drev en cigarforretning i Købmagergade 1 på 1. Sal. Fem år senere boede Tønnesse alene med en stuepige i Nansensgade. Det midterste af børnene, Caroline Henriette Kristine Lenkowitz (1820-1877), boede 1845 i Nansensgade sammen med Tallotteri Collectrice Kirstine Margrethe Christensen f. Salomon, og bestyrede talлотteriet. I 1860 boede hun hos sine slægtninge i Sundorph-familien.

Indicier

Opsamlende er de indicier, der kunne pege i den retning, at den omtalte Peter var Adrians bror, at hans far, mor og bror var faddere ved tre af børnene. En af døtrene blev gift med en mand ved navn Klinting, og som nævnt blev en Charlotte Klinting i 1787 betegnet som "broderdatter", da hun var husjomfru hos Adrian Bekker i Svendborg.

Et andet element i overvejelserne er, at Skt. Thomas ejet af Vestindisk-Guineiske Kompagni indtil 1755, og spørgsmålet er, om et privat firma have ansat toldkontrollører?

Lenkewitz' tobaksbutik lå på 1. sal i ejendommen på hjørnet af Købmagergade og Amagertorv. På det modsatte hjørne ligger i dag Illum. Fotoet er fra omkring 1890. (Fotograf: Johannes Hauerslev, Fri for ophavsret).

CARL G. LENKEWITZ.
1ste Sal, Vimmelskaffet 30, 1ste Sal.
En gros Lager af
Cigareer,
som sælges fra 100 Stkr. og derover til en gros Priser.

Announce i "Katalog over Den Nordiske Industri og Kunst Udstilling i Kiöbenhavn 1872".

Isebrandt og Anna Christine Bekker

To andre af Adrians søskende blev voksne. Isebrandt, som havde to børn, der sandsynligvis ikke fik efterkommere, og Anna Christine, som ikke havde børn.

Sankt Peders Stræde med udsigt til Københavns Vold (Af H.G.F. Holm, 1840).

Adrians lillebror, Isebrandt Bekker (1712-1765), var militærmand og blev udnævnt til auditor i et holstensk regiment samme år, som han døde.

Han var gift med Anna Sophie Hornemann og havde to børn. Datteren Tønnesse Daniele Bekker (f. 1764) var i 1787 husjomfru hos Bernt von Westen og Jacobine von Bergen på adressen Bag Vor Frue Kirke i Svendborg.

Tønnesse blev den 27. marts 1800 gift i Sct. Nicolai Kirke i Svendborg med Casper Friderich von Brüneck, som var piqueur i Nyborg – det vil sige ridende vejbetjent. De boede her med hans tre børn fra første ægteskab. Efter hans død den 7. juli 1801 flyttede hun til Svendborg. Hendes begravelse er ikke fundet her.

Isebrandts søn, Daniel Bekker (f. 1765) var underofficer og vejbetjent. 1787 var han ”Inqvarteret Underofficer Ved 2. musketer Compagnie” hos husbondinde Budel Kirstine

Simonsen i Svendborg. I 1801 boede han i København, nærmere betegnet i Sankt Peders Stræde nummer 31, (matrikelnummer 161), med sin kone, den 11 år ældre Anne Cathrine Boltens, som han blev gift med i Den Tyske Kirke i 1797. De havde ingen børn, men en 13-årig tjenestepige, Henrine Nielsen, boede i husstanden. Herudover havde de lederen musikantsvenden Christian Worm, der var jævnaldrende med Daniel. De ses ikke ved folketællingen i 1834.

Anna Christine Svane og Anna Christine Bekker

I 1764 flyttede Anna Christine Svane til Svendborg sammen med sin eneste overlevende datter, Anna Christine Bekker (Ca. 1732-1782). Her førte Anna Christine Bekker i kort tid hus for sin bror Adrian, indtil hun giftede sig med Lars Alsing, som i 1768 gik fallit med sin købmandsforretning. Herefter mødte ”Fru Alsings mor og Fru Alsing” op til skifteforretningerne. (Altså Anna Christine Svane og Bekker). Anna Christine Svane døde 1772, og 10 år efter døde Anna Christine Bekker. Hun fik ingen børn, men Lars fik to eller tre børn med sin anden kone, Anna Biering fra Ålborg. Der er flere detaljer om i Bind 4 af ”Familiens Historier”, ”Tråde til Tåsinge”.

Anna Christine Svane flyttede til Svendborg og boede hos datteren og svigersønnen i Bagergade i et hus, som ses yderst til højre på postkortet fra omkring 1900. Langt op i tiden var huset hvidpudset med malede kvadersten i stueetagen (Foto: Svendborg Byhistoriske arkiv).

Adrian fire partnere og 21 børn

Adrian Tønnesen Bekker (20. december 1719 - 22. januar 1803) var gift tre gange og fik desuden et barn uden for ægteskab. 21 børn blev det til i alt. Det vides, at 15 blev voksne og 14 gift og fik mange efterkommere, hvis efterslægt i dag bor over hele jordkloden.

Koner og partner

- Viet 31. januar 1748 til Lykke Kristine Sørensdatter Borring (22. november 1730-marts 1761)
- Ikke gift med Anna Cathrine Johansdatter Lybkes
- Viet 22. oktober 1767 til Riborg Sophia Erreboe (22. oktober 1733 — 22. juli 1775)
- Viet 14. marts 1777 til Christine Flindt (17. januar 1749 — 11. juni 1814)

Børn

- Jørgen Friis Bekker (24. marts 1749 – 1. april 1749)
- Kirstine Marie Anne Catharine Bekker (Catharine West) (17. juli 1750 – 9. november 1828)
- Karen Friis Bekker (Karen von Techt) (5. januar 1752 – 26. juni 1830)
- Søren Thønnes Bekker (19. december 1752 – 17. oktober 1755)
- Søren Borring Bekker (13. januar 1756 – 10. marts 1811)
- Carolina Bekker (7. juni 1758 – 7. januar 1819)
- Jørgen Friis Bekker (2. juni 1757 – 3. november 1757)
- Dødfødt barn (5. marts 1760, Odense)
- Dødfødt barn (10. marts 1761 Svendborg) (Lykke døde i barselsseng)
- Johan Lübke (Lübken) (1. april 1764-?)
- Lykke Christen Severin Bekker (31. juli 1770 — 31. maj 1772)
- Thönnis Peter Becker (2. marts 1772 –24. januar 1848)
- Birtha Sophie Bekker (også Birgitte – Birtha Sophie Bojesen) (6. januar 1778 — 29. juni 1818)
- Henriette Wilhelmine Anna Christina Bekker (Henrica Klingenberg) (9. juni 1779 — 6. april 1825)
- Lykke Riborg Christine Bekker (Lykke Riborg Krarup) (31. juli 1780 – 3. januar 1846)
- Otilia Christine Bekker (Otilia Christine baronesse Juul-Rysensteen) (23. april 1783 – 6. december 1843)
- Christiana Frederica Bekker (Christiana Ryge) (18. juni 1784 – 31. januar 1819)
- Elisabeth Catharine Wibeke Bekker (Lise Frisch og von Søderberg) (31. maj 1786 — 11. august 1857)
- Thomasina Caspara Jacobbine Bekker (Thomasina Arntzen) (7. maj 1788 — 21. januar 1826)
- Hans Henrik Vilhelm Bekker (7. december 1790 — 17. december 1854)
- Frederik Christian Jonas Bekker (28. april 1792 — 29. april 1832).

Lykke Riborg Krarup

Otilia Christine baronesse Juul-Rysensteen

Christiana Frederica Ryge.

Militær løbebane

Adrian Bekkers fars tidlige død tvang ham, som tidligere nævnt, til at opgive den planlagte præstegerning, og i stedet slog han ind på en militær løbebane.

Selvom Adrian havde lovning på et præsteembede på Køgeegnen, valgte han i stedet at gå militærvejen. I sin egen levnedbeskrivelse, skrev han, at spændingen i militæret trak mere. Men det kunne også skyldes, at han ikke havde råd til at vente på et ledigt embede på grund af farens død og forretningernes efterfølgende kollaps.

Militærtjeneste med forskellige embeder

I hvert fald blev Adrian ansat som Auditør og Regiments Quartermester ved det "Sjællandske geworbne Regimente i værende Englisch Sold" (Sjællandske geworbne Regiment). Som auditør og kvartermester var han en blanding af militær dommer og regnskabsfører.

I sommeren 1741 gik Kompagniet ombord på en række skibe, der skulle føre dem til Egernførde Havn i Slesvig. De skulle hjælpe kong George II. af Storbritannien i kampen mod franskmændene og preusserne, som ikke ville anerkende Maria Theresia af Habsburg som dronning af Ungarn og ærkehertuginde af Østrig, eftersom kong Friederich af Preussen selv gjorde krav på den samme trone som sin mors arving. Og den engelske konge, der også var kurfyrste af Braunschweig, var allieret med Maria Theresia i arvestriden.

Fra havnen begav kompagniet sig til Slesvig By. Som regimentskvartermester havde Adrian ansvaret for at sikre, at alle fik mad og nattely under troppernes bevægelse.

Maria-Theresia af Østrig-Ungarn (Maleri: Martin van Meytens, via Wikimedia Commons) samt Friederich der Grosse (Antoine Pesne, Nationalmuseum) og Georg II. (Johan Wootton, National Army Museum) .

Og 6.000 fremmede tropper var en belastning for den ikke særligt store by.

Kompagniet begav sig videre den 17. september 1741. Fra Slesvig marcherede de gennem Rendsborg – den store danske fæstningsby lige uden for Hamborg – og via Emshorn til Blankenese, hvor regimentet mønstrede den 26. september og aflagde troskabsed til George II.

Den 29. september forlod regimentet de danske hertugdømmer og sejlede over Elben og rykkede videre til lejren 115 km sydpå – i nærheden af Venden, som ligger mellem Bremen og Hannover.

Officerer fra Sjællandske Regiment fra "Vorstellung der sämtlichen Königl. Dänischen Armee."

En militærlejr fra midt i 1700-tallet. Da Adrian og kompagniet ankom til lejren uden for Hannover var der allerede 12.000 mand fra Hessen og flere tusind hannoveranere. (Illustration: Wikipedia Commons).

Den 31. oktober 1741 tog regimenterne i vinterkvarter i nærheden af Hamborg. Der løb rygter om, at der var en aftale på vej mellem den engelske konge og franskmændene. Men man skulle frem til 23. januar 1742, før der kom marchordre til regimenterne, efter der var indgået en aftale med franskmændene. Og den 6. marts marcherede regimentet fra vinterkvarteret og nåede Slesvig den 14. marts, hvor prinsen af Bevern nedlagde sin kommando.

Takkede nej til at blive officer

Ludwig Ernst zu Braunschweig-Lüneburg-Bevern (Ukendt maler, Wikipedia Commons).

Adrian fik tilbudt en stilling som kaptajn men afslog, fordi han ikke havde den nødvendige formue – officererne fik en meget lav løn, hvilket krævede, at man havde penge med hjemmefra. Men han blev i Nordtyskland, indtil regimentet blev opløst. Regimentschefen, den ugifte prins Georg Ludvig af Braunschweig-Wolfenbüttel-Bevern (1721-1747), sikrede ham en årlig pension på 200 rigsdaler. Det vides ikke hvorfor – ingen andre i regimentet modtog en livsvarig hædersgave. Det var mange penge, og svarede nogenlunde til værdien af 20 køer.

Der gik tre år, indtil Adrian den 5. november 1745 blev udnævnt af kong Christian 6. til regimentskvartermester og auditor i Fyenske nationale Infanteri Regiment i Odense. Her stod han for forsyninger, var forhørsleder og desuden ansvarlig for skifteforretninger. Året efter fik han titlen kancelliråd.

1748 forlod Adrian hæren for at betale gæld og afvikle obligationer, som han havde optaget for at finansiere sin livsstil.

Frederik 5. inspicerer regimenterne uden for Vestre Port i Odense i perioden 1748-1750. (Poul Isac Grønvold, open.smk.dk).

Købmandsdatteren fra Odense

Adrians første kone var købmandsdatteren fra Odense, Lykke Kristine Sørensdatter Borring. Efter at have opgivet sin militære karriere i 1749 sad Adrian Bekker nogle år hårdt i det økonomisk og havde forskellige juridiske opgaver.

Kjole i Robe Française-stil fra 1740'erne i stil med de kjoler, som Lykke Kristine bar. (Foto: metmuseum.org, Creative Commons, Public Domain).

Brylluppet mellem Adrian Bekker og Lykke Kristine Sørensdatter Borring stod i hendes forældres gamle gård i Vestergade den 31. januar 1748 med forudgående kongelig tilladelse:

Cancellie Raad Adrian Tønnesen Backers bevilling at vies hjemme i Huuset af uvedkommende Præst.

F 5tus

G.A.V.: At Vi, efter herom allerunderdanigst giorte Ansøgning og begiering, allernaadigst have bevilget og tilladt, saaog herved bevilge og tillade, at Os Elskelige Cancellie=Raad og Regiments Qvartermester Adrian Tønnesen Becker og Lykke Kirstine Sørensdatter Borring, maa hjemme i Huuset sammenvies af hvilken Præst de det begierer og dertil godvilligen kand formaae, naar den paabudte Accise efter Consumptions=Forordningen er bieven betalt, og ellers intet befindes, deres Egteskab lovligen at kunde hindre, desligeste at rette Sognepræst, som det ellers kunde tilkomme, samme Vielse at forrette, saaog at Kirken og dens betienter, samt Skolen, fattige og andre vedkommende derover intet i deres Rettighed afgaar; Dog skal denne Vielse ske

*af en ordentlig Menighed beskikket Praest, som for sin Forretnings Rigtighed kand vare ansvarlig; Givet etc.
Christianborg Slot den 1de January 1748
J.L. Holstein*

Boede hos svigerfamilien i Odense

Familien blev boende i Vestergade hos hendes forældre, Karen Friis og Søren Borring.

Da Adrian var i store økonomiske vanskeligheder, måtte han forlade militæret omkring årsskiftet 1748-1749.

Forskellige projekter

1751 søgte Adrian et embede som herredsfoged, men fik det ikke - selv om kancelliet i København fandt ham meget egnet. 1752 var han "freelance" juridisk rådgiver for Encke cassens Societet, hvor han fik en betaling på 50 rigsdaler årligt.

Lensgreve Johan Ludvig Holstein (1694-1763), var blandt andet Oversekretær for Danske Kancelli og senere Gehejmestatsminister. (Maleri: Carl Gustaf Pilo).

Samme år sendte kancelliet i København en ansøgning til rektor og professorer på Københavns Universitet for at give Adrian lov til at udgive en samling juridiske forordninger til en langt lavere pris, end den hidtidige, da dommere, jurister og andre embedsmænd selv skulle købe den juridiske litteratur, og det kunne være meget dyrt. Mange af professorerne var positivt stemte, men Ludvig Holberg nedlagde veto, da han selv havde privilegiet.

1746 udgav Adrian et hyldestdigt til Dronning Louise, og 1752 udgav han sin oversættelse fra tysk af den romerske kejser Marcus Aurelius Antonius' opbyggelige betragtninger.

I 1753 vandt Adrian Bekker en sag mod direktøren for enkekasen, Sigvart Møller, der havde fornærmet ham både mundtligt og skriftligt og desuden tilintetgjort det brev, hvor Adrian var blevet lovet 50 rigsdaler årligt. Direktøren undskyldte i retten sine ubegrundede og falske anklager og *lovede "stedse at bevise ham den consideration, som ieg er hands caracteer og embede, som directeur ved enhecassen skyldig."*

Ejendom i Lille Gråbrødrestræde

Den 26. juni 1755 købte Adrian Bekker en stor udlejningsejendom i Lille Gråbrødrestræde i Odense af dødsboet efter Vibeke Lund, som var enke efter biskop Christian Muus.

Prisen var 700 rigsdaler samt omkostninger. Det store

kompleks var opført af Karen Bryske i 1594, og Adrian flyttede ind med familien efter at have boet hos sin svigerfamilie, siden han og Lykke Kristine blev gift. Resten blev udlejet. Han tog både senere samme år samt i 1756 og 1758 lån i ejendommen, som oversteg dens værdi.

Ejendommen blev solgt den 11. juni 1768 til Christian Bager, som var søn af Rasmus Christensen Bager og Maren Henrichsdatter Fich fra Svendborg – hendes familie er omtalt i bind 3 af "Familiens Historier", "Slægten i Vindeby".

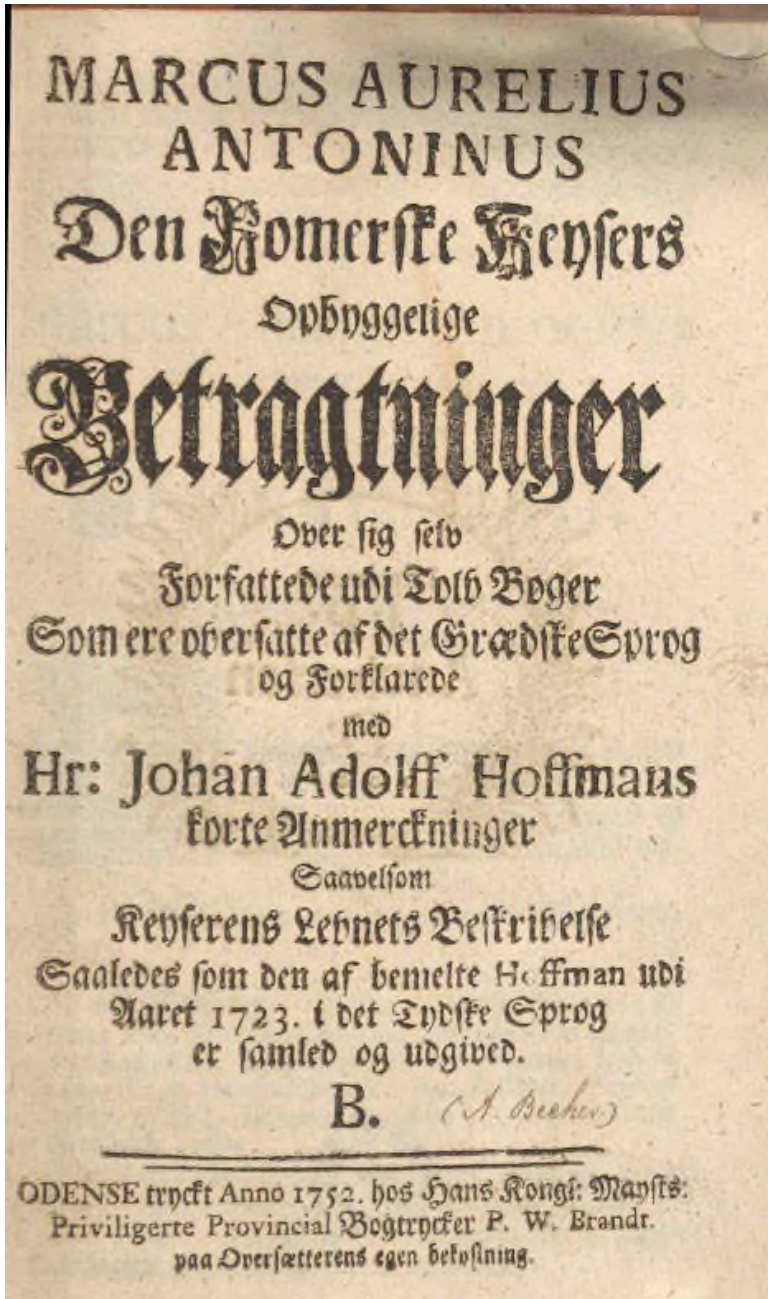
Da Adrian Bekker giftede sig, søgte han om optagelse i den militære enkekasse for at sikre Lykke Kristine, hvis han skulle dø først.

Stue med paradeseng i en velhavende borgerbolig fra 1700-tallet fra Den Gamle By.

Adrians oversættelse af "Den Romerske Kejsers Opbyggelige Betragtninger"

Som nævnt oversatte og udgav Adrian Bekker 1752 den romerske kejser Marcus Aurelius Antonius' opbyggelige betragtninger baseret på en tysk oversættelse.

Den Romerske Kejsers Opbyggelige Betragtninger over sig selv Forfattede udi Tolv Bøger som ere oversatte af det Grædske Sprog og Forklarede med Hr. Johan Adolff Hoffmans korte Anmerckninger Saavelsom Kejsersens Lebnets Beskrivelse Saaledes som den af bemelte Hoffman udi Aaret 1723 i det Tydske Sprog er samled og udgived B. (A. Becker) Odense, tryckt Anno 1752 hos hans Kongl. Maysts Priviligerte Provincial Bogtrycker P.W. Brandt paa Oversætterens egen bekostning.

Marcus Aurelius skrev en lang række korte udsagn (aforismer, der var kendetegnet ved en stoisk tilgang). Det var interessant for Adrian og hans samtid, da tankerne mindede meget om oplysningstidens fornufttankegang. I løbet af sine mange år med militære kampagner noterede kejseren dagligt sine tanker på græsk i nogle skrifter, der senere blev kendt som hans 12 bind "Meditationer", der anses som en væsentlig kilde til forståelsen af gammel stoicisme, og handler om tjeneste og pligt, finde balance og nå en tilstand af stabilitet og ro i modsætning til konflikt ved at følge naturen som inspiration.

De første sider mangler i Det Kongelige Biblioteks scan af bogen, så gengivelsen starter med den 4. paragraf.

VI. d) Min Olde fader vilde icke, at jeg maatte søge de offentlige Stoler, men at jeg hjemme skulde forsynes med velskickedede Læremestre; I henseende at man ikke kunde anvende for meget derpaa.

V. E) Min hoffmester har vænnet mig til, at være upartisk i Ridderspil; f) og icke at elske een fægtere mere end en anden. Han har bragt mig til Arbeyde, og at til at være fornøyet med lidet; at legge selv haand på en giering; icke at blande mig i fremmed handel; eller at laane et øre til Bagvaskerens tale.

VI. g) Diognets haver erindret mig, icke at anvende nogen tid eller møye paa Lapperier, eller at sætte troe til Gøglere, Ranere eller Spaaamend; han har overbviist mig, icke at underholde Bagteler, h eller at lade mig bevæge af slig Overtroe, ligeledes har jeg lært af ham, at taale at man taeler frist om mig; saavelsom at opofre mig gandske til verdslig Viisdom. Jeg har ham ogsaa at takke, at ieg først har hørt Bachios, tiden Tandasis, og endelig Marcianus; at jeg fra ungdommen har vænnet mig til at skrive Samtaler; i) at ieg k) har fundet mig fornøyet med en liden seng, og et dekke af Læder, ja taget til takke med det som de Grædske viises levemaade ellers bringer med sig.

og Gavnildhed; hun har formanet mig, icke alleene eh at gjøre ont, men endog en engang at tænke ont; derforuden har hun vænnet mig til Naadelighed, og raadet mig fra de riges ødselagtige Overstedighed.

IV. d) Min Oldefader vilde icke, at jeg maatte søge de offentlige Skoler, men at jeg hjemme skulde forsynes med velstikede Læremestere; I henseende at man icke kunde anvende for meget herpaa.

V. e) Min Hoffmester har vænnet mig til, at være usparst i Nidderstilt; f) og icke at elske een fegtere meere end en anden. Han har bragt mig til Arbejde, og til at være fornøjet med lidet; at legge selv Haand paa en gjerding; icke at blande mig i fremmed Handel; eller at laane et øre til Bagdaffereus tale.

VI. g) Diognetus haver erindret mig, icke at anvende nogen tid eller møye paa Lapperier, eller at sætte troe til Søglere, Manere, eller Spaamænd; han har overbevist mig, icke at underholde Dagteler, h) eller at lade mig bevæge af slig Overtroe, ligeledes har jeg lært af ham, at taale at man taler frit om mig; saavel som at opofre mig gandske til verdslig Wiisdom. Jeg har ham ogsaa at takke, at

jeg

jeg først har hørt Bachius, siden Tandafis, og endelig Marcianus; at jeg fra ungdommen har vænnet mig til at skrive Samtaler; i) At jeg k) har fundet mig fornøjet med en liden seng, og et dekken af Læder, ja taget til takke med det, som de Grædske viises Levemaade ellers bringer med sig.

VII. l) Rusticus har viist mig, hvor fornøden det var, at forbedre mine Sæder med flid, og at skye Sophisternes Stolthed; icke at forfatte noget skriftlig over nogen Videnskab; ingen tale at holde for lyst, eller søge Leilighed, at min haarde og strenge Levemaade maatte opvecke Folckets forundring; hvercken at beslitte mig paa Tale eller Digteskunsten, eller at legge vind paa Sprogets Ziirlighed; icke at bære nogen lang Kappe i mit Huus; og icke at gjøre noget, som smager af Hovmod. At skrive mine Breve tydelige og uden kunst, efter den skrivemaade som han brugte, da han skrev min Moder til fra Sinuella. Altid at være bered til at tilgive dem, som havde fortørnet mig; m) og at være villig til forlig, saa ofte de vil forsone sig med mig. At læse med Agtsomhed, og icke nøyes med at viide noget løseligen, eller at troe saa let nogen Sladdere. Endelig er

a 3

jeg

VII. l) Rusticus har viist mig, hvor fornøden det var, at forbedre mine Sæder med flid, og at skye Sophisternes Stolthed; icke at forfatte noget skriftligt over nogen Videnskab; ingen tale at holde for lyst, eller søge Leilighed, at min haarde og strenge Levemaade maatte opvecke Folckets forundring; hvercken at beslitte mig paa Tale eller Digteskunsten, eller at lægge vind på Sprogets Ziirlighed; icke at bære nogen lang Kappe i mit Huus; og icke at gjøre noget, som smager af hovmod. At skrive mine Breve tydeligt og uden kunst, efter den skrivemaade som han brugte, da han skrev min Moder til fra Sinuella. Altid at være bered til at tilgive Dem, som havde fortørnet mig; m) og at være villig til forlig, saa ofte de vil forsone sig med mig. At læse med Agtsomhed, og icke nøyes med at viide noget løseligen, eller at troe saa let nogen

Sladdere. [...]

A. C. 121
 et Romerske Rige blev for Cæsars
 Død forstyrret ved borgerlige Krigte.

Brev til Carl Juel om Hübners Fabrikker

I juli 1756 skrev Adrian Bekker til Carl Juel (1706-1767) for at bane vejen for sin ansættelse som inspektør ved Hübners Fabrikker. Carl Juel var gehejmeråd og stiftamtmand over Fyn og bror til kammerherre Niels Juel til Stamhuset Tåsinge, som Adrian havde forbindelser til, og som var med til at finansiere fabrikken.

*Deres Høygrevelige Excellence, Høybaarne Herr Geheim Conference Raad og Stiftbefalingsmand! Naadige og Høybydende Herre!
Da Fabriquen her i Odense endogsaa kand beklage sig ved CammerRaad Erichsens Dødsfald at have tabt en god Inspecteur, saa understaar ieg mig underdanigst at udbeede mig den Høye naade, at deres Høygrevelige Excellence vilde ved Hans Excellence Herr GeheimRaad Bernstorffs nærværelse og ankomst her til Landet i disse dage udvirke mig denne forretning. Det er mig heel vel bekiendt, at der icke er Stipuleret nogen Belønning derfor, og ieg søger icke heller andet derved, end ved min flid og nidkierhed til Fabriquens nytte herudinden at bane mig vejen til videre accés hos Hans Excellence, til Hvem ieg aldeles ingen adresse haver.*

Jeg tvivler icke paa, at jo deres Høygrevelige Excellence, som i saa mange tilfælde har viist sig at være min Høye Patron, Ligeledes i denne henseende understytter min Begiering og beviiser mig den forlangte naade som ald min tid med underdanig Soumission lever.

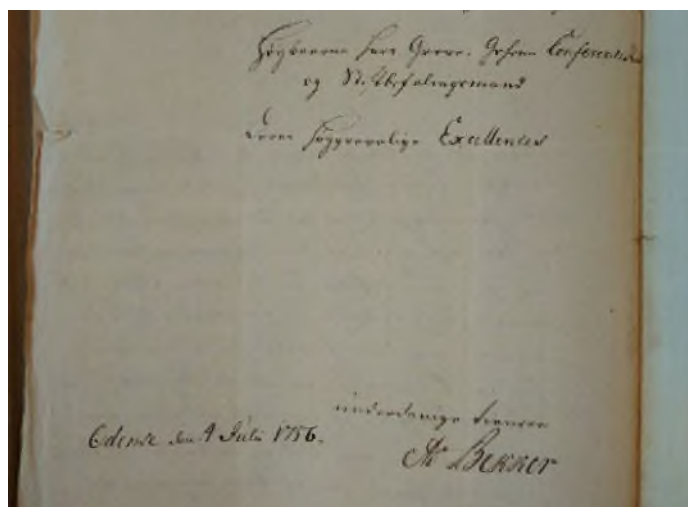
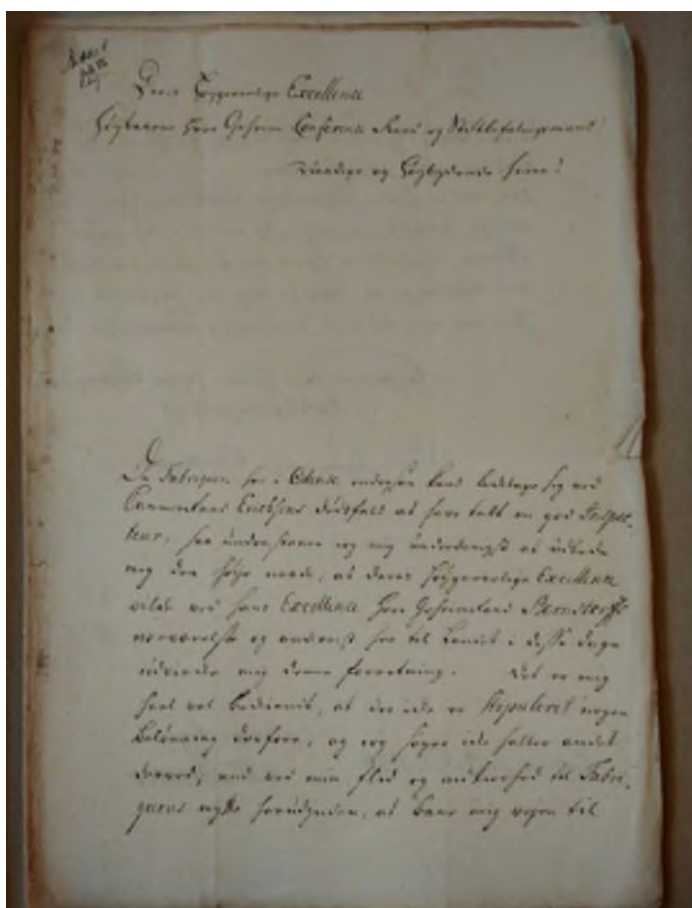
*Høybaarne Herr Greve, Geheim ConferenceRaad og
Stiftbefalingsmand.*

*Deres
Høygrevelige
Excellences
underdanige
tienere*

*Odense den
4 Julii 1756,
A. Bekker.*

Carl Juel var bror til Niels, som Adrian arbejdede for. Han var stiftamtmand på Fyn og amtmand i Odense, Dalum, Skt. Knuds og Rugårds amter 1760-67. (Frederiksborgmuseet).

Brev til von Westen om fabrikkerne

Adrian Bekker opholdt sig på godset Brolykke på Langeland, da han skrev til Johan Christopher von Westen. Brevene findes i Hübners Arkiv på Rigsarkivet.

Johan Christopher von Westen (1701-1774) ejede Løveapoteket og hovedgårdene Krumstrup og Løjtved.

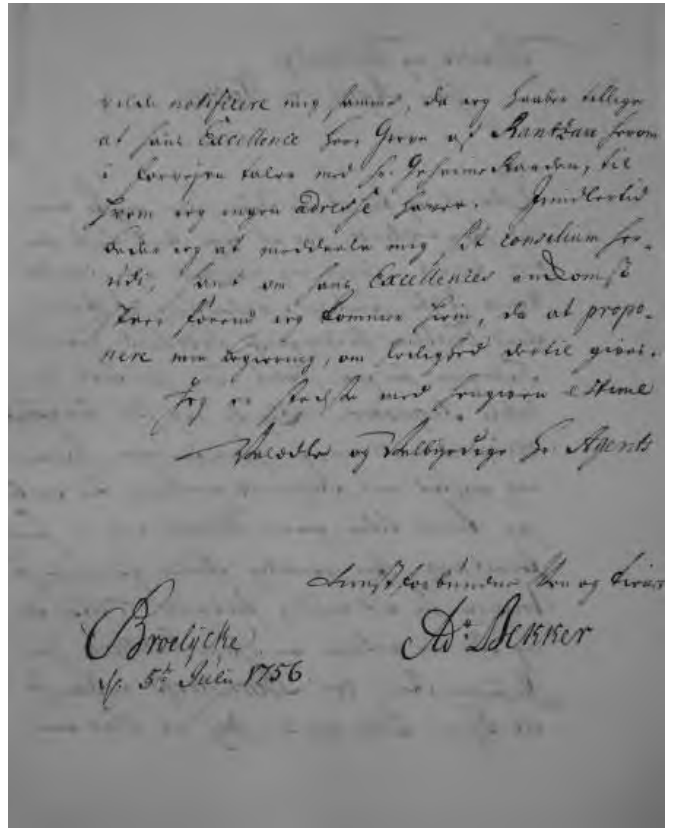
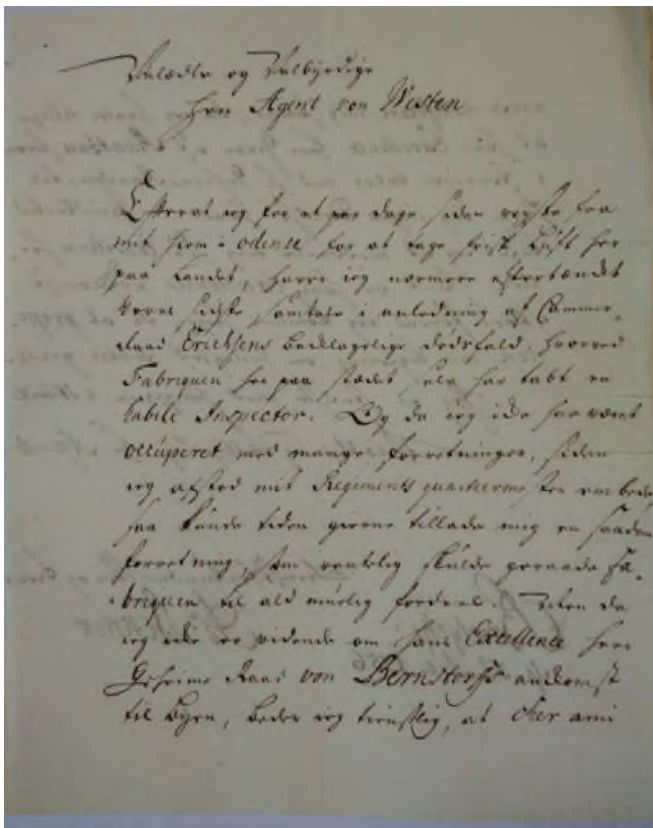
Velædle og Velbyrdige Herr Agent von Westen

Efterat ieg for et par dage siden reyste fra mit hiem i Odense for at tage frisk Luft her paa Landet, haver ieg nærmere eftertænkt vores sidste samtale i anledning af Cammer Raad Erichsens beklagelige dødsfald, hvorved Fabriquen her paa stædet har tabt en habile Insecteur. Og da ieg icke har været occuperet med mange forretninger, siden ieg afstod mit Regiments quarteermester embede, saa kunde tiden gerne tillader mig nu saadan forretning, som ventelig skulde geraade Fabriquen til ald mulig fordeel. Men da ieg icke er vidende om hans Excellence herr Geheime Raad von Bernstorffs ankomst til Byen, beder ieg tjenstlig, at cher ami vilde notificere mig samme, da ieg haaber tillige at hans Excellence Herr Greve af Rantzau herom i forveien taler med Hr. Geheime Raaden, til hvem jeg ingen adresse haver. Imidlertid beder jeg at meddeele mig sit consilium her=udi, samt om hans Excellences ankomst skeer førend ieg kommer hiem, da at proponere min begiering om leilighed dertil gives.

Jeg er stedse med hengiven estime Veledele og Velbyrdige Hr.

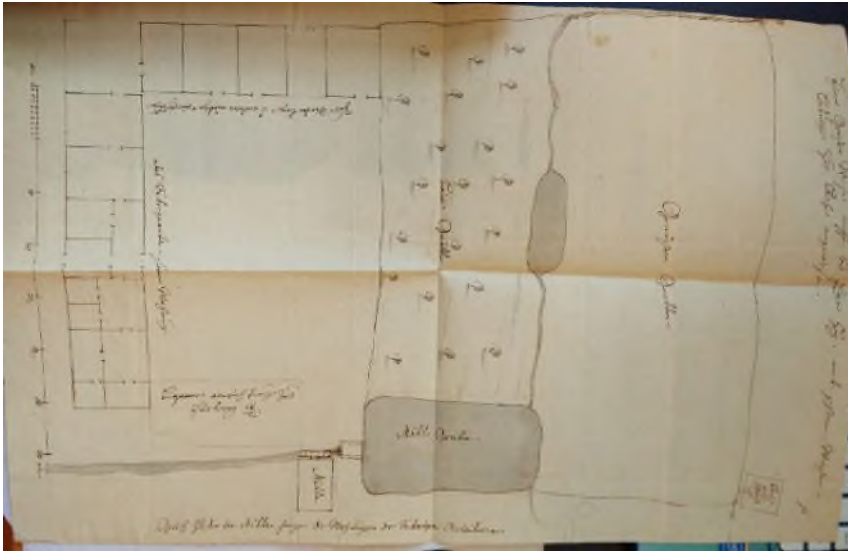
Agents tjenstforbundne Ven og tiener

Brolykke, 5. juli 1756

“... inspecteur over een af de største Fabriquer her i Landet”

Fra 1756 til 1757 var Adrian inspektør på den første bomulds- og uldvarefabrik i Danmark, som lå i Odense, indtil den gik fallit efter få år.

I Hübners efterladte papirer i Rigsarkivet ses en tegning over fabrikken, som fik til huse i gården Mageløs i Vestergade, som lå der, hvor gaden Mageløs senere blev anlagt. Gården blev ombygget til cirka 1.000 kvadratmeter produktionslokaler.

I ansøgningen til stillingen som herredsfoged skrev Adrian, at han havde været "inspecteur over een af de største Fabriquer her i Landet", og min undersøgelse af arkiverne viser, at der var tale om Anton Hübners bomulds- og uldvarefabrik, som 1756 blev flyttet fra Wiesbaden til Odense. Med fulgte al udstyret og de 394 tyske arbejdere og deres familie. Og rejsen var meget besværlig og langvarig.

De medbragte tyskere var dog ikke tilfredse med forholdene. Lønnen var for lav, huslejen for høj, vejret for dårligt og så videre.

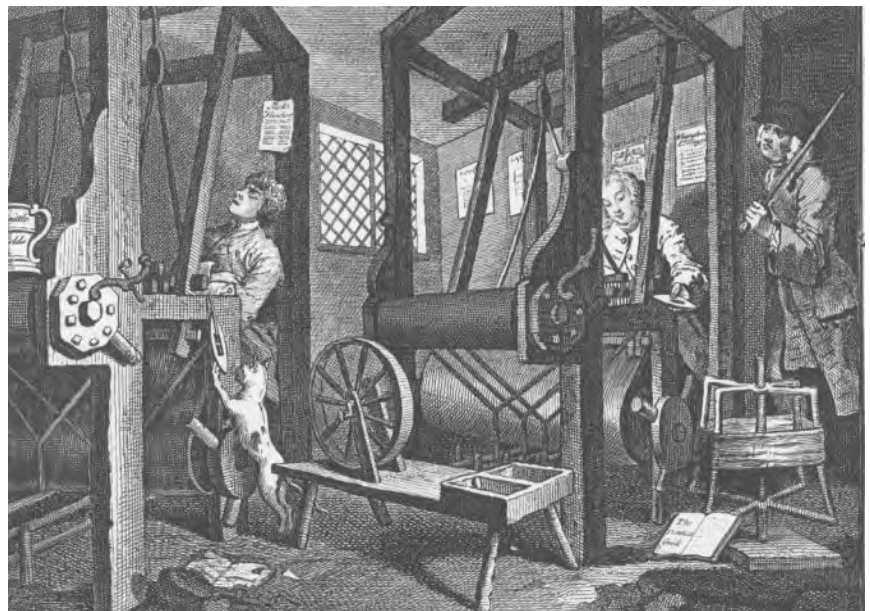
Det betød, at nogle af arbejderne rømmede og gemte sig rundt omkring på Fyn, andre rejste tilbage til Tyskland, men en del blev dog arbejde som håndværkere og fik borgerskab i Odense.

Merkantilisme

Baggrunden for etableringen af fabrikken var, at staten genoptog forsøgene med at fremme oprettelsen af manufakturer. Man indkaldte udenlandske fabrikanter, og herudover oprettede man det såkaldte Generalmagasin, der skulle sikre afsætningen, og man lagde høj told på konkurrerende varer fra udlandet.

Men manufakturernes klarede sig ret dårligt. Dels fordi det danske marked var for lille, dels fordi fabrikanternes økonomiske fundament var for svagt. Og fra slutningen af 1700-tallet blev den merkantilistiske manufakturpolitik opgivet.

Det var også tilfældet for Hübners Fabrik, som efter kort tid blev nedlagt med stort økonomisk tab til følge for både kong Frederik 5. og kammerherre Niels Juel til Valdemars Slot.

Væveriet kan have mindet om det engelske væveri fra 1747, som stammer fra "Industry and Idleness" af William Hogarth.

4. H. af 1. H.
Lotten

Dans Gylffret m. v. d. r.
Gul rødt per Cp. 1. H.
E. C. a. } m. f. alle Schatirunge
Grüne } à 40 Cp.

Alle ubrige Colours
des

Grand
B. a. u.

Gulb med draglinjer à 38 Cp

fygdet b. p.
Gul f. a. b.
f. d. d. i. g.

22. H. i. d.

765. Cp
L. i. n. g.

nu. d. i. f. f. o. r. l. o. r. k. e
i. n. 9. H. i. d. e. f. y. g. d.
b. y. g. g. u. e. f. a. s. t. e.
f. l. o. t. t. i. g. 379. Cp

12. H. i. d. e

759. Cp

11. H. i. d. e

722. Cp

Die Lercane mit
Camelote d. u. n. g. u.
i. n. d. e. i. a. n. d. r. e. n. G. l. i. f. f. r. e. t.
n. a. v. d. e. n.
Gulb Rødt per Cp. 40 Cp.
Alle ubrige
ab. r. à 36. Cp: a. u. f.
L. a. b. y. g. a. s. f. i. v. i. g. e. n.
f. a. s. t. e. n. a. u. g. a. b. r. a. u. d.
a. b. g. g. e. n.

4. H. i. d. e. f. y. g. d. e. n. k. o. n. d. e. n.
i. n. 15. H. i. d. e. 448 Cp
n. a. v. d. e. n. i. n. a. l. l. e. n. C. o. l. o. r. e. n.
Gulb Rødt a. u. t. g. e. n. o. m. e. n. p. e. r. Cp.
g. l. i. f. f. r. e. t. à 34 Cp.

5. H. i. d. e. 2. 15. Cp. d. a. n.
g. l. i. f. f. r. e. t. n. a. v. d. e. n.
Gulb Rødt à 50. Cp.
Carmosin a. 1. H. i. d. e.
a. n. d. r. e. n. C. o. l. o. r. e. n. m. i. t.
G. r. a. n. d. à 40 Cp.

106. Cp. G. u. e. g. r. o. f. f. e.
i. n. d. e. f. y. n. f. t. e. M. a. l. l. e. m. i. t.
A. v. h. a. i. t. e. n. 2. d. E. m. p. l. a. y.
F. o. l. d. i. f. t. d. e. n. t. e. n. n. o. q. u. i. n. e.
C. h. a. t. r. a. s. e. n. L. a. u. f. t.
a. b. g. g. e. n.

176. Cp. F. l. o. r. e. t. t. e.
a. b. s. a. l. t. i. n. n. o. v. i. g. l. e. n. A. b. g. g. e. n.
G. u. e. f. i. n. d. e. n. d. i. n. f. a. l. b. e. n.
à p. r. o. b. a. t. i. o. n. e.

170 Cp
C. a. m. p. l. e.
n. a. v. d. e. n. i. n. a. l. l. e. n. C. o. l. o. r. e. n. m. i. t.
G. r. a. n. d. à 40 Cp.

Stofprøver fra 1750'erne, som befinder sig i arkivet for Hübners Fabrikker på Rigsarkivet.

Rejste sag om ærekrænkelse

Efter at Hübners fabrikker gik fallit, beskyldte fabriksdirektør Anton Hübners enke, Madam Hübnerin, flere tidligere ansatte og samarbejdspartnere for svig. Blandt andet i brev til kammerherre Juel på Valdemars Slot med hårde anklager mod Adrian Bekker. Det fik Adrian til at lægge sag an mod hende for ærekrænkelse. Der var utallige udsættelser af retssagen, fordi Madam Hübnerin ikke mødte op, og dokumenter skulle oversættes fra tysk til dansk. Men til sidst blev Adrian renset for alle anklager.

I et brev dateret anno 1756, den 17. December gjorde prokurator Sr Nicolaj Duus og Notarius Publicus Gregers Valentin Steenbuck ved Thorsing Birketings Ret, opmærksom på, ”at Fabriquantquinden Madam Hübner i august havde skrevet til Hr. Cammerherre Iuell” med hårde beskyldninger mod Adrian, og krævet at en række beløb, som hendes mand havde udbetalt til ham, skulle betales tilbage.

Sagens gang ved retten

Den 30. september 1757 blev retten betjent af den konstituerede dommer Christian Svitzer af Svendborg og udi skriverens sted Gregers Valentin Steenbuck her fra Slottet.

Stokkemændene er disse:

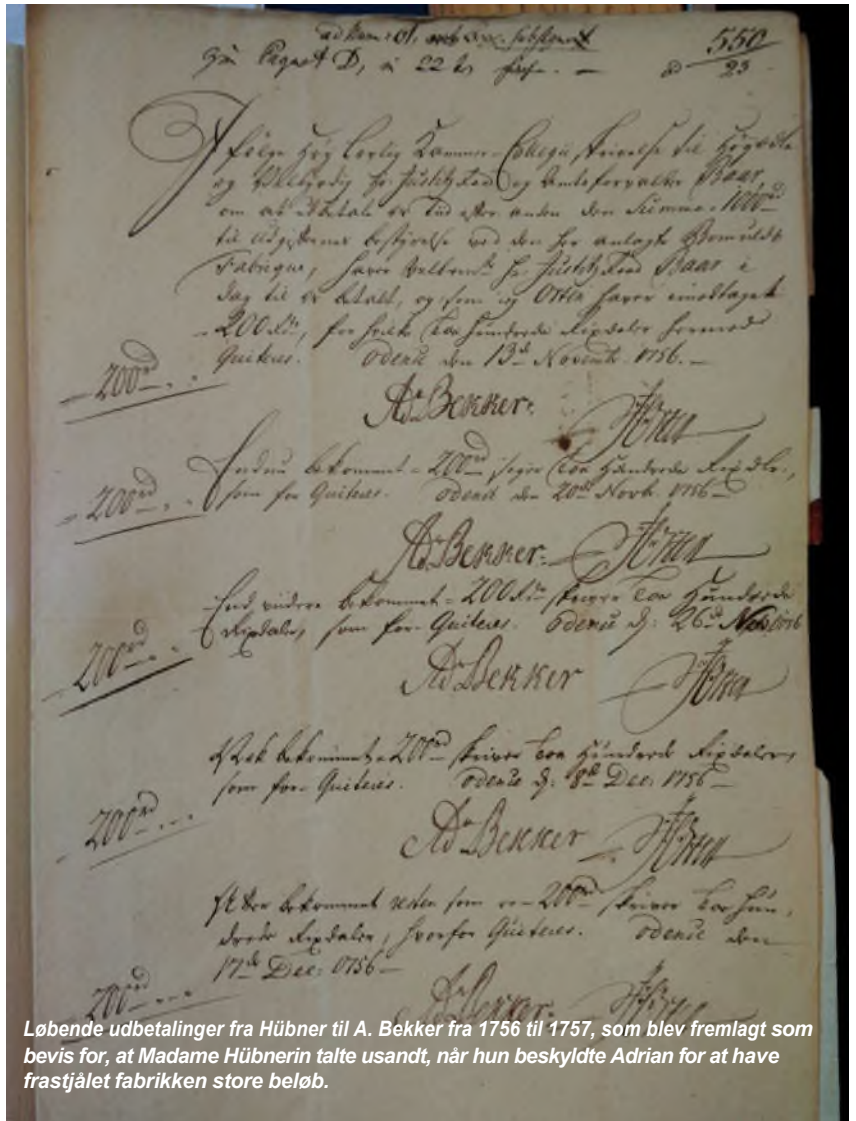
Valdemarslot: Tyge Pedersen Bødker, Henrik Blytækker, Peder Præst, Hans Jensen Smed og Rasmus Forrider, Troense: Johan Sadelmager og Waare: Hans Mortensen.

Dommeren påberåbte den indstævnedes fabrikantinde Madam Hubnerin, om eller nogen på hendes Vegne var Tilstede. Men som hverken hun eller nogen på hendes vegne indfandt sig, bliver hun her af Retten forelagt førstkommende d. 13. oktober at møde eller møde lade,

hvilken forelæggelse Citanten har at have beskrevet og lovligt at lade

Forkynde, til hvilken ende Sagen bliver udsat i 14 dage, som er til d. 13. oktober.

Udi Sagen hvor Kancelliraad Bekker, hvilken Madam Hubnerin der ud mødet Prokurator Duus af Odense og for det første foreviste fabrikantinden Madam Hybnerin til højvelbaarne herr Kammerherre Juel den 20. aug. tilskrevne og med onskab opfyldt Brev, hvoraf sr. Duus anlovede næste Tægtedag, som Sagen for saavidt beskyldningerne imod Kancelliraad Bekker angaar, og derfor leveret tilbage Brevet. Imidlertid ses heraf, hvor ublu og nærgaaende, hun har angrebet Kancelliraad Bekker uden Anledning eller aarsag, da dog hendes mand, afdøde fabrikant Hubner d. 25 maj 1757 har givet ham saadan erkendtlig tilstaaelse om hans conducte under hans inspektion ved Fabrikken, som herved in originale

Løbende udbetalinger fra Hübner til A. Bekker fra 1756 til 1757, som blev fremlagt som bevis for, at Madame Hübnerin talte usandt, når hun beskyldte Adrian for at have frastjålet fabrikken store beløb.

forevises, hvoraf ligeledes sr. Duus anlovede at producere vidimeret Translation i det danske Sprog, derfor at bliver ifølge samme og den udtagne Stævning paastaet og sat i rette, at Madam Hübnerin for saadan hendes skammelige Beskyldning og Skælden bliver pligtig fundet efter Lovens 6.bogs 21. kapitel, 3. og 4. artikel samt at bøde en anselig Pengestraf og de foruden at gøre herr Kancelliraad Bekker en tilstrækkelig Afbigt og Erklæring, saaledes at han den maa lade Læse, hvor han vil og i øvrigt betale denne Processes omkostning, hvorved han indlod sagen til Doms.

Da Madam Hübnerin ikke var til stede, blev domsafsigelsen udsat 14 dage.

13. oktober 1757

Torsdag den 13. oktober 1757 blev sagen udsat i yderligere otte dage, da hverken Hübnerin eller Bekker var mødt op.

20. oktober 1757

Torsdagen den 20. oktober 1757 Udi Sagen, som er anlagt paa Kancelliraad Bekkers vegne kontra fabrikantinden mad. Hybnerin mødte 2 forkyndelsesmænd, nemlig Hans Lindegaard af Troense og Niels Danielsen Sandstrøm af Troense, som i Retten lagde en Skriftlig forelæggelse af 30. sept. sidst, hvilken de forklarede under Lovens ed at have forkyndt forbemeldte fabrikantinde mad. Hybnerin d. 12. des. Samme forelæggelse blev Paaskrevet til Aktens følge og lyder saaledes. Men da mons. Duus har tilkendegivet retten, at han formedelst Svaghed ikke i dag endnu kunne fremkomme med, hvad han til Sagens oplysning har anlovet, saa blev Sagen opsat i 15 dage, som er til d. 3. november.

3. november 1757

Da Hübnerin heller ikke var til stede den 3. november, blev sagen igen udsat til den 17. november.

Her mødte Morten Tønnesen i Svendborg på hendes vegne og gav tilkende, at hun "formedelst hendes Svaghed ej har kunnet anskaffe sig noget Forsvar." Og igen blev sagen udsat otte dage. Men heller ikke den 24. november var nogen af sagens parter mødt.

ej legit. det ender ikke for først id mig
25 id 4. betalt, sa forsvaret sig mig, samme
dunde; lovend fandt betragte, men i mange
idogt refererer sig mig, samme betalt u
nude mellemstunde julle, Sr. Hübner og
ad ende af 22 Juni 1757. Ad. Bekker

Adrian Bekker skrev i juni 1757 om betalingerne fra Hübner.

Erlling.

Wachmann

1757.

Janno 1757 Jun. 14th Deum,

ben Jann Procurator Sr. Nicolaj

~~Wachmann~~ Datus hunc n° 12 mag. m^o 1757

h^o m^o Notarius Publicus Gregers

Valentin Steinbuck und Thorning

Binderungsk^o und Fabriquant

in dem Madam Kiebrer die h^o v^o h^ol.

h^o m^o Sr. Cammerherrn Sell, h^o m^o

original. Dato m^o 21st augusti

1757, h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

Translation:

h^o m^o h^o m^o h^o m^o h^o m^o

26. januar 1758 faldt dommen

Efter yderligere nogle udsættelser blev der endelig afsagt dom i sagen den 26. januar 1758, hvor Madam Hübnerin blev dømt for æreskrænkelser:

Sagen er efter Stævnamaal af 24. august 1757 fra herr Kancelliraad Bekker i Odense kommet i Retten d. 1. sept. samme Aar og har rejst sig af en Skrivelse, som Citanten ved sit for ermelte Stævnamaal foregiver skal være skrevet til højvelbaarne herr Kammerherre Juel til Taasinge af Anthon Hübners hustru, med underskrift Hübnerinde, dateret 21. august 1757, hvorved Hubnerinde paa en ubesindig og æreskændelig Maade har angrebet Kancelliraadens person og ved de ublueste Beskyldninger sagt at ville forklejne hans Ære og Reputation med videre Stævnamaalets indhold, hvorfor hun er blevet stævnet at høre beviser om hendes falske Beskyldninger og Paastand, til velbørlig strafs undgældelse ved dom. Hendes mand Anthon Hübner er ligeledes stævnet for at erklære, om han enten har eller skulle ville tage Del i hendes skrivelse, og da efter Omstændighederne paa lige Maade derfor undgælde.

Den 3. sept. foreviser Prokurator Duus Madam Hybnerin til herr Kammerherre Juel skrevet brev af 21. august, hvoraf han anlover næste Tægtedag en vidimeret og fordansket Ekstrakt, men sætter i Rette, at som der ses af Brevet, hvor ublu og nærgaaende hun har angrebet Kancelliraad Bekker uden anledning og aarsag, saa paastaar han at mad. Hübnerin for saadan hendes skammelige Beskyldning bliver pligtig fundet efter Lovens 6. bogs 21. kapitel, 3. og 4. artikel at betale en anseelig Pengestraf og derforuden herr Kancelliraad Bekker en tilstrækkelig Afbigt og Erklæring, som han kunne lade Læse, hvor han vil, samt betale Processens omkostning.

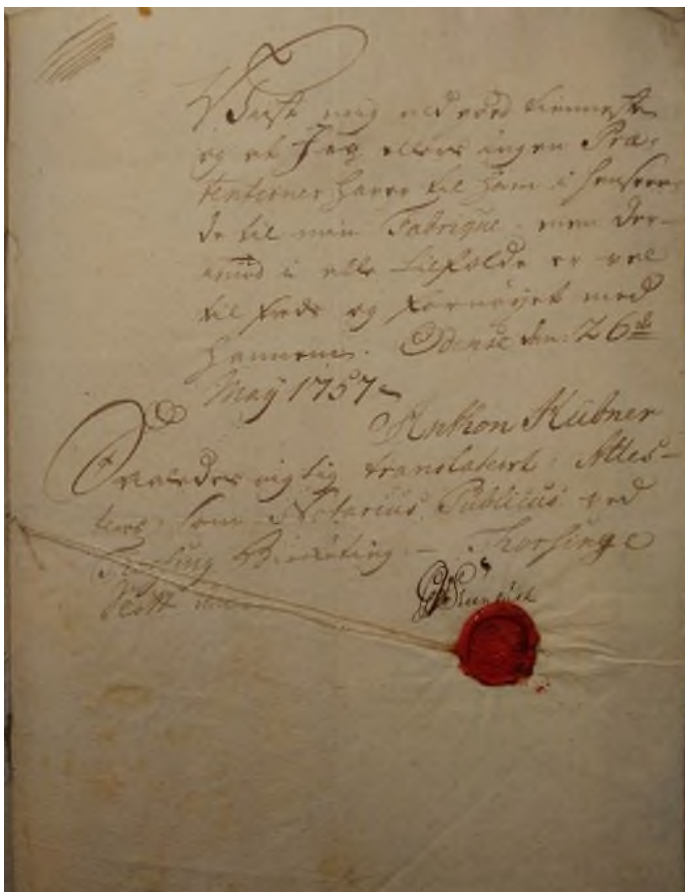
Derefter har Prokurator Duus fremlagt i Retten et af Skrивeren her ved retten forfattet Translationsdokument under 15. dec. 1757, som fremfører af det forhen paaberaabte til herr Kammerherre Juel af Fabrikantinden skrevne brev af 21. august disse ord.

"Jeg véd vel, at herunder stikker den ertz spitzube Kancelliraad Bekker, som jeg vil bevise, at han tillige med mons. Orten har bedraget os for mere end 450". (Hun kaldte ham altså ærkekæltring eller slyngel).

Samme af Skrивeren forfattede Translation fremfører herimod en fordansket Kvittering, som fabrikanten Anthon Hübner under 26. maj 1757 har givet Kancelliraad Bekker af indhold, at Kancelliraaden har vist ham al god Tjeneste, og han ellers ingen prætentioner har til Ham, i henseende Fabrikken, men derimod i alle tilfælde er vel ilfreds og fornøjet med ham.

Imod denne anlagte Sag og dens forfølgning med fremlæggelse og med paasættelse har hverken fabrikanten Hubner i den tid, han

levede, eller fabrikantinden i mandens liv eller efter hans død ladet Svaret dette allerringeste. Naar jeg nu derfor anser Fabrikantens Kvittering til Kancelliraad Bekker af 26. maj som meldt, og der imod anser Fabrikantindens skrivelse til højvelbaarne herr Kammerherre Juel af 21. august, begge afvigte Aar 1757 skrevet, saa har Kancelliraad Bekker ikke forskyldt, enten at udskældes for en Ertz-Spitzbube eller at have bedraget dem for mere end 450 rdlr.

Generalfaktura fra Hübner til Bekker oversat fra tysk til dansk stempel af Notarius Publicus.

Desformedelst er herr Kancelliraaden uskyldig blevet angrebet af fabrikantinden udi det brev, som er skrevet til herr Kammerherre Juel der mere bestyrkes ved Fabrikantens og Hustruens udeblivelse og tavshed, idet de ikke har svaret noget i Sagen, saa at hendes i saa maader til herr kammerherrens tilskrevne Brev ikke kan eller bør i nogen maade komme herr Kancelliraad Bekker til Erftertale eller allermindste forklejning paa Charge, Reputation og Person, men være som uskrevet, død og magtesløs i alle maader. Og da afdøde fabrikant Anthon Hübners Enke Madame Hübnerinde tvært imod hendes mands udgivne Kvittering, har beskyldt udi hendes brev til højvelbaarne herr Kammerherre Juel af ermeldte 21. august Kancelliraad Bekker for det, som hun ikke har turdet trøste sig til for at forsvare, mindre bevist, og det er under saadant et navn, som ikke udi Loven eller Forordningerne findes anført, men saa dog af Konneksion og beskyldning, saaledes at det graverer Kancelliraadens Stand og Person. Efter saadanne omstændigheder

SAA KENDES FOR RET

at Enken Madame Hubnerin bør efter lovlig foregaaende Stævnamaal fra Kancelliraad Bekker møde herr inden og tilstaa, at hun imod sit bedre Vidende, udi sit Sinds overilelse uden nogen føje, eller dertil havende Aarsag, har skrevet de omviste Brev til højvelbaarne herr Kammerherre Juel, hvilket hun Fortryder og beder kancelliraaden hende det vil Tilgive. Saa bør hun og for saadan sin dristige og af her Kanceilliraaden uforskyldte private angribelse, samt til denne foraarsagede Proces anvendte Bekostning betale efter hendes vilkaar og omstændigheder 10 rdlr. til herr Kancelliraad Bekker til hans egen distribution til Fattige og Andet Steds. Dets til bekræftelse uder min Haand

*Actum ut supra
Christian Svitzer*

Der har tydeligvis været tale om en desperat kvinde, der stod tilbage med ruinerne af sin mands fabrik i et land, hvis sprog hun ikke talte, og hvor alle i miljøet kendte hinanden. Adrian blev altså pure frifundet. Hvad der efterfølgende skete med madam Hübnerin, vides ikke.

Tinghuset lå uden for Strammelse (Mansas kort, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Toldkontrollør og Tåsinge

Efter en periode som fungerende toldkontrollør i Odense arbejdede Adrian sandsynligvis for kammerherre Juel på Valdemars Slot, og familien flyttede til Svendborg, hvor Lykke Kristine døde i barselsseng.

Fra 1757 til 1760 var Adrian konstitueret toldkontrollør i Odense under rådmand Christen Nielsen Nøragers sygdom. Adrian søgte om at blive permanent ansat i embedet, men i stedet blev Christens svigersøn Søren Lindam, som var gift med hans datter Frederica Nørager. Lindam dømt for toldsvig og afskediget i 1767.

Christian Nielsen Nørager (1703-1766) var fætter til Adrians svigermor, Karen Friis.

På det tidspunkt skulle der betales told (accise), når der blev bragt varer ind i en by. Det var tilfældet både for ”købmandsvarer”, og de varer og afgrøder, som bønder fra oplandet ønskede at sælge på byens torv.

Fabrikken flyttede til Tåsinge

Som tidligere nævnt gik det dårligt for Hübners Fabrik, som efter kort tid blev nedlagt. For dog at redde en del af sine investeringer, flyttede Niels Juel fabrikken

til Troense, hvor det menes, at den lå ved en mølledam i Grønnegade. Af de oprindelige knap 400 personer flyttede 184 med til Tåsinge. Resten var døde eller "forsvundet".

Familien flyttede til Svendborg

Flytningen af fabrikken var sandsynligvis grunden til, at Adrian i 1760 flyttede til Svendborg, og han har muligvis genoptaget arbejdet på klædefabrikken på Tåsinge, eller også arbejdede han direkte for kammerherre Niels Juel på Valdemars Slot i de tre år, der gik, indtil han blev udnævnt til herredsfoged for Sunds og Gudme Herreder. I Svendborg lejede han en gård på 22 fag, som lå Gerritsgade nummer 4.

Toldkontor som det kan ses i Den Gamle By i Århus.

Lykke Kristines død

Kort efter ankomsten til Svendborg døde Lykke Kirstine Borring i forbindelse med en barsel. Hun havde født ni børn: de tre døde som spæde, to var dødfødte og fire blev voksne.

I marts 1763 skiftede Adrian med sine børn. Han var i virkeligheden insolvent – det vil sige, at han ikke kunne dække sine udgifter og sin gæld – men hans svigerfar stillede i første omgang ingen krav til boet.

Skifteforretningen viser et meget rigt indbo med store mængder af kinesisk porcelæn, sølvtøj, tin og kobber, 80 bøger, fine møbler og meget andet. Det er gengivet i detaljer i fjerde bind af "Familiens Historier".

Børnene blev spredt

Adrians økonomi var så presset, at hans fire børn måtte sættes i pleje hos hans afdøde kones familie.

De to ældste døtre, Catharine Bekker på ni og Karen Friis Bekker på syv, kom til at bo hos deres morforældre i Odense, indtil Adrian giftede sig igen.

Femårige Søren Borring Bekker boede hos sin mormors bror, Christian Friis, der var præst i Drangedalen i Telemarken i Syd Norge til sin død i 1774.

Endelig kom den et år yngre Caroline Bekker til at bo hos sin moster, Nicoline Borring, som var gift med major Johan Diderich Lange på godset Bøttigersholm nord for Odense.

Lykke Kristines slægt

Lykke Kirstine Borrings far, Søren Nielsen Borring (1701-1779), stammede fra velhavende selvejerbønder, kirkeværgere og fogeder fra Bording ved Vejle.

Han uddannede sig til dansk jurist og fik 1732 Kongelig bestalling som prokurator ved alle under- og overretter på Fyn. I 1748 blev han udnævnt til byfoged i Odense og kirkeskriver ved alle Købstadskirkerne på Fyn. 1759 fik han titel af kancelliråd.

Lykke Kristines mor, Karen Jørgensdatter Friis (1706 – 1780), stammede fra en stor slægt af købmænd, håndværkere, rådmænd og borgmestre. Hovedsageligt i Odense men også Assens og Kerteminde – som altså var medlemmer af det såkaldte fynske rådsaristokrati. Det kan man læse meget mere om i fjerde bind af Familiens Historier "Tråde til Tåsinge".

Niels Juel til Stamhuset Tåaing
(Muligvis af Jacob Coning,
via Wikimedia Commons).

Sovegemak med alkover fra
Møntergården i Den Gamle By

"Stormægtigste, Allernaadigste Arve Herre og Konge!"

I 1763 søgte Adrian Tønnesen Bekkers embedet som herredsfoged for Sunds og Gudme Herreder. I ansøgningen til kong Frederik 5. opridsede han sin karriere som fabriksinspektør, konstitueret toldkontrollør i Odense og henviste til gehejmeråd og stiftsbefalingsmand Luels anbefaling.

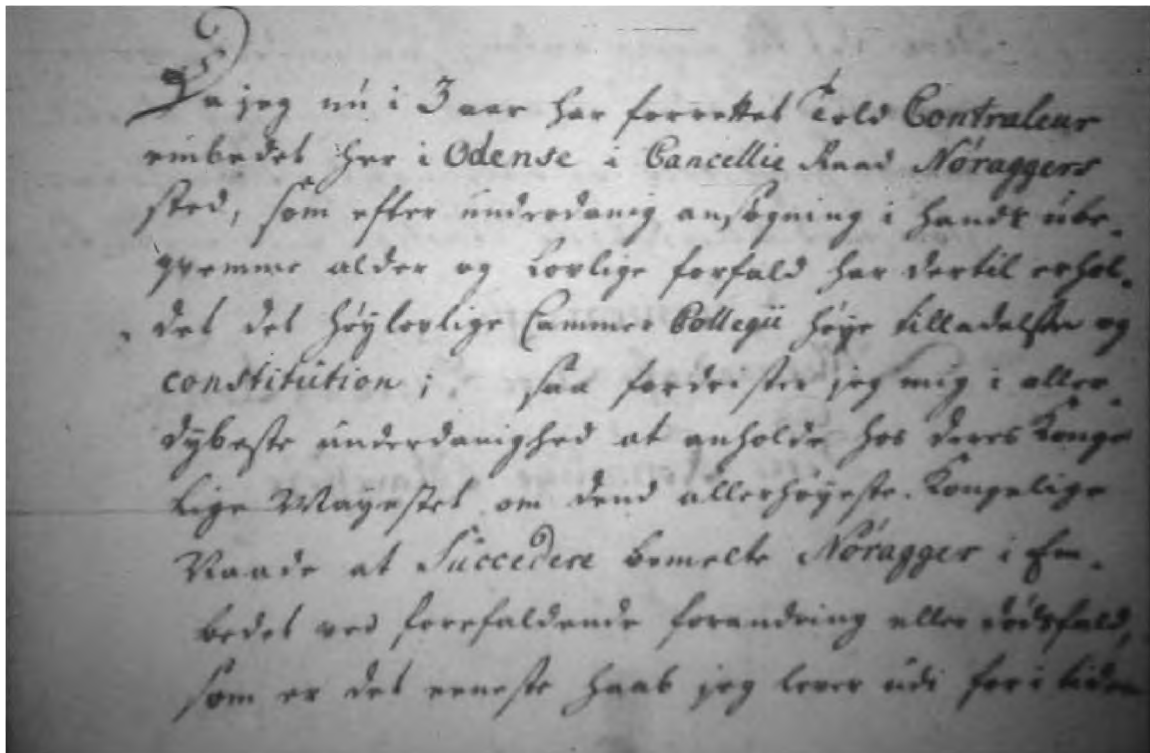
Stormægtigste,

*Allernaadigste Arve Herre og Konge! Ved adskillige Lejligheder har ieg allerunderdanigst for=dristet mig at forestille deres Kongelige Mayestet, at ieg deels som anbefalet – inspecteur over een af de største Fabriquer her i Landet, deels som konstitueret Told Controlleur i Odense, imod [...]
Toldforpagteren har enthen, et miig deres kongelige Mayestets allernaadigste løfte om belønning og emploi ; som blev mig i den første henseende tilsagt ved deres Excellencer, de høye Deputerede Genereral landets oeconomie og Commerce Collegio og den sidste henseende ved hans Excellence hr: Geheime Raad Thott som da værende Præsens udi det høylovlige Rente Kammer Collegio. I Anledning heraf behagede endog deres Excellencer at rescibere til hans Excellence herr Geheime Raad og Stiftbefalingsmand luell i Fyhn med anmodning at naar noget convenable blev vacant eller forefaldt i Provincien, hvorved ieg kunde Soulageres hans Excellence da ville bringe mig i forslag dertil; hvilket ieg og denne gang forventer mig af hans Excellences naadige og retsindige forsorg. I dette haab, Allernaadigste Konge! har ieg frembragt nogle aar indtil da herredsfogeden i Sunds Gudme herred Cancellie=Assessor Leth ved Døden er afgaaet, og efterlader een af de betiener, som ieg meest har attraaet og appliceret mig til og da mine ringe omstændigheder og mange børn trengte til husly og brød, saa sueker vi alle efter bønhoerelse; ja ieg fordrister mig at bede at om nogen naade er mig ved himlens forsyn beskicket af deres Mayestet. den da maatte mig allernaadigst forundes denne gang ved at nyde denne vacance vorudi ieg skal opføre mig som en troe undersaat og retsindig patriot der ald min tid med allerunderdanigst de votion henlever.*

*Stormægtigste Allernaadigste Arve Herre og Konge Deres Kongelige Mayestets
Allerunderdanigste arve troe undersaat og allerringeste tiener*

Adrian Bekker

Svendborg den 5te Februarii 1763.

Herredsfoged i Sunds og Gudme Herreder

1763 blev Adrian Bekker altså udnævnt til det prestigefyldte embede som herredsfoged for to herreder på Sydøstfyn.

Adrians kontor kan have mindet om denne illustration fra midt i 1700-tallet (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Den 22. april 1763 kom udnævnelsen til herredsfoged i Sunds og Gudme Herreder efter ansøgning til kongen.

Sagen var trukket længe ud, fordi Adrian afviste at gifte sig forgængerens enke, Marie Elisabeth Brinch (1720-1807), for at sikre hende og de ni børn forsørgelse. Men til sidst accepterede kancelliet, at Adrian i stedet betalte hende en pension. Marie Elisabeths mand, Kristian Leth (1698-1763) havde i 1755 efterfulgt hendes far, Niels Pedersen Brinck (1692-1763), der i 1729 havde overtaget posten som herredsfoged efter hendes morfar, Christian Jørgensen (1644-1729). Familien boede på Lundegård og Tiselholt i Høje, og blandt børnene var Erik Carsten Leth, der døde 1824 som godsforvalter på Valdemars Slot, og må have arbejdet sammen med Adrians sønnesøn Arian Severin Bekker, som der er mere om senere.

Godt eftermæle

Adrian Bekker var ifølge eftermælet en kompetent og vellidt administrator, og det fremgår af tingbøgerne, at han også tog hensyn til de svage.

Fra marts til juni 1764 var han desuden konstitueret byfoged i Svendborg og var hermed kongens repræsentant i byen og fungerede som dommer, førte tilsyn med politiforordningernes overholdelse og havde i øvrigt en række administrative opgaver.

Lønnen som herredsfoged var ikke voldsom stor, og hans børneflokk voksede, så han supplerede sin indkomst som kongelig postmester fra 1774 til sin død. Svendborg var bipostkontor, indtil 1804. Der kom post fra hovedpostkontoret i Nyborg et par gange om ugen til Svendborg. Den lokale postmester fik sin indtægt via porto. At den var høj fremgår af hans korrespondance med datteren Birgitte Bekker fra 1791 til 1792, som er omtalt i kapitlet "En fars breve til sin datter". Her blev det for dyrt at sende brev til hende hver 14. dag.

Købte gård på torvet

Det er ikke helt klart, om Adrian blev boende i den gård i Gerritsgade, som han havde lejet, da familien oprindeligt flyttede til Svendborg. Men den 3. januar 1764 købte han en gård på den "Søndre Side af Torvet". Huset er beskrevet i skødet:

*For Huuset 10 Fag, Bindingsværk, Sten Tag og to Etager
Eet Bag Huus 6 Fag, Een Etage, Bindingsværk, Straae
Tag.*

Fig. 16. 1756.

Svendborg var et bipoststed, derfor ankom ridende post fra Nyborg to gange om ugen. (Illustration fra 1756, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

På fotoet taget fra tårnet på Vor Frue Kirke omkring 1882 ses Torvet 6 på hjørnet af Torvet og Kattesundet. Bygningen på billedet er opført 1825, men svarer nogenlunde til den gård, som Adrian Bekker boede i. I baggrunden desuden Sankt Nikolaj Kirke. (Ukendt fotograf, Svendborgs Byhistoriske Arkiv).

Den 11. juni 1764 overtog Adrian huset på Torvet, og hans søster, Anna Cathrine Bekker rejste fra København til Svendborg – sandsynligvis sammen med moren – og førte hus for ham, indtil hun blev gift den 27. september 1765.

Moren, Anna Cathrine Svane, boede med sikkerhed i byen til sin død.

Adrian boede endnu i gården i foråret 1765, hvor de to døtre, Kirstine Marie Anne Catharine og Karen Friis, blev konfirmeret i Sankt Nicolaj Kirke.

Svendborg set fra Frederiksø
(Akvarel af Kaptajn Nielsen, 1858)

Boede en periode i Skårup

Men året efter var Adrian flyttet til Skårup. Her ses han i juni 1766 som fadder for præsten i Skårup, Christen Spelth, hvis kone var Mette Christensdatter Graae, der var datter af Inger Rasmussens ane, Bodil Tingberg, og hendes første mand, Christen Graae. Christen var sammen med Bodils svigersøn, Berthel Riber Klingenberg, blandt de øvrige faddere. Det samme var oberstleutenantinde Anna Margrethe Valkendorff (1702-1773) og hendes søster, Charlotte Marie von Halem. Anne Margrethe arvede herregården Klingstrup i Skårup efter sin mand, Henning Valkendorff i 1740 og testamenterede den til søsteren, som ejede den til sin død i 1791.

I 1767 var Adrian fadder for forvalter Andersen på Maegård under Klingstrup. Blandt de øvrige faddere var løjtnant Gelius og hofmester Schlatz, begge ansatte på godset Bjørnemose, samt birkedommer Hieronymus.

Samme år nævnes Adrian også "af Skårup", da han blev foreslået som medlem af en "*Kommission vedrørende byfogeden i Kerteminde*". Den 7. juli udstedte og forseglede han ligeledes et dokument i byen. Sidst på året flyttede han til Fåborg med sin nye kone, Riborg Sophia Errebo. Her boede de det første år i hendes gård.

1769 købte han den gamle herredsfogedbolig Lundegård i Lunde Sogn, og boede der sammen med Riborg Sophia, hendes børn og hans egne børn fra det første ægteskab, som var blevet hentet hjem fra de slægtninge, der havde haft dem i pleje siden deres mors død i 1761.

Hjørne i en stue i et velhavende borgerhjem, som det kan ses i Møntergården i Den Gamle By i Århus.

Den velhavende enke

Adrian Bekkers anden kone, Riborg Sophia Errebo, var en velhavende enke, der tilhørte en stor købmandsslægt fra Fåborg med aner på Ærø.

Træsnit fra dansk oversættelse af Marcus Loofts tyske kokebog fra 1766 som viser køkkenet hos en velhavende familie. Køkkenpersonalet gør maden klar over den buldrende ild og det roterende stegespid, Familien venter ved siden af. (Det Kongelige Bibliotek).

Brudens barndomshjem dannede rammen, da Adrian og Riborg Sophia Errebo den 22. oktober 1767 holdt husbryllup hjemme hos hendes forældre, Christen Christensen Errebo (1699-1776), og Sophie Pedersdatter Gebert (ca. 1711-1772). Det var hendes 34-års fødselsdag.

Aner på Ærø

Riborgs forældre var blevet gift 1730 hjemme hos morens forældre i Ærøskøbing, Peder Gommesen Gebert (1671-1612) og Riborre Albertsdatter.

Peder Gebert var søn af søn af Gomme Jensen og Salome Wernersdatter, og familiens efternavn stammede fra Salomes mor, Berthe Petersdatter Gebert, hvis mand var bogbinder Werner Clausen. Dem kan man læse mere om i fjerde bind af "Familiens Historier", da de var aner til Inger Rasmussen gennem en anden linje.

Christen Errebo og Sophie Geberts første datter blev født 1732 i Fåborg, hvor han var storkøbmand.

Otte af deres 13 børn blev voksne. Alle Errebo-sønnerne blev købmænd og flere af dem også godsejere og proprietærer flere forskellige steder i landet. De mange døtre blev gift med fremtrædende købmænd,

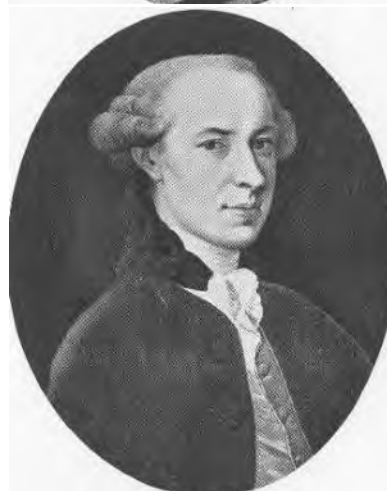

embedsmænd samt to sognepræster, og blev også spredt rundt omkring i landet.

Riborg Sophia første ægteskab

Riborgs første bryllup 1750 stod også hjemme hos hendes forældre. Hendes første mand var Søren Hansen Læssøe (1712-1765), som først var fuldmægtig i Fåborg og senere forvalter hos familien Brahe på Godset Hvedholm lige uden for byen.

En af Riborgs søstre var Sophie Erreboe, hvis mand var postmester i Fåborg og kirurg Christian Simonsen Hempel. Et af deres 10 børn, Simon Hempel, var gift med Birthe Cathrine Gommessdatter Brandt, som var søster til to af Adrians svigerdøtre.

Riborg og Sørenns første datter, Anna Sophie Læssøe, var kun to måneder gammel, da hun blev begravet den 9. november 1752.

Den næste datter blev ved dåben den 6. oktober 1755 opkaldt efter den afdøde søster. Anna Sophie Læssøe fik otte børn med tobaksspinder og vinskænker i Svendborg Ditlev Rabe, som døde i 1792. Hun blev begravet den 2. marts 1811 i Tryggelev Kirke på Langeland.

Hvedholm på illustration fra 1754. Slottet fik sit nuværende 'udseende' sidst i 1800-tallet. (Det Kgl. Biblioteks Billedsamling).

Det tyder på, at hun sandsynligvis har boet hos sin svigerinde, Anna Margrethe Rabe (1754-1817), hvis mand, Christian Hjortholm, var ejer af godset Lykkesholm, hvor datteren Karen i 1802 blev gift med Christen Ørbæk (eller Ørbech), der var sognedegn og skolelærer i Lindelse og Fodslette.

Den 14. december 1756 fik Riborg og Søren døbt endnu en datter, som fik navnet Friderica, men kun blev en måned gammel.

Den yngste af Riborg og Sørenns børn, Friderich Læssøe, (1758-1827), var sognedegn i Humble fra 1788 til sin død. Han havde ingen børn med sine to koner: Catharina Magdalene Køhler (1747-1804) og Valborg Døhier (1746-1828).

Riborg flyttede sandsynligvis tilbage til Fåborg by med de to overlevende børn efter mandens død - muligvis i gården Holkegade. Her boede Adrian og Riborg i hvert fald efter, at de blev gift.

Salen i gården i Fåborg med porcelæn og sølvtøj.

Købte Lundegård

1768 købte Adrian som tidligere nævnt den gamle herredsfogedgård, Lundegård i Lunde uden for Svendborg. Her blev hans og Riborg Sophias to sønner født.

Den første blev døbt den 31. juli 1770 i Lunde Kirke, og han blev opkaldt efter Adrians første kone og Riborg Sophias første mand og fik navnet Lykke Christen Severin. Han blev begravet den 31. maj 1772, tre dage efter at hans lillebror, Thønnes Peter, var blev døbt den 28. maj. Sidstnævnte blev som voksen prokurator og sagfører i Svendborg.

Børnene boede på Lundegård

I 1773 overlod Adrian Lundegård til en – eller måske flere – af døtrene. Året efter flyttede sønnen Søren Borring Bekker fra Norge ind hos søstrene i Lunde.

Selv flyttede Adrian sammen med Riborg Sophia og Thønnes Peter tilbage til den gård på Torvet 6, i Svendborg, som havde været lejet ud, siden han flyttede til Skårup.

Der er ingen informationer om, hvad der skete mellem 1773 og 1775, hvor Riborg døde den 22. juli. Hun efterlod sig blandt andet en meget stor samling moderne tøj, som blev meget detaljeret beskrevet i skiftet efter hende. Det er gengivet i næste kapitel.

Indretning i Den Gamle Gård i Fåborg, som var hjem for Adrian Bekker og Riborg Sophia Erreboe fra 1767 til 1768.

Skifte efter Riborg Sophia

Skiftet efter Riborg Sophia viste et meget rigt indbo, og hun efterlod sig et stort antal kjoler og andre beklædningsgenstande. Dog viste opgørelsen et underskud i boet, og Riborg Sophias far nægtede at skrive under på skifteopgørelsen.

Skiftebrev efter Cancellie Raad Adrian Bekkers Frue Rieborg Sophia Erreboe. Begyndt den 15de Juniis 1775 og Sluttet den 13de Martii 1776. (Datoen var forkert - det begyndte faktisk en måned senere).

Anno 1775 den 15de Junii indfandt Skifte Retten sig hos velædle og velbyrdige Her Cancellie Raad og Herretsfoged Adrian Bekker med de 2de Retters Sædvanlige Vidner Albrecht Jens Nielsen og Christian Gudbiørg saa snart dødsfaldet af velbemeldte Hr. Cancellie Raaden var bleven dem bekendtgjort at hans Hustrue Frue Riborig Sophia Erreboe ved Døden var afgaaet for at registrere og vurdere, forsegle deres fælleds Boe til paafølgende Skifte og deeling imellem Enke Manden velbemeltee Hr. Cancellie Raad Bekker paa den Eene og den Si: afdødes Frues efter ladte børnen saavel af hendes første Ægteskab som med hendes nu efterladte Mand meerbemelte Hr. Cancellie Raad Bekker.

Hendes børn og de fælles børn

Hr. Cancellie Raad Bekker som ved forretningen var til stæde tilkiendegav at hans Si: Hustrue havde udi ægteskab efterladt sig en Søn ved Navn Frederick Læssøe ungefæhr 16 Aar gl. og 1 Iomfrue Datter ved Navn Anna Sophia Læssøe, og desuden en nu deres fælleds sammenavlede søn navnlig Thønis Peter Bekker gl. 3 Aar. Paa de af første Ægteskab ved den Si: af døde efterladte 2de umyndige Børn indfandt sig kiøbmand Sr Hans Torbiørnsen efter given skriftlig Fuldmagt, som han her ved Skiftet fremlagde og lyder, No 1: Fra deres vor Fader og Fødesværge Sr Christen Erreboe i Faaborg, her paa hans Vegne ved dette Skiftes behandling at Observere deres Tarv, bemelte

fuldmagt lydende saaledes.

Chatoller og dragkister

Hr. Cancellie Raaden foreviiste sit Chatol hvorudi fandtes Banco Sedler 93 Rdr og i klingende Myndt 30 Rdr samt 6 Ducater er summa i alt: 135 Rdr, hvilke hand med Skifte Rette tilladelse udbad sig at beholde til fornødne udgifter til begravelsen med meere da hand derfor skulle gjøre vedbørlig Regnskab og Rigtighed.

I Øvrigt fandtes intet i Chatollet undtagen hans Embeds Breve og Papirer samt noget tintøj, hvorfore dette Chatol ey blev forseglet. Dernæst Præsenterede hand En liden Pose som fandtes i den Si: Frues Forvaring udi Dragkisten hvorudi fandtes adskillige Myndt 30 Rdr, 3 M, 10 sk, hvilken hand ligeledes imodtog indtil videre og begierede dernæst at Skifte Retten vilde behage at forsegle denne Dragkiste tillige med 2de Andre Dragkister og et Skab ovenpaa, da han forment det blev

Chatol i Møntergården i Den Gamle By i Århus.

Glas fra Den Gamle Gård i Fåborg.

for vidtløftig i Dag at registere det Øvrige Boehauge og hvad som findes i Boen da han forsikrede til det største som det mindste deraf og ynskes intet hellere end at man derimod vilde behage strax efter den SI: Frues begravelse at aabne Boet og at registere og vurdere samme hvorom han i Særdeleshed begierede Sr Torbiørnsens Svar paa den Føde Værges Vegne. Sr Torbiørnsen declarerede paa de umyndiges Morfædere og Føde Verges Vegne at han aldeelis intet havde imod Sr: Cancellie Raad Bekkers begiering og da han i kke paatvilede at for Skifteforvaltene befaldt samme, saa indstoe han for indbemelte Værges Vegne for det Ansvar han nu og i tiiden maatte påadrage sig. - Skifteforvalterne siden Sr Torbiørnsen ey haver noget imod Hr. Cancellie Raad gjorde begiering, saa i betragtning af hans viidere Declaration fandt det ufornøden for de umyndige at foretage viidere forsegling og registrering end de fornævnte 3de Dragkister samt et skab hvor udi foruden de allerede efter seete penge ventelig findes det beste af linnet med viidere her i boen saavel som at registere hvad Sølv her udi og i Stervboen der ligeledes ey heller kan tages under nogen Forseglings siden samme ved den SI: Frues begravelse nødvendig behøver.

Sølvtøj

Af sølv fantes: 1 Potageske, 25 Spiseskeer, 15 thee de og 1 Sukkerklemmer, 1 Kruss Laage, 1 Kaffekande med fad, en melke do med do, 2 Thee Potter med fade, 1 Spølkomme, 2 Sukkerkopper, en Melkeskee, 1 Sukkerskee, 2 Theedaaser, 1 Sølv Beger, 1 Schokolade Kande, Bordklokke, 2 Klædebørster med Sølvflader, 1 Netbøs Eske, 1 Sukker-Bøsse og 1 Peper do, 4 Lysesstager, 1 Lysesachs med Fooderal.

Pause i skiftet

Viidere blev da ey for denne sinde og forseglet men boen overladt Hr. Cancelliraaden ifølge Hr. Torbiørnsens Declaration til 30de Dagen eller før om samme maatte begieres som indstilles til Hr. Cancellie Raaden om Han forinden synes med Skiftets Videre Foretagelse kan begyndtes, og da han allerede haver begiert samme foretaget, saa snart den SI: Frue var begravet, saa vilde han behage til Skifteforvalterne samme at indberette. Hr. Cancellie Raad Bekker formodede at liigbegiængelsen kunde skee forinden

den 25de Iunii og dersom det paa denne eller den følgende Dag er Skifte Rettens Leylighed saavel de kan holde sig samme efterrettelig. Imidlertid vilde han i Dag med posten

anmelde dødsfaldet for S.Hr. Amtmand von Holsten for at begiere hans Foranstaltning til Lundegaards og det lidet sig der befindende boehauge samt Registering og Vurderind og bortsælgelse, hvilken Forretning vedhæftet Skifte Retten i henseende til at Hr. Cancellie Raaden havde indstillet den 25de eller 26de huus til Boens videre behandling berammede dertil den 25de, som af tilstædeværende da blev vedtaget om Morgenen Kl: 3 slet, hvormed Forretningen til den tiid blev udskudte.

Sølvtøj fra Brede Værk (Foto: Twdk, Wikimedia Commons).

Dragkister, kommoder og skabe fra Købmandsgården i Den Gamle By i Århus.

Spejl, kakkelbord og fletstol fra Den Gamle By.

Skiftet genoptaget efter begravelsen

Hvor var til Stede Enke Manden Hr. Cancellie Raad Bekker paa egne og ymyndige Søns Vegne, den Sl: afdøde Frues 2de Børn udi hendes ægteskab, nemlig Iomfrue Sophia Læssøe tillige med Hr. Torbiørnsen som befuldmægtiget tilsynsværge og Sr Frederick Læssøe, hvorefter blev begyndt at registrere og Vurdere som følger, hvorpaa Hr. Cancellie Raad Bekker anmeldte Alt det Løvsøre som befandtes i hans Selv iboende Huus i Svendborg til paafølgende Vurdering saaledes, Nemlig:

Forskellige møbler

Under post 1 blev nævnt: Stort Speyl forgylt og 8 ditto, 1 Lampetter, 3 Canopeer, 1 Lahn stoel, 18 Løse Stoel, Gl. Røslæders ditto og 1 taboret, 1 Fløybord og 3 Slagbord (30 Rdl, 3 Iernkakkelovne (42 Rdl, 1 Skriverbord, 1 Reol, 1 natskrin, 1 fyrskab, 1 Himmel Sengested med Grønt Damaskes Omhæng og tæppe og 1 Sirtses Top Seng, 63 Stk diverse Bøger mest Iuridiske (40 Rdl, 1 Taffel Uhr, 2 Abchenser, 1 Nøgler; 1 Skab og 3 Træskamler.

Køkken

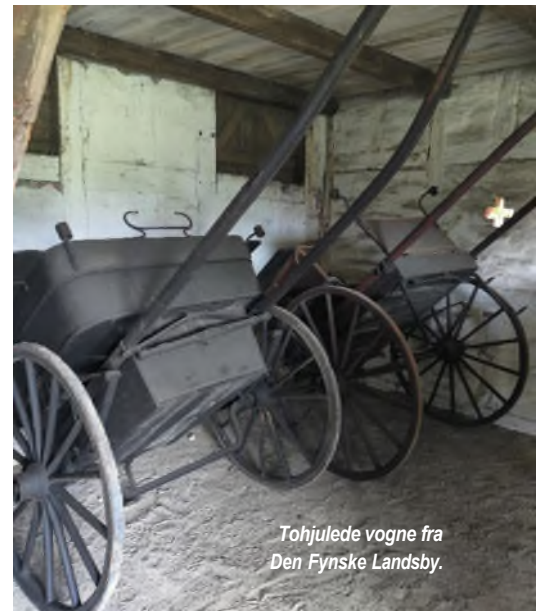
1 Hakkelseskiste med Kniv, 1 Svinetrug, 1 Smørtrug, 1 Dege Trug, 1 træs Morder, 6 vandtønder. 3 Hæste, 3 par beslagne Hæstetøyer, 1 Arbejds Tøy, 1 Biælles Tøy, 3 Dekener, 1 Sadel (i alt 124 Rdl) .

Gården

1 tohjulet Vogn (værdi: 30 Rdl) og chaise (værdi: 30 Rdl), 1 Post Vogn, 1 Arbejdsvogn msd tilbehør, 1 Chane og 1 Slag (Kane), 3 kiør.

Flere kister og skabe

Herefter blev de forseglede "Drage Kistern samt Skabet i Sengekamret" åbnet.

Tohjulede vogne fra Den Fynske Landsby.

I den første Drage Kiste befandtes: 1 Guld Fransk Jagtuhr med Kjæde, som var Iomfrue Læssøe, af hendes Moder givet og derfor ey blev Vurderet, 1 Guld daase (30 Rdl), Halv Tour med Sorte

Steene medviidere Guld do med Armbaand og Ørenringe, 40 veyer 5½ Lod a lod 10 Rdr 1 Tombaks er 55 " 5 1t 2 Lod Guld Perler a Lodet 10 Rdr er 20.

Det øvrige som befantes i denne Drag Kiste bestaar i en deel af den Sl: Fries Gang Lennet og Klædes som Enke Manden med den Respective Verge var Enige om at tildeele mellem den Sl. Frues Børn, Slægtige samt Tieneste folk.

Vurderingsmændene undersøgte forskellige kister (brune, røde og egekiste), hvor de fandt Adrian Bekkers gangklæder og i flere af de andre, samt i skabene fandt de hendes gangklæder, linned og uldne klæder. Herudover var der en kiste med "Sr Cancellie Raadens Embeds Papiire befindenden."

Linned fra Frilandsmuseet De Gamle

Huse i Maribo.

Linned

Linned til sammenlagt omkring 75 rigsdaler. 2 Damaskesduge og 10 Servietter, 2 Ditte Thee Duge, 1 Dreyelsdug og 12 Servietter, 2 Ditto Duge og Toe Dosin Ditto, 1 Ditto Dug og 1 Dus, 5 Thee Duge Ditto gl: 4 gl: Servietter, 5 gl. blaargarn Dreyels Duge, 18 par blaargarns Dug, 4 Par Hørgarns Ditto, 17 Par Pudevaar, 1 Par Kramlærreds Ditto, 10 Lystestager, 4 stoer skaale, 1 mindre Ditto, 1 Kiedel, 2 Melkeskaale, 2 Tariner med Laag, 3 Bordkrantz, 14 store og smaae Fade, 10 Fade Ditto 2 Dosin Dito 1 Dosin Ditto, 10 Dybe Skaal, 3 The Potter, 1 Vandtallerken, 1 Fiskeske, 2 Aflange Fade: 1 stort Fad, 2 Ballier Fade er Stykviis veyer og udgjør i alt 214 Pund a 21 sk, er sammenlagt godt 45 rigsdaler.

Kobber

Kobber: 1 Kiedel, 2 Potter, 1 The Kiedel, 1 Tærte Laag, 1 Fyr Fad, 1 Tærte Pande med Laag, 1 Bradepande, 1 Kiedel, 2 Laage, 1 Tærte Pande, 1 Caserol, 1 Potte, 1 Tragt, 1 Potte, 2 Fyrfad, 1 Potte, 1 Casserol, 1 Laag, 1 aflang Kiedel, 1 Ditto Kiedel 1 pande, der ligeledes blev veyet Stykviis og udgjør 122 Pund a 30 sk, 1 Machine. 2 Malmpotter, 1 dito Morder og 2 Strype Iern.

Kobber fra køkken i Den Gamle By, Temaskine.

Messing og jern

Af messing var der blandt andet en destillerkedel, kaffemølle, kaffekande, tepotte og kedel med fyrfad. Hertil var en række ting af jern: bradespid, bradepande, gryder og pander, æbleskivepande, vaffeljern samt en tintepotte med krus.

Dyner med mere

Giæste Kammeret: 4 Dyner, 8 Puders og 1 Peltze til 40 Rdr., 1 Sove Kammeret: 3 Dyner, 3 Puder og 1 Pølse, 1 Kammeret næst ved: 4 Dyner, 6 Puder samt 2 Catruns Tepper. 1 Folke Sengene: 5 Dyner 6 Puder.

Porcelæn og stentøj

15 Par Caffé Kopper, 24 Str The Kopper, 2 Spølkomer, 1 Gaffe Kande, 3 The Pottert 1 the Kiedel og 40 Stk. diverse Dukke Tøy til Opsats, 12 Fade og 7 Dosin Faijange, Tallerkner og 2 dito Thariner, 3 Frugt Kurve, 8 par hvid Skaftede Knive og 6 Salt Kar af Been, 12 vin Glas, 2 Ølglas og 40 Buteller.

Øvrige værdier

Summa viidere af Meubler og Effecter vidste Hr.Cancellie Raad ikke at anvise, ey fantes meere. Thi blev han anmodet hvad Faste Eyendomme Stervboen maatte tilhøre at angive, paa det at samme nu tillige kunde vorde vurderit for saa vidt deraf under denne Iurisdiction Sorterer" Hr.Cancellie Raad Bekker anmeldte derpaa

1: sit iboende Huus med tilhørende 6 tdr Grund og Græs i Byens Marker, hvilke være dermed vurderede for 500 Rdr.

2: Denæst blev anmeldt Et Huus i Bagergade, som han vil have kjøbt afvigte Aar for 220 Rdr men da derpaa er laant 300 Rdr, saa har han strax ved indkiøbet overladt sin Syster og Svoger, Lars Alsing, samme pae de vilkaar, at naar de paatager sig denne Giæld enten nu eller i tiden, maatte Huuset tilhøre dennem hvortil de og har erklæret sig saa, at denne Sag ey vedkommer denne Stervboeo.

1700-tals porcelæn fra Reventlow-Museet Pederstrup på Lolland.

3: I Faaborg eyede Stervboet 29 $\frac{3}{4}$ Skp Land hvoraf Iesp: Lange hidentil har haft Nyttten som et Grataale (Gratiale) hvorom siden nærmere bliver at handle; hvad i Øvrigt Cancellieraad Bekker paa sin Eyendoms Grund i Lunde maatte have af Besætning, bliver i en à parte I Forretning at vedføre til denne Forretnings Vedhæftelse han agtede at invitere denne Skifte Ret paa en dem beleylig tiid og dag.

Vurdering af Lundegård

8. august 1775 fortsatte skiftet med en vurdering af Lundegård. Selve gården med jorder, dyrehold og så videre blev opgjort til 2.300 Rigsdaler og indboet til en samlet værdi af 2.617 Rigsdaler.

"Videre blev ej af Enkemanden paa vist som tillige anmelde at han icke viste nogen Ting Lidet eller Stort at andgive som var Stervboen tilherende! ligesom ej heller videre Forefandtes og denne Skifteforretning til Vedhæftelse i Skifte acten og til nærmere Indsendelse til Hans Excellence Hr.Kammerherre & Amtmand von Holstens Ratification er bleven sluttet og af alle vedkommende Underskrevne.

Skiftet genoptages

Anno 1775 den 20de Septembris blev dette Skifte igien forretaget i Overværelse af de Sædvanlige 2de Vidner, hvor da Enkemanden Hr.Cancellie Raad Bekker fremlagde

1: Sin beregning over udgifterne paa den SI: Frues begravelse paa 105 Rdr.

2: Den i Lunde holde registerings Forretning af Dag dato 8de August ved Sr Lyngge efter den af Amtmanden von Holsten givne Constitution.

3: En Fortegnelse paa den SI: Frues efterladte Gang Lin Klæder, hvis Vurdering vel er ansadt til 503 Rdr, 3 Mk, 13 Sk, men da det i betragtning af at Stifdatteren antager den største Deel deraf, synes det at være for Høyt vurderit saa Enkemanden er eenig om at nedsætte denne vurdering for 400 Rdr.

4: Dernæst en fortegnelse paa de Stk: heraf, som Iomfrue Læssøe har imodtaget og hvis beløb bliver 233 Rdr 3 M. Det øvrige deraf antager Enke Manden paa samme Maade.

5: blev fremlagt en pro memoria paa den Giæld, som hæfter paa Stervboet og dens Eyendomme, hvis beløb er 3288 Rdr.

6: Fremlagde Enke Manden Copie af et saakaldet Gave Brev af SI: Forvalter Læssøe til Mahleren Jesper Lange, hvorefter det i blant andre befindes at han er forundt paa hans Hustrues Livestiid 29 $\frac{3}{4}$ Skp. Land paa Faaborg-heeden til Brug og Nytte, men da bemeldt Lange har Deklareret at han heller for en taalelig Priis vilde afkøbe Stervboet denne Eyendom hvilket og synes at være meget convenabel for Arvingerne, saa er der af talt imellem ham og Arvingerne med Værgerne, at Lange bekommer Skiøde paa disse 29 $\frac{3}{4}$ Skp. Land Lange bekommer Skiøde paa disse 29 $\frac{3}{4}$

Skp. Land ... for hver Skp. Land 5 Rdr eller Rettere: for det hele 150 Rdr, hvorimod han tillige med fra sig, Hustruee og Hustrues Moder renoncerer paa alt det Øvrige, som Gave Brevet indeholder uden at man paastaae noget af Arvingerne hvilket tillige har anlovet frie Skiøde.

Lundegård på tegning efter foto (Martin Iversen Christensen).

Kjole fra omkring 1770. (Metropolitan Museum of Art, via Wikimedia Commons).

Derpaa Endellig Declarerede Børnenes Værge tillige med Enke Manden at de var foreenede om at Enke Manden Cancellie Raad Bekker beholder Gaarden i Svendborg og alle de registrerede og vurderede Effecter efter den Taxt som derpaa i Forretningerne er andsadt her og i Lunde saa at intet deraf bliver solgt eller for cautioneret undtagen Gaarden i Lunde - som den forderligst vilde Publicere i Aviserne og bortsolgt om muligt ved en eeneste Auction. I øvrigt holdt de det tillige for billigt at Stifdatteren som Eeneste Pige Barn nød en Seng 60 Rdr gotgiort; Og da det i henseende til Skiftets Udfald vilde beroe paa Gaardens bortsælgelse i Lunde saa bliver denne Skifte Samling indtil Saadan tiid udskudt som det eeneste og forne, eneste der staaer tilbage.

Afslutningen af skiftet

Anno 1776 den 13 Martii blev dette Skifte igien foretaget i overværelse af de Sædvanlige 2de Vidner: Hvor da blev fremlagt de 3de Auctionsforretninger over Gaarden i Lunde, som visser at ingen Liebhavere dertil har indfunden sig, men da dette Skiftes slutning hidintil har beroet derpaa og man øyensynlig erfarer at flere Auctioner vilde være Forgiæves og allene foraarsage længere Omhold og flere udgifter, saa blev Værgen for de umyndige tillige med Hr.Cancellie Raad Bekker foreenede om at overdrage Gaarden til den sidst for derpaa for den deraa hæftende Giæld som er 200 Rdl., hvilket Cancellie Raad Bekker og erklærede sig til, dog saaledes at Capitalen ikke kunde blive af ham udbetalt forinden 11 Junii 1777 tillige med de Forordnede renter fra den 11 Junii 1776 til betaling skeer efter at denne Post saaledes er udgivet, blev Skiftets Endelige Slutning foretaget paa følgende Maade.

Gaarden og Effecterne i Svendborg til.....	1839	For et Chatol til den mindste S lige imod Stif Sønnen.....	7
Gaarden i Lunde.....	2000	De 3de Auctions Forretninger over Gaarden i Lunden.....	10
De registrerede Effecter.....	317	Skiftets bekostning ialt.....	46
De 293/4 Skp. Land paa Faaborg jorden.....	150	Det Jesper Lange belovede frie Skiøde paa Jorden i Faaborg.....	2
De Reede Penge som fandtes i Boen og som af Enke Manden blev imodtaget var.....	165	Den til Datteren Anne Sofie Løssøe belovede Sæng eller Penge i dens Stæd.....	60
Den Sl: Frues Gang Klæder og linned.....	400er 3518	
er i al.....	4873		
Derfra beregnes et Ege Chatoll, som blev givet til Sønnen Friederich Læssøe - 7 Rdl. er 7 Rdl.....	Igien 4866	<i>Boens Endelige Summa... ..</i>	<i>1345</i>
Herfra beregnes udgifterne den udi Skifet anmeldt Boets Giæld.....	3288	Hvilken deeles imellem Arvingerne paa følgende Maade: Loven.....	674
Udgifts regning på den Sl: Frues begravelse.....	105	Friderick Læssøe.....	270
		Tønnes P. Bekker.....	270
		AnneSophia Læssøe.....	135
	er	1349

Fordeling og underskrifter

Som det fremgår, skulle gården i Lunde have været solgt, men da der ikke meldte sig nogen købere ved de tre auktioner, beholdt Adrian gården.

Sønnerne fik hver en obligation i Adrian Bekkers gård i Svendborg for at dække deres arv, som Adrian ikke kunne udbetale til dem kontant. Anne-Sophia Læssøe fik sin arv udbetalt i form af morens tøj og linned, som var vurderet til 232 Rigsdaler - altså mere end tilkom hende.

S. Müller skrev under på skifterettens vegne og Adrian Bekker, Hans Torbiørnsen, der var de umyndige børns værge, skrev også under på skiftet. Vidnerne var hele vejen igennem Albrecht Iens Nielsen og Christen Gudbjerg.

Afslutningsvis fik Adrian taget til referat, at den fødte værge, børnenes morfar, Christen Erreboe, ikke ønskede at skrive under.

Den fattige majordatter

Adrian Bekkers tredje kone, Christine Flindt, stammede fra en stor militær- og embedsmandslægt med en enorm børneflokk. Familien sad stramt i det økonomisk.

Den 14. marts 1777 stod brylluppet mellem Adrian og den 30 år yngre Christine Flindt (1749-1814) på godset Bjørnemose ved Thurøsund, hvor hun var selskabsdame. Han fik samme år titel af justitsråd, som indplacerede ham i rangklasserne.

Selskabsdame på Bjørnemose

Christines arbejdsgiver var Elisabeth Juul, som var eneste barn af Jens Juul, der havde købt Sædegården Bjørnemose og Thurø til hende i 1758. Jens Juul, var søn af Knud Juel fra Valdemars Slot og var søofficer. Elisabeth arvede stamhuset Lundgård og Bjørnemose, da han døde i 1774.

Elisabeth Juuls mand var Christian lensgreve Ahlefeldt-Laurvig, som havde en militær karriere og var generalmajor af kavaleriet ved sin afsked i 1788. Han arvede grevskaberne Langeland og Laurvigen og Stamhuset Ahlefeldt, men familien boede på Bjørnemose uden for Svendborg.

Fem komtesser og fire grever

Christines arbejdsgivere fik 14 børn mellem 1760 og 1780. Christine var sikkert selskabsdame for både lensgrevinden og hendes døtre. Da hun og Adrian blev gift i 1777, var der fem komtesser på godset: Ida Birgitte på 17, Marie Elisabeth 15, Dorothea Sophie 12, Marie Antoninette 11 samt Anna Margrethe, der var ni. De to yngste døtre var Christine Dorothea og Sophie Caroline, som blev født i december 1777 og 1780.

Det må formodes, at de fire unge grever i alderen 17 til syv blev undervist af en mandlig huslærer. Ud over de nævnte børn, døde tre drenge som spæde.

Morgenbrudedragt fra 1778. Christine Flindt kan have båret en, der ligner. (Foto: Nationalmuseets Samlinger, Creative Commons).

Samtidigt maleri af Elisabeth Juul, til stamhuset Lundsgård og Bjørnemose (1742-1803), som var Christine Flindts arbejdsgiver. Godset ses på illustration fra før ombygningen i 1870'erne. (Historiskatlas.dk).

Christines bror, Johan Thomas Flindt. (Ukendt maler, via Wikimedia Commons).

Familie af officerer og embedsmænd

Christine var datter af Henrich August Flindt og (1716-1791) og Wilhelmine Charlotte Merckel (1725-1802). Faren var major, og den voksende familie boede indtil 1765 i Kerteminde og herefter i Brylle mellem Odense og Assens.

Wilhelmine Charlotte fødte i alt 19 børn. Christine kom til i 1749 som nummer otte, men kun tre af hendes ældre søskende levede. Af de 11 yngre søskende, overlevede de otte barndommen. De to døde lige ved fødslen, og den yngste blev seks år gammel.

Fire af Christines brødre var officerer, to var embedsmænd og én var uarbejdsdygtig. Af de syv brødre var fem gift, og tre af dem fik i alt fire sønner mellem sig. De fem søstre blev gift, og blandt dem stod de fire for sammenlagt omkring 37 børn. Den sidste havde ingen børn.

En af Christines brødre, Johan Thomas Flindt (1741-1805), var herredsfoged for Langeland og byfoged i Rudkøbing fra 1768 og gift med sin forgængers enke, Birthe Cathrine Trane. Han var desuden politichef og viceborgmester i København fra 1788 til 1794. Hans optræden mod forfatteren P. A. Heiberg 1790 vakte almindelig utilfredshed, og under "Posthusfejden" i 1793 blev vinduerne slået ind både i politikammeret og i hans bolig på hjørnet af Rådhusstræde og Farvergade. Han blev også kritiseret for sin fremfærd under

tømmersvendenes strejke i 1794. Da Urolighederne var standsede, efter at 125 tømmersvende var blevet sendt ud af landet, indgav hans sin afsked med følgende begrundelse: *"Under den gemene Mand og Pøbelen en Tilsidesættelse af den Agtelse, de skyldte min Charge, en Tilsidesættelse, de ikke kan have anden Grund til end Fordomme og vrang Meninger om mine Handlinger"*.

En anden bror, kammerherre og oberst Henrik August Flindt (1756-1826), fik to sønner med sin kone, Charlotte Amalie baronesse Knuth-Conradsborg.

Christines søster, Elisabeth Flindt (1743-1819), var gift med konferensråd, landsdommer Otto Christopher von Munthe af Morgenstjerne (1735-1809), som først havde været gift med en kusine, Christine Bodilla Birgitte de Flindt. De er også nævnt i kapitlet "Godsforvalter og proprietær".

Syv døtre og to sønner

Adrian og Christine fik ni børn over de næste 14 år: syv døtre efterfulgt af to sønner: Birtha Sophie (1778-1818); Henriette Wilhelmine Anna Christina (1779-1825); Lykke Riborg Christine (1780-1846); Ottilia Christine (1783-1843); Christiana Frederica (1784-1819); Elisabeth Catharine Wibeke (1786-1857); Thomasina Caspara Jacobbine (1788-1826); Hans Henrik Vilhelm (1790-1854) og Frederik Christian (1792-1832).

Da Frederik Christian blev født, var Adrian 73 år gammel, og det var 43 år siden, at han i 1749 havde fået sit første barn, Jørgen Friis Bekker, der døde kort efter fødslen.

Adrian trak sig tilbage fra embedet som herredsfoged i 1800, men fortsatte om Svendborgs postmester til sin død.

I sit "Vita i en kort fortælling for mine efterladte børn", omtalte han 1801 Christine som *"den værdigste og braveste ægtefælle nogen mand kan ønske sig paa Iorden. Ja! min Veninde! Himlen skal belønne dig rigelig derfor naar jeg ikke mere er til"*.

Adrian døde to år senere, i en alder af 84.

Christines søster, Elisabeth, var gift med Otto Christopher von Munthe af Morgenstjerne, som først havde været gift med deres kusine Christine Bodilla Birgitte de Flindt, som ses på maleri af Jens Juul (Creative Commons, CC-BY-NC).

Slægtninge i huset

Christine Flindt blev boende i gården på torvet i Svendborg. Ud over de yngste børn boede hendes lillebror Christian Carl Flindt (1752-1807) i husstanden, da han som på grund af "*skrøbelighed og svage sjælsevner*" ikke kunne ernære sig selv. Han boede 1787 i København hos den ældste bror, Johan Thomas. Desuden nævnes husjomfruen Margrethe Charlotte Klinting som Adrians broderdatter. (Altså datter af hans bror, Peter Bekkers datter Christina Fridrica Bekker gift Klinting)

Også Adrians ugifte datter, Caroline Bekker, boede i gården. Hun havde tidligere boet sammen med søsteren Karen Friis, og da Christine solgte gården 1808 til sin stedsøn og Carolines storebror, Søren Boring Bekker, flyttede hun med ham til hans nye gård, Holmelund.

Skødet ved salget

Søren Bekker betalte 2.400 rigsdaler for gården med en udbetaling på 1.600 rigsdaler samt betaling af en gæld på 800 rigsdaler til Svendborg bys overformynderi samt grundtaksten til haven og to jordlodder i Øksenbjerg og Hallingskov samt Græsholmene og skovrettighed. Herudover skulle han indfri en obligation på 800 til Svendborg Overformynderi - altså hans halvsøskendes arv, som var blevet bundet i gårdens værdi. Se hele skødet på side 93.

Døde hos datter

Herefter flyttede Christine op til datteren Otilia Juul-Rysensteen (1783-1843) på herregården Lundbæk i nærheden af Nibe ved Limfjorden. Her boede også og svigerfamilien og Otilias børn, der var født i 1799, 1801, 1802, 1804, 1806, 1808, 1810, 1811 og 1814.

Christine døde 11 juni 1814 i en alder af 65 år og blev fire dage senere begravet fra sognekirken i Bislev nær Lundbæk.

Lundbæk fra "Prospecter med Text af endeel af Nørre Jyllands Herregaarde". (Rasmus Henrik Kruse (1796-1877), Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Landvæsenskommissær i Nyborg-Tranekær Amter

Som landvæsenskommissær kom Adrian med flere udtalelser om en række stridigheder mellem godsejere og bønder, der særligt var uenige om omfanget af hoveriet - det vil sige pligtarbejdet for herremanden.

I 1768 blev Adrian Bekker udnævnt til en af de to landvæsenskommissærer for Nyborg og Tranekær Amter af amtmanden, Adam Christopher lensbaron von Holstein. Formålet var, at Adrian som lokalkendt med indblik i bøndernes forhold og forholdene på landet skulle rådgive Generallandkommissionen, der bestod af højtstående embedsmænd i København.

Kommissionerne var del af arbejdet med landboreformerne - de dybtgående forandringer i det danske landbosamfund og landbrug i perioden fra omkring 1750 til 1814, som skete både på baggrund af en statslig lovgivning og initiativer fra en del godsejere samt i mindre omfang fra enkelte bønder.

Led i landboreformerne

Da Christian 7. blev konge i 1766 havde staten allerede startet den proces, der skulle forbedre fæstebøndernes stilling med regulering af hoveriet og

andre reformer. I 1769 indledte G.C. Oeder en offentlig debat om reformerne med sin "Betænkning over det Spørgsmaal: Hvorledes

Frihed og Eiendom kunde forskaffes Bondestanden i de Lande, hvor den fattes begge Dele".

Generallandvæsenskommissionen, der blev oprettet i 1767, og i 1768 blev afløst af Generallandvæsenskollegiet, koordinerede reformarbejdet, som i 1769 resulterede i en lov om selvejerbønder og senere i regulering af hoveriet. Arbejdet fortsatte under Struensee fra 1770 til 1772, men det blev bremsset fra 1772, hvor enkedronning Juliane Marie overtog den reelle magt fra den sindssyge Christian 7. sammen med sin søn, arveprins Frederik, og den konservative embedsmand Ove Høegh-Guldberg. Reformarbejdet blev først genoptaget igen i 1784, hvor kronprins Frederik tog magten.

Som en af hovedkræfterne bag et kuppet mod Struensee i 1772 fik Juliane Marie af Braunschweig-Wolfenbüttel (1729-1796) indirekte betydning for Adrians arbejde i Landbokommissionen. Maleriet af hende blev bestilt samme år (Maler: Virgilius Eriksen, open.smk.dk).

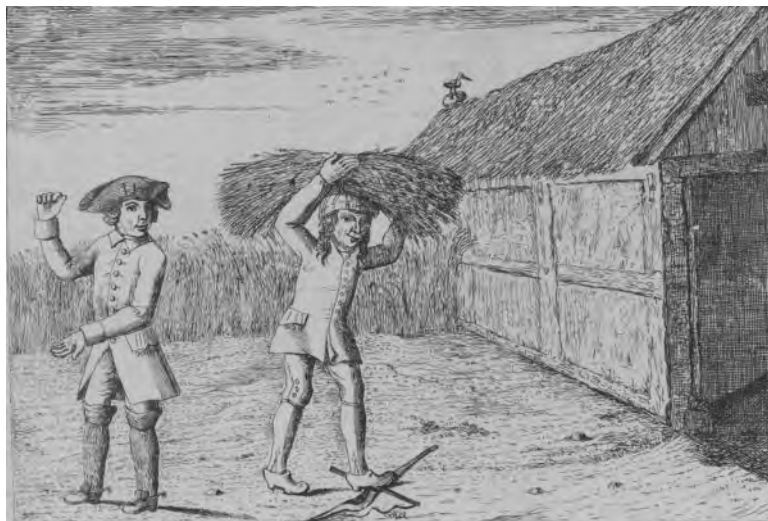
Det var Adam Christopher von Holstein (1717-1801), som var amtmand over Nyborg og Tranekær Amter fra 1745 til 1789, som udpegede Adrian til kommissionen af. Von Holstein var også skiftemyndigheden da Riborg Sophie Erreboe døde i 1775.

Betænkning i 1768

Som landvæsenskommissær skrev Adrian allerede i 1768 en betænkning, hvor han foreslog afskaffelsen af herremændenes revselsesret, og noterede, at det stigende hoveri skyldes nedlæggelsen af bondegårde.

"Imidlertidig burde det vel ikke tillades en Husbonde eller hans Betjente at skælde, bande, slaa og prygle en Bonde. Thi dette forvolder, at Bonden, som gerne foragter sig selv - især den fattige - endnu anser sig for mere slavisk for fornædret og fatter aldrig den Grad af Ambition, som udfordres til at gøre ham til et Menneske og retskaffen Bonde. Et Ord, et Mulkt eller en liden Revselse at Rettens Personer korrigerer en Bonde mere, end den haardeste Medfart af en Ladefoged."

En satiretegning fra 1787 viser, hvordan bonden træder pisen under fode, mens ridefogeden ser til. (Nicolai Abraham Abildgaard, Det Kgl. Biblioteks Billedsamling)

Udtalelse i 1769

Året efter skrev Adrian en udtalelse om en sag mellem fæster Erik Rasmussen og hans kone Bodil Starup på den ene side og på den anden agent Johan Christopher von Westen, der ejede Løjtved Gods, og som var hård mod sine bønder og blev betegnet som bondeplager. Han krævede af Erik Rasmussen - og efter hans død af Bodil Starup - at de skulle yde hoveri ved godset, der lå 13 kilometer fra deres gård. Sagen endte med, at Bodil blev drevet fra gården, som blev lagt ind under godset.

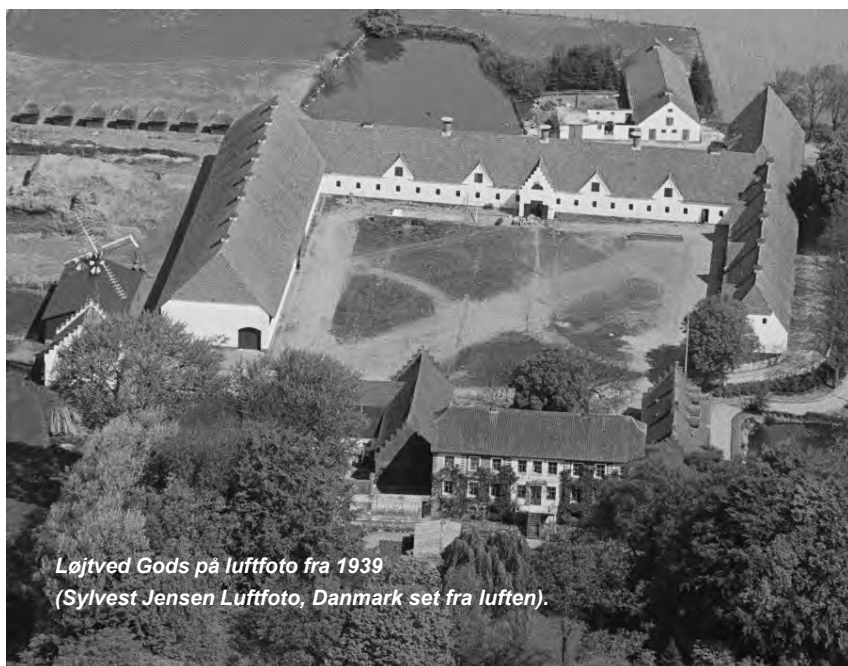
"Derfor havde bemeldte Bodil Starup, efter min underdanige Tanke, gjort bedre i straks at søge sin forment Ret ved Über Retten eller at indfly til Majestæten om allernaadighst

Undsætning førend nu, da Strarups Jorder er saaledes forandrede, dels til Hovedgaarde, dels henlagt til Sandager, Bøndergodset er kommen i anden Mands Værge, Agenten fraværende, boende paa Falster i en anden Provins, og følgelig er vanskeligere at udlede de skjulte Aarsager til den paaklagede Omgang med hende".

Det Adrian henviste til var, at von Westen boede på herregården Nørre Ladegård på Falster, hvor bønderne også klagede til Landvæsenskollegiet over hans hårde fremfærd. Forpagteren på Sandager i Gislev Sogn, Erik Hansen, noterede i den forbindelse: *"Hr. Bekker mener dog, at v. Westen nok kunde have vist en mildere Færd imod Bodil Starup, der nu er en gammel, næsten udlevet Kone, idet Agenten dog synes at have brugt alle mulige Hjælpemidler for at faa Enken fra Gaarden, ved at give hende frit Ophold og en billig Undsætning af lidet Korn og Fødevarer til Livets Ophold"*.

Adrian Bekker havde i øvrigt lånt 118 rigsdaler fra von Westen på en veksler i december 1760, og von Westen var en af dem, han kontaktede i forbindelse med ansøgningen om jobbet som inspektør på Hübners Fabrikker.

Von Westen er også nævnt i kapitlerne "Brev til von Westen" og "Datteren på Lundegård".

Løjtved Gods på luffoto fra 1939
(Sylvest Jensen Luffoto, Danmark set fra luften).

Sag fra 1770

Birgit Løgstrup fortæller i "Bondens frisættelse" om, hvordan mange så nedsættelsen af kommissionerne som et signal om, at hoveriarbejdet var ophørt, og det førte til en række stridigheder mellem fæsterne og godsejere forskellige steder i landet, som landkommisærerne blev involveret i.

1770 var der således stridigheder mellem tre fæstebønder, der hørte under Løjtved, og den nye godsejer Hans Møller. Disse bønder nægtede nemlig at udføre hoveriarbejde. Møller klagede til amtmanden, som overdrog sagen til landvæsenskommissærerne - blandt andet Adrian Bekker, som gjorde klart, at de skulle indtræde i arbejdet, da det var del af deres kontrakter med herremændene.

Arbejdskraftsmangel

Et af problemerne var, at efterhånden som herregårdene - herunder Løjtved - blev større, blev der mangel på arbejdskraft. Og det havde Adrian også en kommentar til: "*...ogda vi har tillige erfaret, at der findes eendeel for mange Aar siden nedlagte Gaarde under Hoved Gaardens Drift, som gjøre Arbidet tungt og besværligt ved Løitved, som desforuden i sig Selv er af et større begreeb og har formedelst at den blev givet i Compeet ved Auction for en Sneeds Aar siden i stæden for Hovgning Bønder nu ickun 31, saa var det et ønske, at disse uden andre, som ligger længst fra Gaarden, bliver endten af Eieren Selv eller af nye beboere, hvorved hand kunde finde bædre Reigning og Bønderne bædre bestride det øvrige Arbeide...*".

Man kan læse flere detaljer om de tre sager i Aksel Røhlings bog om Adrian Bekker.

Scene fra landet fra Jens Juel 1782
(Wikimedia Commons, Nivågård
Malerisamling).

Øverste myndighed to herreder

Som herredsfoged over Sunds og Gudme herreder fra 1763 til 1800, var Adrian Bekker ansvarlig for et geografisk stort område, og hans embede havde mange forskellige ansvarsområder samlet i én person.

Som herredsfoged var Adrian Bekker det meste af sin embedsperiode dommer på herredstinget og desuden politimester og dermed den almindelige underøvrighed i området. Herredstingenes domme kunne ankes til landstingene, og som politimester var herredsfogeden under opsyn fra amtmanden. Denne ordning holdt sig, indtil retsplejeloven i 1919 adskilte retsplejen fra forvaltningen.

Som del af aflønningen skulle herredsfogeden også betale de ansatte på herredsfogedkontoret, og som det fremgår af folketællingen fra 1787, logerede de herredsfuldægtige hos ham.

30. januar 1800 gik Adrian Bekker efter ansøgning af som herredsfoged. I forbindelse med, at han fik bevilliget en pension på 250 Rigsdaler, noteredes det i Danske Cancellie, at han havde ønsket at gå af *"formedelst en tilstød Svaghed og hans Alder imellem 80 og 90 Aar, er saaledes svækket paa sit Helbred at han næppe nogensinde vil kunne forrette sit Embede meer."*

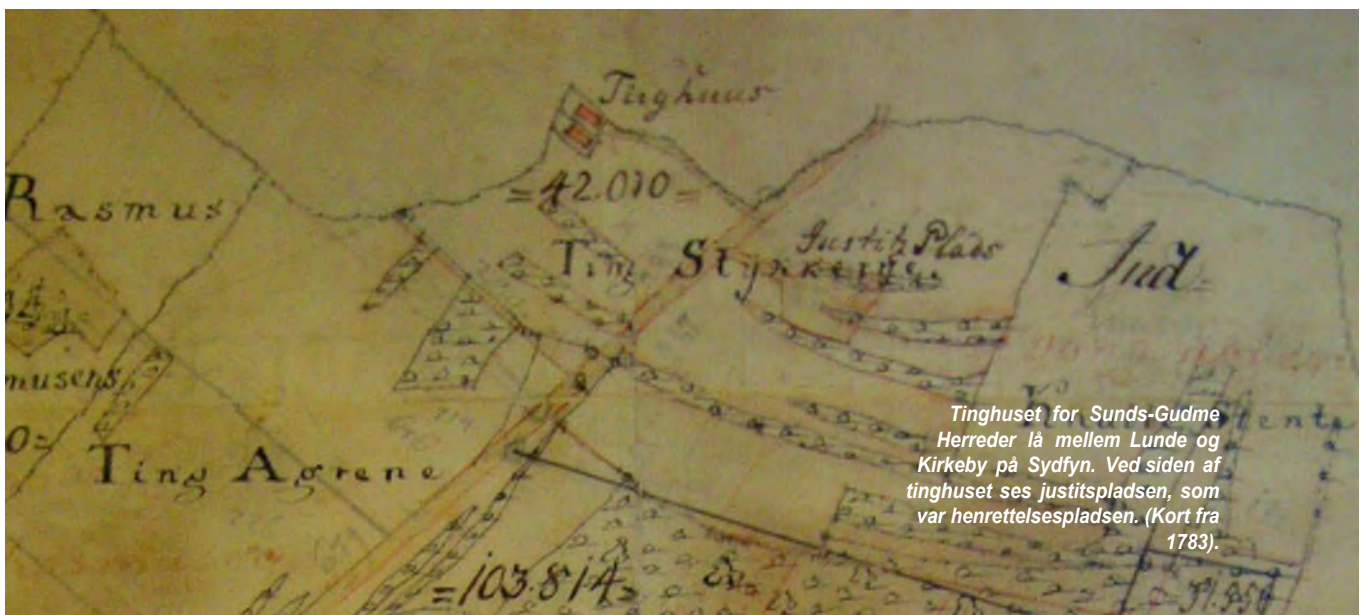
Ud over, at Adrian rent faktisk var godt oppe i årene, var der også i 1793 sket en betydelig ændring af hans opgaver som herredsfoged som led i en reform af embedet. Ved siden af hvervet som dommer og politimester blev opgaverne som pantefoged, auktionsforvalter, overformynder og lægdsforstander føjet til jobbet, samtidig med, at han overtog noget af ansvaret som skifteforvalter - dels fra amtmanden og dels fra godserne.

Sunds og Gudme Herreder dækkede samtidig et ret stort geografisk område på Sydfyn og tilhørende øer.

Den største by var Svendborg. Indtil 1793 hørte de to herreder til Nyborg Amt, hvorefter de blev en del af det nyoprettede Svendborg Amt som led i en større reform af den administrative del af landet.

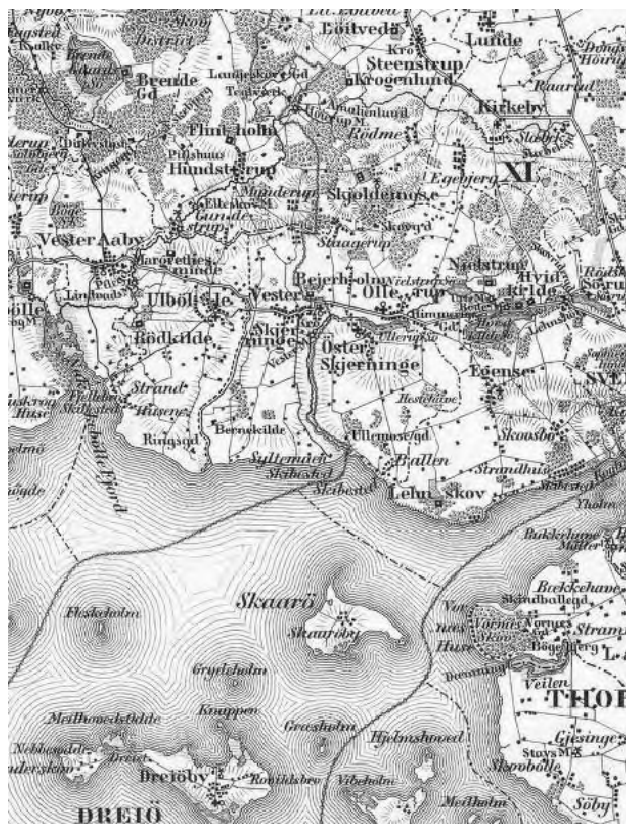
Kort over Sunds og Gudme Herreder (Det Kgl. Biblioteks Billedsamling).

Tinghuset for Sunds-Gudme Herreder lå mellem Lunde og Kirkeby på Sydfyn. Ved siden af tinghuset ses justitspladsen, som var henrettelsespladsen. (Kort fra 1783).

Dommer ved herredstinget

En af de mange sager, som Adrian Bekker pådømte i sine 37 år som herredsfoged, var en strid mellem præsten på Drejø og de lokale bymænd.

Manzas kort over det sydlige Fyn og øer. (Historiske kort på nettet).

I artiklen "Byloven står over Kongens Lov", har Michael Dupont givet et indblik i en strid, som handlede om en moderne indstillet præst, der ønskede at ændre de traditionelle måder, man gjorde tingene på, og byfolkene på Drejø, der holdt fast på de gamle hævdvundne love og sædvaner i et lille, lukket og landligt øsamfund.

I 1788 blev Jacob Christensen ansat som præst på Drejø. Efter nogle år kom han i konflikt med øens bønder, hvilket resulterede i, at præsten den 29. juni 1792 indstævnedes sognefoged Christen Mortensen på bymændenes vegne, og oldermænd Niels Rasmussen på egne vegne for Sunds-Gudme Herredsting. Præsten forlangte blandt andet betaling for nogle døde gæs samt en undskyldning og mortifikation af oldermændens handlinger og påstande. Præsten havde "Danske Lov" i ryggen, for både ærekrænkelser og drab på andres dyr var ulovligt.

Døde gæslinger og bortført vædder

Forud var gået en række stridigheder. Fx lod præsten sine gæs gå på et stykke indhegnet jord ved kirken. Men de var ofte kommet i bymarken. Da oldermænden den 16. juni 1791 hørte, at præsten havde sine gæs gående på byens græsgange, slog han på trommen, som han brugte til at kalde bymændene sammen: "hvorpaa de bleve strax optagne og sadt i Folien".

Christen Mortensen og Morten Rasmussen fortalte under retssagen, at de om eftermiddagen den 16. juni ankom til præstegården sammen med oldermænden, hvor præsten tilbød mændene at se den gamle tiendekontrakt fra 1589 som

beviste, at han havde ret til græsning af gæs. Men da bymændene ikke kunne læse, blev de endnu mere rasende, og der blev udvekslet hårde ord mellem præsten og bønderne.

Uretmæssig græsning af køer

Af justitsprotokollen fremgår det desuden, at præsten den 16. maj 1792 havde ladet sine køer gå på skovens græsgange uden først at indhente tilladelse hos bymændene, som endnu ikke selv havde sat deres kvæg på græs, hvilket stred mod byens vider og vedtægter. Så da vidnerne, Hans Jensen og Johan Frederich Jacobsen, blev tilspurgt, om bymændene derfor opsøgte præsten og forelagde ham hans lovovertrædelser, svarede de, at det var de vidende om, men at Præsten skulle have "viist dem haanligt bort, har de alleene hørt af Mændene".

Gæs og gæslinger med gåsepige. (Xylografi fra Dansk Bondeliv 1875).

Det fremgår også af vidneudsagnene, at hr. Christensen fortsatte med at lade sine køer gå på skovens græsgange. Derfor tog bymændene hævn og *"bragte Præstens 6 Kiør fra Skoven til Præstegaarden"*.

Retssag om præstetienden

Det var formentligt i 1791, at præsten begyndte at forlange at få sin præstetiende udbetalt efter loven og ikke efter de lokale overenskomster. Og den 15. august 1792 samlede han alle gårdmændene i sognefogeden Christen Mortensens gård og forelagde dem følgende spørgsmål: *"om de paa deres Samvittighed ville angive for Præsten naar de fik ophøstet, hvad Korn de havde og i Fald han fik Grund til at tvivle paa een eller andens rigtige angivelse om de da ville udviise Vedkommendes Jorder ?* Men samtlige "Drejøe Mænd" vendte ryggen til ham og gik uden at svare.

Det førte til, at hr. Christensen i foråret 1792 fik kongens tilladelse til at føre fri proces mod Drejøs gårdmænd. Udover sagen om tiende, lød stævningen også på, at bymændene havde vedtaget, at ingen

måtte være præsten til tjeneste – det vil sige, at ingen måtte låne præsten båd eller hjælpe med at sejle, hvis han selv skaffede en, ingen måtte ofre mere end 2 skilling i kirken pr. person, og ingen måtte ofre med kirkegangskonerne. Herudover havde bønderne flere gange været uhøflige mod præsten ved holdte forretninger og opført sig uanstændigt i deres handlinger, blandt andet hvad angik hans kreaturer og deres græsning.

Retsmøder og Adrians udtalelse

Alle tiendeyderne på Drejø samt adskillige husmænd og innsiddere var indkaldt til at møde ved herredstinget den 18. oktober 1792. Men ingen mødte op. Derfor blev sagen udskudt tre uger til den 8. november, hvor bønderne *"under deres Falsmaals Straf"* blev indstævnet igen. Nu mødte Drejøs 26 gårdmænd samt adskillige husmænd og innsiddere op. Men bønderne kom ikke til at afgive vidnesbyrd. De havde med andre ord rejst forgæves.

Adrian valgte som dommer at udsætte retssagen yderligere, så han selv fik lejlighed til at læse de forskellige dokumenter igennem og danne sig et overblik.

Da sagen blev genoptaget den 15. november, havde hr. Christensen indstævnet i alt 33 personer, som det ville være umuligt at forhøre på en enkelt dag.

Adrian kendelse lød således *"At, endskiønt allernaadigste Beneficium ikke positive melder alle de forstævnte Poster, saa kan dog ufeilbar deraf concluderes, at naar det er Citanten bevilget, at beviise Benægtelsen af Tiendens Ydelse, saa kunde ham ei heller afskiæres de Aarsager hvorpaa han formeener at Benægtelsen grunder sig, eller de Følger og den Omgang som derved kan være begangen"*.

Drejøbøndernes advokat Trøjel ankede kendelsen for landstinget, men sagen trak i langdrag og blev udsat gang på gang.

Forlig og Adrians kendelse

9. marts 1793 foreslog bønderne et forlig, hvor de bøjede sig fuldstændigt for hr. Christensens krav om at få tienden udbetalt efter loven.

Først den 16. maj 1793 kunne prokurator Trøjel fremlægge accepten fra Preben lensgreve Bille-Brahe på Hvedholms for herredstinget. Samme dag mødte oldermænd Niels Rasmussen og undskyldte overfor præsten. Pastor Christensen var dog ikke personligt til stede, men havde sendt Toftgaard til at overvære det. Nu havde retssagerne kørt i næsten 11 måneder ved Sunds-Gudme Herredsting, men den 30. maj 1793 blev de endelig afgjort med en dom i tiendesagen. Alle præstens krav var blevet indfriet, og Adrians dom lød *"hvorudj kiendes for Rett: at det forbemelte jmellem Sogne Præsten Hr. Christensen og Gaardmændene paa Dreyøe sluttede forlig vorder hermed til een bestandig Regel imellem dem ved Magt kiendt og i alle sine Puncter og Clausuler Confirmeeret"*.

Drejøbønderne, der protesterer over oldermændens bødestreg, lyder teksten på illustrationen, der viser, at det ikke kun var den udefrakommende præst, der skulle overholde øens bylov.

En anstrengt økonomi

Gennem livet havde Adrian en række embeder, der krævede en standsmæssig livsførelse. Men da ingen af stillingerne var særligt vellønnede, og hans udgifter steg i takt med antallet af børn, optog han løbende lån og udstedte obligationer, for at skaffe de nødvendige midler.

10. marts 1751 udstedte en obligation til handelsmand Joachim Heinrich Neuhaus i København på 176 rigsdaler, 4 mark og 11 skilling for varer, Adrian havde modtaget med 5 procent i rente. Som sikkerhed satte han diverse sølvtøj - lysestager, æsker, bestik med videre. Obligationen blev betalt og slettet den 27. januar 1754.

6. juni 1753 lånte 61 rigsdaler, 2 mark, 14 skilling af chefen for Fynske Nationale Infanterie Regiment, kammerherre og oberst Holger Christian Wind. Adrians svigerfar, Søren Nielsen Borring betalte lånet tilbage, og det var del af de cirka 4.000 rigsdaler af Adrians gæld, der indgik i boopgørelsen efter hans svigermor, Karen Friis' død i 1780.

26. juni 1755 købte ejendomskompleks på Lille Gråbrødrestræde i Odense på auktion af dødsboet efter Vibeke Lund, Biskop Muus' enke. Adrian betalte 700 rigsdaler samt alle omkostninger. Komplekset bestod af et forhus på ni fag med karnap i to etager mod Lille Gråbrødrestræde og en grundmuret ejendom med siden mod Gråbrødre Kirkegård på 21 fag i 2 etager og kælder, som var opført i 1594 af Karen Bryske. Herudover var der et tværhus og et halvtag i en tage i gården. Han lejede desuden en del af kirkegården til have af Gråbrødre Hospitals direktører.

11. december 1755 og 15. december 1756 optog lån på henholdsvis 898 og 300 rigsdaler i ejendommen på Lille Gråbrødre Stræde af Povel Lundt og Societets-Cassen.

1757 lånte 10 rigsdaler af svigerfar. Også dette beløb var noteret som tilgodehavende i svigerforældrenes dødsbo.

11. december 1758 optog tredje lån i sin ejendom på Gråbrødre Kirkegård, som denne gang var noteret som adressen. Lånet var på 200 rigsdaler fra Societets-Cassen. Samlet optog Adrian lån for 1.390 rigsdaler i en ejendom, han købte for 700 rigsdaler tre år før. Han havde også indtægter fra ejendommen, som havde flere lejemål. I 1759 boede der blandt andet en pensioneret rytter og tre enker.

11. december 1760 lånte efter en vekselobligation 118 rigsdaler, 4 mark og 9 skilling af Agent von Westen i Odense.

11. januar 1761 optog lån på 100 rigsdaler på en vekselobligation af kammerherre Niels Juel på Valdemars Slot.

2. december 1761 afslutning af skiftet efter Lykke Kristine Sørensdatter Borring. Dødsboets indtægt var 2.667 rigsdaler og 5 mark. Udgifterne var forskellige obligationer, vekselobligationer og lån, ubetalt leje, skatter og afgifter og så videre, som beløb sig til 2.219 rigsdaler, 3 mark og 8 skilling. Det vil sige, at der var et overskud på 448 rigsdaler, som skulle fordeles som arv til børnene. Havde Adrians svigerfar krævet de skyldige beløb tilbagebetalt, ville Adrian være gået fallit.

Der findes ingen illustrationer af Adrian Bekkers gård i Lille Gråbrødrestræde, men den kan muligvis skimtes på dette kig fra 1816 mod Gråbrødre Plads fra Gråbrødre Kirke, som var ved at falde sammen og blive revet ned. (Illustration: I. G. Burmann Becker, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Holomeisen.
 I den hellig Tre Eenigheds Naam.
 A: 1764 = den 3. Januari =
 Blev efterfølgende borte løst.
 Jeg underfrevne Anna Magdalena H. P.
 Barfoeds efterfølgende blev gift med Daniel Friderich
 Kugler, som var sognepræst i Bregninge på Tåsinge.

Adrian Bekker købte gård på Torvet i Svendborg af Anna Magdalene Jørgensdatter Bloch Sl. Provst Barfoeds Enke, som efterfølgende blev gift med Daniel Friderich Kugler, som var sognepræst i Bregninge på Tåsinge.

3. januar 1764 købte gård på torvet i Svendborg for 200 rigsdaler kontant.

11. juni 1764 optog panteobligation på 500 rigsdaler til Daniel Friderich Kugler. Obligationen blev videresolgt til hospitalforstander Holmer i Odense, og annulleret den 17. juni 1769.

11. juni 1768 solgte ejendommen Gråbrødre Kirkegård for 1.600 rigsdaler til prokurator Christian Bagge, som var søn af Rasmus Christensen Bager og Maren Henrichsen Fich i Svendborg.

11. december 1768 solgte Holkegade i Fåborg til anden hustru

Riborg Sophia Erreboes far, Christen Christensen Erreboe for 1.730 rigsdaler. Året efter desuden salg af en jordlod på Fåborg Bys Vester Hee til Poul Jacobsen.

9. august 1774 købte en ejendom i Bagersgade 4 for 300 rigsdaler, som blev overdraget til søsteren Anna Christine Bekker og hendes mand Lars Alsing. Adrian solgte huset i 1785.

10. december 1774 lånte 399 rigsdaler med sikkerhed i huset. Lånet blev annulleret i 1781.

13. marts 1776 var der 1.350 rigsdaler til rest, da boet efter Riborg Sophia blev gjort op. Hun havde bragt omkring 6.000 rigsdaler ind i ægteskabet otte år før, og hendes far nægtede da også, at underskrive skiftet, selvom han var den fødte lavværge.

1. maj 1776 forpagtede Lundegård til købmand i Odense, justitsråd Hans Dreyer, som flyttede ind i hovedbygningen. Adrians datter Cathrine Bekker og svigersønnen Erik West, flyttede ind i portlængen, men fortsatte med at drive gården.

11. juni 1777 solgte Lundegård til Erik West for 2.000 rigsdaler. Samme dag gav Adrian sin stedsøn Frederich Læssøe en obligation på hans arv på 270 rigsdaler i første prioritet i sin gård på Torvet. Sønnen Thønnes Peter Bekker fik en obligation på samme beløb, men i anden prioritet.

2. juni 1780 efter Karen Friis' død, blev hendes og Søren Borrings testamente åbnet. Her blev de 4.000 rigsdaler, som Adrian skyldte svigerforældrene, fratrukket i hans børns arv, som i stedet gik til hans ugifte svigerinder.

11. december 1786 lånte uden renter efter kongelig tilladelse og resolution på 250 rigsdaler, som Thønnes Peter Bekker havde stående i Overformynderiet i Svendborg. Sikkerheden var Adrians gård på Torvet.

16. juli 1787 optog endnu en obligation på 137 rigsdaler, 4 mark og 75 skilling i Thønnes arv i Overformynderiet.

11. december 1795 indgik aftale med Overformynderiet om, at Adrian lånte 800 rigsdaler hos dem med sikkerhed i gården på Torvet og en have i Kiedelsmedstrædet, så Thønnes kunne få sin arv udbetalt. Gården var vurderet og brandforsikret til 800 rigsdaler.

2. december 1801 opvurdering af gården på Torvet til 970 rigsdaler, og Adrian lånte 200 i den via en obligation til byskriver Bager.

Ovenstående er baseret på Aksel Røhling kronologiske opstilling af de vigtigste økonomiske transaktioner, som Adrian foretog mellem 1751 og 1801.

Hjørnet af Adrians gård kan skimtes, hvor Kattesundet og Torvet mødes venstre på maleriet af Andreas Juul fra cirka 1830. (Maleri: Svendborg Museum)

Datteren på Lundegård

Adrian Bekker og Lykke Kristine Borrings ældste datter Cathrine fik en søn uden for ægteskab, og nogle år efter blev hun gift og fik en datter, der døde som lille.

Efter sin mors død i 1761 boede Kirstine Marie Anne Catharine Bekker (1750-1828) hos sine morforældre i Odense, indtil hun og hendes søskende flyttede sammen med deres far og hans nye kone ind på Lundegård i Lunde.

Søn uden for ægteskab

“Jomfru Bekker” fik 1771 en søn uden for ægteskab med kaptajn Christoph Ernst von Drechsel ved Det Fynske Dragonregiment, som Cathrine udlagde som barnefaren.

Hun stod ikke skrifte i kirken, som dengang var kirkens straf for “synd mod det sjette bud” – muligvis havde sognepræsten, Lars Fog, ikke lyst til at træde hendes far over tærne.

Adrian Bekker var blandt fadderne ved dåben den 1. maj 1771, og sønnen, Christopher Ernst von Drechsel, blev oberstløjtnant og

toldkasserer i Kalundborg og giftede sig senere med Ida Cathrine Georgia de Tuxen (1789-1848). De fik to sønner og to døtre.

Datteren Charlotte Gustave von Drechsel (1813-1898), boede i København.

Sønnen Georg Wilhelm Louis von Drechsel (1814-1889) var toldinspektør og birkedommer. Blandt hans børn med Elisabeth Charlotte von Posselt (1824-1916) var Ernst Christoffer Lorentz Drechsel, som var kongeligt udnævnt borgmester og byfoged i Varde og derefter borgmester i Århus fra 1905 til 1919.

Den næste, Louise Cathrine von Drechsel (1821-1889), var gift med Wilhelm Lexau Jurgensen i Oslo. Deres datter, Ida Kokkinn (1852-1903), havde tre døtre.

Den yngste, Ernst Georg Viggo Drechsel (1824-1855), var aktuar for den nordlige del af Gottorp Amt og senere underretssagfører i Slagelse.

Den tidligere herredsfogedgård i Lunde i 1939, inden de gamle avlsbygninger brændte og blev erstattet af moderne bygninger. (Sylvest Jensen, Danmark set fra luften).

Georg Wilhelm Louis von Drechsel (1814-1889), der var birkedommer og kammerjunker. (via Wikimedia Commons).

Ernst Drechsel (1858-1894) var borgmester i Varde og Århus. (Foto, via Wikimedia Commons).

Hjørne af stue på
Reventlow-Museet
Pederstrup.

Gift med Erik West

Catharine blev boende på herredsfogedgården og var gudmor og fadder for mange af de lokale børn.

1774 blev hun efter kongelig bevilling gift med Erik Madsen West (1753-1826), der ved vielsen 17. september blev tituleret som segniur hr. Erik Vest. Han havde været fængslet for at kritisere en foresat for embedsmisbrug.

Da de året efter fik en datter, noterede pastor Johan Heilmann følgende - dog med forkert navn på moren: *Aar 1775, den 3. September, blev Hr. Segniur Erik Vest og Fru Karen Katrine Bekker – deres Datter døbt, kaldet Sophie Hedvig, baaren af Jomfru Kolbjørnsen, Jomfru Læssøe gik ved Siden. De mandlige Faddere: Hr. Justitsraad Bekker, Hr. Leytant Techt, Forvalter Nellemann fra Egeskov, Monsiur Urban Grade.*"

Sophie West blev kun tre år gammel, og døde muligvis af en børneepidemi, som synes at gå over sognet i 1778. Hun blev begravet i Lunde Kirke den 13. september.

Købte Lundegård

1777 solgte Adrian Bekker Lundegård til svigersønnen Erik West.

"Skøde mellem Adrian Bekker og Erik Vest

Justitsråd Adrian Bekker – kongelig postmester, justitsråd og herredsfoged over de samlede Sunds-Gudme herreder hermed vitterliggør: at have solgt, ligesom jeg herved sælger, skøder og aldeles afhænder fra mig og mine arvinger til velædle hr. Erik Vest min ejendomsgård beliggende i Lunde sogn og by "Lundegården" kaldet – Sunds herred, Nyborg amt tillige med et i Høje by beliggende hus. – I alt af ager og eng: 6 td. 3 skpr. 4 fdkr hartkorn og skovskylid; 1 td 1 skp 3/4 album hartkorn – med gårdens bygninger, som de nu befindes og i Købstædernes almindelige Brandkasse er forsikret for den sum af 3000 rdlr, samt have og eng efter opmålte skov, krat og tørveskær og gårdens nuværende græsningsforfatning og fægang – både dens godtgørelse i Sundsmarken og de øvrige marker – vådt og tørt i mark og by, inde og ude, markskel og al dens øvrige herlighed; og da det nu alt er køberen hr. Erik Vest bekendt, som nu alt i nogle år både har brugt og beboet gården, hvorfor den og til samme er overleveret uden nogen ret for mig i eftertiden, men alene står og forbliver fra dags dato på hans egen regning og risiko, hvilket nu aldeles afhænder til hr. Erik Vest uden nogen fordring fra mig og mine arvinger, såsom han har betalt mig den aftalte købesum.

Iøvrigt er ingen købekontrakt mellem os oprettet – dette skøde som betræffende som behørig grund og eftertragtning og må læses

*med rette. Protokolleres, når forlanges. Til bekræftelse under min hånd og segl,
Svendborg den 11. juni 1777,
Adrian Bekker*

Erik West udstedte samme dag, som skødet blev skrevet, en obligation på 1.400 rigsdaler, som han var skyldig til forvalter Hansen på Tåsinge. Han må have lånt pengene for at finansiere købet.

Ur på kommode i Den Gamle Gård i Fåborg.

Erik i slægt med Catrines mor

Erik var søn af Anna Catrina Lange og Mads West, som blandt andet var forpagter af Lundegaard i Sallinge Herred og foged på Arrekov.

Anna Caterina var datter af Mikkel Rasmussen Lange (1681-1756), der var foged på Egeskov og Skjoldmose samt forpagter af Søbygaard og ejer af Krumstrup.

Efter hendes mors død i 1761 blev gården solgt til apoteker i Odense, agent Johan Christopher von Westen (1701-1774), som havde tætte forbindelser til Catharine

Bekkers mors familie i Odense – Friis og Borring – samt til hendes far, Adrian. Von Westen købte udover Krumstrup også Løjtved og en række andre godser. Han er nævnt i flere andre kapitler i denne bog.

En af Anna Catrinas brødre, ritmester Johan Diederik von Lange, var gift med Chatrine Bekkers møster, Nicoline Borring, indtil de blev skilt.

Proprietær i Jylland

Cathrine og Erik solgte gården i 1786, hvorefter Erik West blev proprietær på Kåerbøl i Nørup Sogn nær Vejle.

Krumstrup på postkort fra omkring 1920

*Kaaberbøl – eller Kobberbøl
fotograferet i 1948 (Sylvest Jensen
Luftfoto, Danmark set fra luften).*

Karens kæmpestore slægt

Adrian Bekker og Lykke Kristine Borrings anden datter, Karen Friis Bekker, fik to børn, som fik et meget stort antal efterkommere over hele landet. På grund af størrelsen på efterslægten er kapitlet delt op i to overordnede afsnit.

Lundegård. De gamle avlsbygninger brændte i 1943. (Foto: Sylvest Jensen Luftfoto, Det Kgl. Bibliotek).

Ligesom storesøsteren boede Karen Friis Bekker (1752- 1830) efter morens død i Odense hos sine morforældre, Karen Jørgensdatter Friis og Søren Nielsen Borring.

Omkring 1764 flyttede Karen og storesøsteren Cathrine tilbage til faren i hans gård på Torvet i Svendborg, og de blev begge konfirmeret her i 1765. Efterfølgende boede de sammen på Lundegård. Det var herfra, at Karen den 29. februar 1772 blev viet i Lunde Kirke til Johan Carl Gottfried von Techt (1739-1779), der på det tidspunkt var løjtnant ved 2. Fynske Nationale Bataljon. Han var født i Buxtehude som søn af Christopher Martin Techt.

Parret nåede at få to børn, inden hans død – Christoffer Martin i 1775 og Elisabeth Christine året før farens død.

Ved folketællingen 1797 boede Karen Friis Bekker i Vester Skerninge , og i

1801 var hun flyttet til Jørlunde til datteren og den voksende børneflokk. I folketællingen står, at hun "nyder Pension efter Lieutenant Techt".

Christoffer Martin von Techts efterkommere

Christoffer Martins efterkommere findes i familierne von Techt, Techt-Hansen og Moe. Og særligt den sidstnævnte efterslægt var meget stor.

Officerer og handlende

Christoffer Martin von Techt (1775-før 1834) var officer ligesom sin far, og tilsyneladende også justitsråd. I Folketællingen i 1801 var han indlagt på Frederiks Hospital - hvis bygninger i dag huser Designmuseum Danmark. 1810 blev han viet til Helene Johanne Lind i Citadelskirken i København. Hun var skilt fra major Theodor August Gotthilf Bauditz (1775-1824) og havde to børn med i ægteskabet: Hanne Sophie Bauditz (1801-1881) og Carl Bauditz (1803-1861).

Christoffer Martin og Helene fik tre sønner, der ikke ses i folketællingerne i 1834: Harald Rognvald Techt (f. 1812), Waldemar Alfred Alexis Techt (f. 1813) og Alfred Coralle Techt (f. 1814).

Herefter fulgte Axel Thorvald Techt (1815-1885), som i 1834 var noteret som "Kongelig Landcadet og søn af Enkefrue Techt". Senere var han kaptajn og landmåler. Han var gift med Helene Holst, og 1845 boede de i Fredericia, 1850 i København og 1880 i Pedersborg ved Sorø. Hans navn er stavet som Techt, Teihz og Fecht i folketællingerne. De fik to døtre.

Axel Thorvald Techts datter Emma Techt og hendes mand, Richard Hansen.

Tove blev kaldt von Techt Hansen og ses sammen med sin ældste søn Birger Scharling (1920-2007).

Den ældste var Marie Johanne Brigida Techt (f. 1845), som i 1901 ses som Johanne v. Techt og husbestyrerinde hos moren, Helene Johanna v. Techt, der blev benævnt som enke, pensioneret og husmoder. I husstanden boede også barnet Carl Andreas Jørgensen (f. 1886). Det fremgår ikke, hvis barn han var.

Den anden datter var Emma Techt (1855-1936), der var lærerinde i København og debuterede under pseudonymet Parva som forfatter med bogen " Edith Arensdorf " i 1898. Hun ses også som Emma Richard Techt Hansen på grund af ægteskabet med fotograf i København, Hans Richard Theodor Hansen.

Emma og Richards ældste barn, Emma Wilhelmine Hansen (f. 1883), boede 1916 i Alsted med moren og to af sine søskende, Axel og Tove.

Nummer to var Axel Techt Hansen, (f. 1886), som var købmand og gift med Marie Christiansen. I 1919 fik de sønnen Arne Techt Hansen, der i 1945 skiftede navn til Techt-Hansen sammen med resten af familien, og senere helt droppede Hansen.

Den tredje var Frithjof Orla Techt-Hansen (1889-1938), som var ingeniør i Slagelse. Han blev 1929 viet i Christians Kirke til Astrid Margrethe Norring Jensen (f. 1903). De fik en datter i 1933, og må være blevet skilt, for da han døde i 1938 som patient på sindssygehospitalet Kolonien Filadelfia i Tersløse, var hans status angivet som "ugift".

1893 fulgte Vagn Hagbarth Hansen, der 1927 købte en manufakturforretning på Godthåbsvej 51, København F., som fik navnet Vagn Techt Hansen Manufaktur. Han og storebroren Axel boede i 1931 sammen på adressen Svinget 13 på Amager.

Den yngste af børnene, Tove Helene Techt-Hansen (1894-1949), var gift med fotograf Alfred Scharling (1887-1973) og boede ved sin død på Johnsens Allé 32 i Thisted. De fik fire børn.

Præsteslægten Moe

Christoffer Martin von Techt og Helene Linds yngste datter, Emma Dionora Augusta von Techt (1819-1889), var gift med Frederik Olaus Moe (1813-1901), der var født i København som søn af Johannes Moe fra Norge og Kirstine Frederikke Gustavius. Han var skoleleder med titlen institutbestyrer i Roskilde og efterfølgende sognepræst i Ribe, og beskrives i deres sønnesøn, Axel Fr. Moe biografi om sin far, "Præsten Otto F. Moe", som en tavs og streng mand, hvis hjem var præget af en gammeldags og

stille gudsfrygt. Han var ifølge sønnesønnen ikke glad for jobbet som præst og havde svært ved at skrive sine prædikener.

Emma von Techt havde ifølge Axel et svagt helbred. Hun led af mavekatar og astma og kunne ikke selv forstå sit store hus, hvorfor der var ansat en husjomfru.

Emma og Frederiks syv børn

Emma og Frederik fik syv børn. Den ældste var Johannes Frederik Martin Moe (1843-1870), efterfulgt af Emma Julie Moe (1844-1846) og Axel Thorvald Moe (f. 1845), der døde af tæring, netop som han var blevet teologisk kandidat.

Emma Dionora Augusta von Techt (1819-1889), var gift med Frederik Olaus Moe (1813-1901). (Fotos: myheritage.com).

Den første der blev voksen, Otto Fritz Moe (1846-1931), fik til gengæld sammenlagt 22 børn med sine to koner.

Han var først kapellan i Tved, hvor han og hustruen, Andrea Alma Merceditta Krogh (1816-1886), boede i et lille hus overfor præstegården, hvor de deltog i en del selskabelighed hos præsteparret Jens Christian Schurmann (1812-1891) og Cathrine Marie Jensen. Da pastoren også var forstander for Skårup Seminarium og medlem af landstinget, omgikkes de egnens notabiliteter fra embedsstanden, militæret og adelen. En typisk menu ved søndagswhisten lød på suppe, fiskerouletter, høns med farskant og butterdej, skinke, røget laks med fine gemyser, dyresteg, vaniljeis med marengs, konfekt og appelsiner samt kaffe.

Otto Fritz blev i 1879 sognepræst i Ærøskøbing, 1885 i Skjern og 1900 i Sønder Bjert. Desuden var han næstformand for Indre Mission, som er en konservativ retning inden for Folkekirkens rammer.

Andrea døde i 1886 af barselsfeber, som kostede hende livet i løbet af nogle få dage. Herefter tog hendes søster Clara sig af de otte ældste børn, indtil Otto giftede sig med Benny Martine Rasmussen (1864-1932) året efter.

Otto Moes 22 børn

Otto Fritz og Andrea fik tvillinger året efter, de blev gift i 1876: Axel Frederik Moe, der døde i 1943 og Andreas Carl Moe, som døde 1952. Førstnævnte fik fire børn med Christiane Marie Fischer Nielsen. Nummer to var kunstmaler, og blev skilt fra sin første kone, Clara Wilhelmine Sjødahl, og siden gift med Henny Foersom. Han var far til to.

1878 fulgte endnu et sæt tvillinger: Margrethe Moe (død 1958), som var lærerinde i Tved, og Ingeborg Moe (død 1934), hvis mand var Christian Jönsson Winberg, og deres tre børn fik efternavnet Moe Winberg.

De næste i rækken var Otto Moe (1880-1881); Elisabeth Moe (1881-1942); Marie Martha Moe (f. 1882), som var bymissionær for Indre Mission, samt Olaf Thorvald Moe (1885-1937). Alma døde som nævnt efter fødslen af det sidste fælles barn, som blev opkaldt efter hende og fik navnet Alma Andrea Merceditta Moe (1886-1976). Hun fik tre børn med ægtefællen Aage Teglbjærg.

Otto Fritz og Bennys to første børn var Knud Christian Moe (1888-1965) og Fritz Julius Moe (1889-1976), som fik et barn hver med deres hustruer Karen Boldt og Amanda.

De næste var: Emil Frederik Moe (f. 1890), der fik tre børn med Margrethe; Erik Moe (1892-1935), som fik et barn med Grete; Karen Ellen Moe (1893-1967), som havde to børn med Peter Kristian Lauritsen; Carl Otto Moe (1894-1954), der emigrerede til Florida; Elisabeth Moe (f. 1896), som

Brødrene Axel Thorvald Moe, Otto Fritz Moe og Carl Julius Moe. (Foto: Uden ophavsret)

fik et barn med Thomas Nissen; Sara Moe (1897-1973), der fik fem børn med Ejnar Holck Bojsen; Helga Moe (f. 1899), som boede i Florida med sin mand, Paul Vyff; Sigrud Moe, der døde efter fødslen i 1900; Rudolf Vilhelm Moe (1902-1972), som fik seks børn med Ellen Hansen; Haldur Moe (1903-1962) samt Otto Moe (1908-1962).

Guldbryllup hos Otto Fritz og Benny Martine med hans søskende og børn og børnebørn.

Formanden for Indre Mission

Emma von Techt og Frederiks Moes femte barn var den mest kendte, da han var formand for Indre Mission fra 1915 til 1927. Han hed Carl Julius Moe (1848-1927), og var først kapellan i Stenstrup 1873, og herefter præst i Harbøre 1877-1885 og Skanderup ved Kolding fra 1885.

Han fik seks børn med Thalia Frederikke Michelsen (f. 1845). Den ældste, Susanne Birgitte Louise Moe (1875-1949), boede 1930 ugift i en villa på Carl Baggers Allé 57 i Fruens Bøge ved Odense med søstrene Emma Sødal Thalia Moe (f. 1877) og Rigmor Moe (1881-1958).

Herudover havde Carl Julius og Thalia Frederikke børnene Johannes Moe (f. 1876), som i 1906 var landvæsenselev; Herman Carl Moe (1878-1879) samt Elisabeth Alvilde Moe (f. 1884).

Carl Julius og Thalia Frederikke på hver side af børnene fra venstre: Rigmor Moe, Carl Julius Moe, Johannes Moe, Emma Thalia Moe og Susanne Birgithe Louise Moe.

Farmaceuten der blev missionær

Emma von Techt og Frederik Moes næste søn, Frederik Emilius Gustavus Moe (1851-1927), var uddannet farmaceut men blev missionær for Indre Mission.

Han fik ni børn med Elisabeth Petersen (1863-1942), som de sidste år af sit liv boede hos to døtre. Først hos Elisabeth på Samsø og herefter hos Sigrid i Odense.

Deres tre førstefødte døde som børn: Jørgen Emil Olaus (1886-1900); Elizabeth Theodora Moe (1888-1890) og Valdemar Johannes Moe (1890-1893).

Herefter fulgte Hakon Frederik Moe (1892-1968), som i 1930 var fraskilt og boede hos søsteren Johanna og hendes mand.

Ovennævnte Johanna Elizabeth Moe (1894-1977) fik fem børn med Thorvald Guldman, der var overlæge i Tranebjerg på Samsø.

Nummer seks, Alfred Johannes Moe (1895-1980), var rådgivende ingeniør og boede i en villa på Grøndalsvej på Frederiksberg.

Han fik to børn med Nanna Bittmann (1897-1987).

Nummer syv, Carl Julius Moe (1887-1941), var tandlæge i Randers og fik fire døtre med Ellen Gaarman Petersen.

Nummer otte, Axel Otto Moe (1897-1967), var ugift og ejede gården Strandlyst i Lundeberg, men døde på tuberkulosehospitalet Nakkebølle Sanatorium mellem Fåborg og Svendborg og blev begravet fra Sankt Hans Kirke i Odense.

Herefter fulgte Rud Valdemar Moe (1899-1976), som fik fem børn med Margareth Alice Reilly i Pennsylvania i USA.

Og endelig var den yngste, Sigrid Emilie Moe (f. 1903), adjunkt i Odense og gift med Niels Jakob Knudsen Grauslund.

Apotekeren

Den yngste af Emma von Techt og Frederik Moes børn, Jean Olaus Moe (1852-1934), var apoteker i Vester Brønderslev 1898 til 1911 og herefter apoteker i Nykøbing Falster til sin død. Hans kone var Marie Caroline Nyström.

Det ældste af deres seks børn, Paul Olaus Moe (f. 1885), var anført som maler i folketællingen i 1906 og er ikke fundet herefter.

Datteren Karen Augusta Moe (f. 1889) havde to børn med Svend Asmussen Hagerup (f. 1893). Sønnen Ejnar Johannes Moe (1890-1948) drev "Maskinforretning og Maskinværksted ved E. Moe" i Frederiksværk. Han var gift med Augusta Nelson, og de fik tre børn.

Nummer fem, Kai Otto Moe (1893-1949), var overingeniør og havde omkring fire børn med norskfødte Eldrid Larsen (1891-1980).

Sjette barn, Lili Marie Moe (f. 1895), fik fire børn med overretssagfører Erik Bertel Solomon (f. 1885), der som jøde flygtede til Sverige i 1943.

Elisabeth Christine Techts efterslægt

Hermed er vi kommet til Karen Friis Bekker og Johan Carl Gottfried von Techts andet barn, datteren Elisabeth Christine Techt, hendes børn og store efterslægt, hvor mange var lærere.

Den 13. januar 1797 stod brylluppet mellem Elisabeth Christine Techt (1778-1815) og Hans Christian Fich (1869-1854) i Vejstrup Kirke. De fik ni børn og et meget stort antal efterkommere. Elisabeth Christine og Hans Christians tre sønner blev lærere, de fem døtre giftede sig alle med lærere, og blandt deres børnebørn var der flere operasangere og kunstnere.

Elisabeth Christine Techt døde i december 1815 - en måned efter hun havde født sit ottende barn, datteren Dianora Luise Fich (1815-1889).

Allerede ved folketællingen i 1801 boede Karen Friis Bekker hos datteren og svigersønnen, og hun har nok givet en hånd med at opfostre de mange børn. Karen boede stadig i Jørlunde ved sin død i 1830.

Ni måneder og en uge efter brylluppet fik Elisabeth Christine og Hans Christian den første datter, som blev døbt Lykke Christine Amalie Fich, og døde i 1806 i Jørlunde i Frederiksborg Amt.

Johan Carl Gottfried Fich

Lærerslægten Fich

Deres andet barn, Johan Carl Gottfried Fich (1799-1864), var skolelærer og kirkesanger. Han fik fire børn med Sophia Schmidt (1798-1880).

Alfred Fich på Træsnit fra Nya Stockholm, ukendt kunstner, via Wikimedia Commons.

Den første af disse var Alfred Harald Emil Fich (1827-1893), som blandt andet var chefredaktør på det københavnske dagblad Dansk Rigstidende, indtil konkursen i 1867. Derefter stiftede han både Svenska Telegrambyrå og Norsk Telegrambyrå (NTB). Han boede i Stockholm ved sin død, men blev begravet i Vor Frue Kirke i Svendborg. Han havde ingen børn med Caroline Marie Bertha Gerschen fra Hamburg, men parret adopterede Berthas søsterdatter, Alma Adele Louise Heitmann (1861-1919). Hun blev en kendt operasangerinde, som optrådte under navnet Adele Almati og var knyttet til Operaen i Stockholm. Hun var gift og senere skilt fra regissør ved Stockholmsoperaen E.A. Runeberg og den tyske operasanger Gustav Adolph Henkel.

Johan Carl og Sophias andet barn var Thora Allvilde Camilla Fich (1828-1899), hvis mand, Peter Andersen Møller Hansen (1824-1898), var møller i Ørkild Nederste Mølle i Tved Sogn efter sin far. De fik fem børn. Den første var datteren Agnes Hansen (f. 1854), som fik fire børn med Hans Frederik Drescher, der var Asfaltfabrikant. De næste to var ugifte sønner: Max Carl Ferdinand Hansen (1857-1859), der var grosserer i København, og Gustav Ejnar Hansen (f. 1860). Herefter fulgte Harald Valdemar Theodor Hansen (1862-før 1901), som var forretningsmand i København og grosserer i Stockholm. Han havde en søn med sin ægtefælle, Sophie Pedersen. Yngst var Ove Hjalmar Hansen Ørkild (1872-1935), der var læge i Kolding og byrådsmedlem 1913-1917. Alle hans tre børn med Karen Elisabeth Lundsteen hed Ørkild til efternavn.

Johan Carl Fichs og Sophias sjette i barn, Carl Christian August Fich (1836-1908), var farmaceut og senere redaktør af Svendborg Avis og redigerede også flere andre aviser. Hans kone var Marie Rosalie Petronelle Fossum. Carl Christian Augusts ældste søn, Stonwald Carl Fich (f. 1864), blev fulgt af datteren, Edith Marie Augusta Fich (1865-1936), som fik fire børn med apoteker Harald Peter Nis Petersen i København.

Den næste af Carl Christian August og Marie Rosalie Petronelles børn, Clara Hulda Alvilda Sophie Fich (f. 1868), havde to sønner med lærer John Eduard Darling fra Horsens, der var skoleinspektør ved Kjærs Skole i København og ved Lyngby Skole.

Ove Ørkild. (Ukendt fotograf).

Herefter fulgte Alfred Berthold Andreas Fich (1872-1935), som var kaptajn i den Siamesiske Marine, der ”importerede” europæiske officerer som led i reformerne af landet. Han fik fire børn med Emilie Adolphine Thorsen og en datter i 1930 med sin anden kone, Anna Sophie Toppenberg.

Den yngste af børnene var Sigrid Agnes Ragnhild Fich (1876-1925), som fik to børn med Christian Nicolai Wiberg, der var grosserer i København.

Den yngste var læge

Johan Carl Gotfried og Sophias yngste barn, Hjalmar Oscar Thorvald Fich (1838-1899), var praktiserende læge, fra 1885 byrådsmedlem i Kolding og gift med Nicoline Elisabeth Møller.

Læge Hjalmar Fich

Højesteretssagfører Karl Fich.

Alfred Fich i Siamesisk uniform fra hans tid som kaptajn i den thailandske hær.

Hjalmar og Nicoline fik først to døtre: Elisabeth Fich (f. 1871) og Sophie Margrethe Fich (f. 1873), som var lærerinde. Herefter fulgte Karl Oskar Fich (1877-1944), der var højesteretssagfører og fik fire børn med Sigrid Kristine Malling.

Det yngste barn, Helga Marie Fich (1878-1930), fik to sønner med Asger Edvard Bonnevie (1868-1930), som var toldkontrollør og kongelig pakhusforvalter.

Hjalmers tre døtre: Elisabeth, Sophie Margrethe og Helga Fich. (Ukendt fotograf)

Lærer midt på Sjælland

Hermed er vi tilbage til Elisabeth Christine Techt og Hans Christian Fich, hvis tredje barn, Cathrine Elisabeth Magrethe Fich (1801-1879), ingen børn fik med Jens Andersen. Han var lærer og kirkesanger. I 1825 i Slimminge, 1829 i Farringløse og 1832 i Nordrup ved Ringsted.

Lærer i Sengeløse og Greve

Med Jacob Ditlef Christian Fich (1804-1862) er vi nået til den fjerde af Elisabeth Christine og Hans Christians børn. Han var skolelærer og kirkesanger i Sengeløse og Greve. Han var gift med Amalie Louise Rødder (1811-1898), og fik otte børn.

Jacob og Alma Louises to første børn var døtrene Thera Elvina Theodora Fich (f. 1830) og Tekla Elisabeth Natalia Fich (f. 1832), som der ikke er fundet flere informationer om.

Herefter fulgte Albert Valdemar Balduin Fich (1835-1907), der var skolelærer og kirkesanger i henholdsvis Holsted, Herlufsholm og Asminderød. Hans kone, Wilhelmine Frederikke Hansen, var født 1839 i Upernavik i Grønland som datter af kolonibestyrer, kammerråd Vilhelm Christian Hansen (1806-1879). Hun døde 1928. Og af deres 15 børn nåede de 10 voksenalderen.

Det første af Albert og Wilhelmines børn var Oscar Flemming Alexander Fich (f. 1861), som var assistent i Østsjællandske Jernbaners Hovedkontor 1882-1901, stationsforstander ved Hårlev Station 1901-1902, postekspeditør og stationsforstander ved Faxe Ladeplads fra 1903 samt kasserer ved Faxe Kalkbrud. Med sin kone, Henriette Janette Spleth, havde han sønnen Ejnar Helge Fich (f. 1889), som var mekaniker og gift med Edith Johanne Albinus.

Efter to sønner, der døde som spæde, fulgte Albert og Wilhelmines andet overlevende barn, Emmy Fich (1864-1935). Hun var gift med Hans Louis Svendsen (1859-1927), som var assuranceagent og senere direktør. Deres fem børn var: Vilhelm Svendsen (f. 1887); Erik Svendsen (01.09-12.09.1888); Inger Svendsen (f. 1890); Aage Svendsen (f. 1891) samt Ellen Svendsen (f. 1897).

Stationsforstander og postekspeditør Oscar Fich.

Det femte af Albert og Wilhelmines børn, Alma Fich (1865-1960), fik tre børn med manufakturhandler og bankdirektør Christen Sørensen Aarup (1867-1934). Den ældste, Erik Aarup (1898-1970), var bankdirektør og fik to børn med Benedicte Ursin. Nummer to, Esther Aarup, døde efter fødslen i 1899. Den yngste, Knud Aarup (1901-1995), var sognepræst i Nr. Asminderup og siden Kerte, og havde fire børn med Bodil Andersen (1900-1968). Han var gift anden gang med Gudrun Birch Andersen (f. 1926). Begge hustruer var lærerinder.

De to næste af Albert og Wilhelmines børn var Oluf Christian Fich (1867-1873) og Otto Vilhelm Fich (f. 1868), der var ekviperingshandler og senere handelsrejsende og gift med Karen Kornelia Rasmussen (f. 1876). De fik tre børn: Kai Vilken Fich; Magda Vilhelmine Fich og Axel Emil Fich i henholdsvis 1906, 1909 og 1914.

Albert og Wilhelmines ottende barn var Fanny Fich (1869-1870), og herefter fulgte Albert Georg Fich (1870-1924), som var sekondløjtnant og skatteinspektør. Hans kone var Anna Kirstine Larsen. Den ældste af hans to døtre var Minna Fich (1908-1981), der var kontorist og gift med Charles Julius Christian Jürgensen (1894-1954), som var bogholder. Nummer to, Lykke Agnete Fich (f. 1922), var i

kontorassistent, da hun 1944 indgik ægteskab med Leif Henning Knap (f. 1921), der var opført som værktøjsmager, og de fik to børn. Hun blev gift anden gang i 1954 med Johan Sørensen.

I 1872 fik Albert og Wilhelmine datteren Fanny Vilhelmine Fich, som blev omkring et år gammel. Parrets næste søn, Carl Fich (1873-ca. 1949), var snedker og gift med Anna Hartz. Jeg ved ikke, om de havde børn.

De tre næste børn var Ella Fich (1876-1878); Ella Vilhelmine Fich (1879-1880) og Axel Fich (1880-1891).

Den 15. og sidste i Albert og Wilhelmines børneflokk, Ingeborg Fich (1881-1969), var sylærerinde, og døde i Nærum.

Sognepræst og provst

Hermed er vi nået til den fjerde i Jacob Fich og Amalie Louise Rødders børneflokk, Viggo Hagbarth Theobald Fich (1837-1904), der var sognepræst og provst i Mesinge fra 1873 til sin død. Han var gift to gange. Først med Veronique Francoise Nielsen (1839-1888) og herefter med Helga Hansen (f. 1862), som var klasselotterikollektrice ved vielsen.

Viggo og Veroniques ældste datter, Eva Nielsen Fich (1868-1954), var født på Frederiksberg og gift med Jørgen Villiam Olsen (1862-1923), som var lærer i Rolfsted. I 1893 fik de datteren Lilly Fich Olsen og ni år efter sønnen Viggo Fich Olsen (1902-1958). Han var overassistent i Skatteinspektoratet og kontorchef i Odense, og fik ingen børn med sine to ægtefæller, Else Harriet Petersen og Sørine Kirstine Andersen.

Viggo og Veronique fik herefter Kristian Nielsen Fich (f. 1871); Karl Nielsen Fich (f. 1872) og Martha Katrine Veronika Fich (1894-1963), der i 1925 indgik ægteskab med Ludvig Adolph Bødtcher Dolleris (1886-1962). Hun og Ludvig Dolleris boede i København, hvor han var kontorchef i Klasselotteriet samt forfatter og komponist. De havde ingen børn.

Jacob Fich og Amalie Louise Rødders femte barn, Axel Oscar Palnatoke Fich (1840-1921), var snedker i København og gift med Marie Holgersen. De fik to børn: Villiam Alexander Thorvald Fich (f. 1868) og Fanny Albertine Elisabeth Fich (1871-1954), hvis mand, Valdemar Emil Jensen (f. 1871), var typograf i København. Fanny fik også to børn: Erna Fich Jensen (f. 1900) og Otto Valdemar Fich Jensen (f. 1904), som også var typograf og gift med Margrethe Petersen.

Viggo Fich var provst i Mesinge.

Ove Fich var postmester flere steder i landet.

Det sjette af Jacob Fichs børn, Helge Harald Benjamin Fich (1845-1896), var løjtnant i hæren og herefter skolelærer og kirkesanger i Store Rørbæk i Nordsjælland. Han fik otte børn med Henrikke Elisabeth Lehde (1851-1933).

Den ældste af disse, Astrid Fich (1876-1927), var detailhandlerske i København.

1877 fulgte Ove Fich, som var postmester i henholdsvis Ebeltoft, Korsør og Slagelse. Han fik tre døtre i ægteskabet med Karen Poulsen (f. 1889).

Nummer tre, Gerda Fich (1879-efter 1936), var gift med Andreas Evaldh Ejnert Mejnert Tang Eyde Engelbreth (1879-1936). Han var gårdejer og bestyrer. Familien boede fra 1900 til omkring 1915 i Beresford i South Dakota i USA. De fik fire døtre og en søn.

Helge og Henrikkes datter Rigmor døde to år gammel i 1882, og samme år fik de Olga Fich (1882-1974). Hun emigrerede til Canada i 1903 sammen med sin mand, Samuel Eyde Engelbreth (1877-1971), men vendte tilbage, og deres børn

blev født mellem 1905 og 1922 i Auderød, Knudby, Frederikssund og Oppe Sundby. Men de må være vendt tilbage, for både Olga og Samuel døde i Canada.

Helge og Henrikkes tre yngste børn var Viggo Fich (1883-1886); Dagmar Fich (f. 1885) og Emmy Fich (f. 1888).

I 1849 fik Jacob Fich og Amalie Rødder datteren Dagmar Walborg Rigmor Fich. Herefter fulgte Hjalmar Odin Thorvald Fich (1853-1890), som fra 1873 var lærer på Frederiksberg. Han og hustruen, Ane Marie Nielsen, adopterede en søn.

Lærer ved Roskilde

Med Lykke Christine Amalie Fich (1806-1873) er vi tilbage i Elisabeth Christine Techt og Hans Christian Fichs børnerække, hvor hun var nummer fem. Lykke Christine Fich døde i Nordrupøster i Sorø Amt.

Nummer seks, Juliane Wilhelmine Ottilia Fich (1808-1894), var gift med skolelærer og kirkesanger i Kirke Sonnerup, Søren Peder Olsen (1804-1875).

Kirke Sonnerup Gamle Skole

Juliane Fich og Søren Peder Olsens ældste datter, Emma Alvilde Theodora Olsen (1829-1917), fik ingen børn med sin første mand, Rasmus Jørgen Jørgensen, som var død, da hun i 1862 blev viet til Sophus Børge Bortmann Mohr Voss, der var gæstgiver, fattighusbestyrelser og forpagter. De boede i Valløby, da Sophus døde, og hun døde i Herfølge. De adopterede sønnen Fredrik omkring 1874.
Juliane Fich og Søren Peter

Olsens anden søn, August Harald Emil Olsen (f. 1831), var først avlsforvalter og senere skolelærer i Udby i Ågerup Sogn. Han blev i 1861 gift med sin ældste datters mor, Ane Nielsdatter. Tilsyneladende var deres to døtre ugifte, og tre sønner døde som spæde.

Datteren Ane Augusta Emilie Olsen (f. 1854) blev altså født, før forældrene blev gift. Hun var husbestyrerinde – 1901 hjemme hos forældrene i Valdemarsgade på Vesterbro, hvor søsteren Petrea også boede.

Året efter fulgte Søren Peter Sigfred Valdemar Olsen, som blev begravet den 21. november 1864. To uger før var den seks måneder gamle lillebror Niels Vilhelm Theodor Olsen blevet begravet den 3. november. Også den næste søn døde som spæd, nemlig Peter Vilhelm Theodor Olsen, der blev født den 27. august 1867 og døde den 5. december samme år.

August Olsen og Ane Nielsdatters sidste barn, Petrea Theodora Olsen (1871-1956), var kommunelærerinde på Vesterbro og boede ved sin død i Tårnby.

De næste i rækken af Juliane Fich og Søren Peter Olsens børn var Elisa Jensine Petrea Olsen (f. 1834), som var opført som frøken, og Peter Siegfried Waldemar Olsen (1836-1862), der også var ugift.

Herefter fulgte Emilie Alvilde Ottilia Olsen (1837-1866), som fik fire børn med Peder Ludvig Olsen, der var skolelærer og kirkesanger i Gislinge i Holbæk Amt.

1840 fik Juliane Fich og Søren Peter Olsen sønnen Waldemar Edward Olsen, der døde i 1890. Han var maskinarbejder - først på Frederiksberg og senere i Århus. Hans kone var Thalia Charlotte Aninna Hornhaver (f. 1852). De fik sønnen Charles Conrad Valdemar Olsen (f. 1873), som var maskinmester og ingeniør, og fik tre børn med Anna Hansine Margrethe Holm (f. 1875).

De yngste af Waldemar Olsen og Thalia Hornhavers børn er der pt. ikke fundet flere informationer om: August Henry Hagbart Sofus Olsen (f. 1877);

Carl Rudolph Olsen var kirkesanger i Ågerup Kirke.

Jenny Flora Frida Olsen (27.04.-20.05.1882); Henry August Hagbarth Olsen (f. 1883); Sigfred Aage Holger Olsen (f. 1885) samt Ejnar Henry Edmund Olsen (f. 1886).

I 1842 fik Juliane Fich og Søren Peter Olsen sønnen Wilhelm Theodor Olsen, der døde i 1864.

Den næste i rækken var Carl Rudolph Olsen (1843-1917), som var skolelærer og kirkesanger i Ågerup, som sin bror. Han fik to døtre med Anthonette Marie Kragh (1839-1908). De tre yngste af Juliane Fich og Søren Peter Olsens børn var Hans Christian Olsen (f. 1846); Sophus Ferdinand Olsen (1847-1905), som var dyrlæge i Soderup i Fløng Sogn ved Roskilde Amt, og ikke havde børn med sin kone, Emma Jacobsen; samt Hulda Cammilla Eleonore Olsen (f. 1849), der var frøken.

Lærerhustru i Jørlunde og Gerlev

Elisabeth Christine Techt og Hans Christian Fichs syvende barn, Nicoline Frideriche Marie Fich (1811-1864), blev 1833 viet i Jørlunde Kirke til Adolph Christian Wilhelm Sandberg (1822-1861), som var skolelærer i Jørlunde og Gerlev, hvor han døde. Hun døde i Stenløse og blev begravet i Gerlev.

Fra 1855 boede hun som enke i Skattergade i Svendborg og ernærede sig ved syning og småhandel. Hun boede sammen med sin 22-årige datter Anne Caroline Marie Jørgensen og broren Hans Andersen Fich. I 1860 boede Jens Madsen Schmidt, der var lærer ved Borgerskolen, også i husstanden.

Skolelærer på Østsjælland

Thomas Vilhelm Gerhard Fich (1813-1888) var Elisabeth Christine Techt og Hans Christian Fichs ottende barn. Han var skolelærer og kirkesanger i Sengeløse og Engelstrup samt Sønder Dalby i Præstø Amt. Han var gift med Theodora Jensine Hansen (1817-1889).

Deres ældste søn, Valdemar Fich (1839-1896), var lærer i Skælskør og organist i Skælskør Kirke og fik otte børn med sin kusine Christiane Emilie Holch (1841-1892).

1896 havde Thomas Vilhelm Gerhard Fich (1813-1881) været lærer i Everdrup Skole ved Rønnede i 25 år og samlede en del af familien. Stående fra venstre ses Hans Christian Holch, Rudolf Gjertsen i Lille Værløse, Christine Sophie Holch gift Kofod, Eiler Christian Holch, Gustav Theodor Holch, Jens Christian Kofod i Jørlunde, Christiane Emilie Holch gift Fich, Georg Niemann, lærer Valdemar Fich i Skælskør, Viggo Fich i Mesinge, læge Hjalmar Fich i Fredericia, Helge Fich i Store Rørbæk. Siddende fra venstre: Marie Niemann, Elisabeth Holch gift Gjertsen, Thomas Vilhelm Gerhard og hans kone Theodora Jensine samt Hansine Niemann og yderst til højre Hedevig Holch. Siddende foran Hjalmar Odin Fich. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Valdemar og Christianes ældste søn, Hans Christian Fich (1865-ca. 1924), var grosserer på Frederiksberg. Han havde en adoptiv søn og fik en 1907 en biologisk datter med sin kone, Helene Frisenette (f. 1866).

Thomas og Theodoras andet barn, Anna Cecilie Fich (f. 1866), var gift med grosserer Carl Johannes Bruun. 1901 boede hendes bror, Gerhart Frich, hos dem i Gentofte og var noteret som handelsrejsende. De næste to i rækken var Axel Valdemar Fich (f. 1869) og Theodora Vilhelmine Fich (1870-1910), der ved sin død boede på Åndssvageanstalten Ebberødgård i Birkerød. Herefter fulgte Rudolph Emil Fich (1872-1944), som var slagtermester i Vejle, og fik tre børn med Gjertrud Jensen.

Endnu en søn var Gerhard Wilhelm Fich (1876-1937), der var urtekræmmer og senere smørforretningsdirektør. Hans kone, Dorthea Cathrine Jensen, var smørexpeditrice ved vielsen. Han blev begravet fra Rødovre Kirke.

1878 fulgte Otto Thomas Fich og den næste i rækken, Christiane Emilie Fich (1882-1953), havde to børn med Joachim Kornerup Bang, som var bygningskonstruktør.

Thomas og Theodoras fire næste børn var Ida Emilie Fich (f. 1841); Theodor Fich (f. 1843); Laura Mathilde Fich (f. 1846) samt Harald Fich (1848-1909). Sidstnævnte var manufakturhandler, handelsrejsende og senere bogholder i Hillerød. Det ældste af hans ni børn med Hansine Christiane Christensen var Rasmus Peter Vilhelm Fich (1879-1893), som ved sin død var bosat i Birkerød.

Harald og Hansines datter, Ingeborg Cathrine Theodora Fich (1881-1965), fik tre børn med Johannes Rybner, der var repræsentant. Den tredje i rækken, Hans Kristian Fich (f. 1882), var malermester i Hillerød og fik to døtre med Anna Bentine Jensen.

Som sine to yngre brødre var Rasmine Petrea Fich (f. 1884) født i Helsingør. Det samme var altså Axel Gerhard Fich (f. 1885), der var nævnt som murersvend, og Johan Nicolaj Bergmann Fich (f. 1887), som var maskinarbejder i København og emigrerede til USA i 1917.

Den næste søn, Poul Theodor Fich (f. 1890), var toldklarere, blev født i København og fik tre døtre med Dagmar Margrete Petersen.

Herefter fulgte i 1892 Emilie Marie Fich og i 1894 Emmy Fich, der var født i Hillerød og sidstnævnte var gift med Niels Petersen (f. 1895), som var skorstensfejer og stammede fra Assens.

De fire yngste af Thomas Fich og Theodora Jensine Hansens børn er der ikke yderligere detaljer om: Agnes Elisabeth Fich (f. 1850); Axel Vilhelm Fich (f. 1854); Hans Christian Fich (f. 1856) samt Anna Cicilie Fich, som døde efter fødslen den 31. august 1858.

Niende og yngste

Så er vi nået til Elisabeth Christine Techt og Hans Christian Fichs niende og yngste, Dianora Luise Sophie Fich (1815-1889). Hendes mand, Hans Peter Kristoffer Holch (1809-1881), var skolelærer og kirkesanger i Farendløse, Gerlev og Stenløse. Hun tilbragte en del af sine sidste år hos datteren Hedevig, som var syg i en årrække.

Syv børn

Dianora Fich og Hans Peter Kristoffer Holchs ældste datter, Elisabeth Christine Holch (1834-1926), adopterede sønnen Thorvald sammen med sin mand, skolelærer i Lille Værløse, Rudolf Gjertsen (1832-1919).

Dianora Fich og Hans Peter Kristoffer Holchs nummer to, Eiler Christian Holch (1836-1905), var manufakturhandler i Præstø og gift med Henriette Hermine Krøgh.

Deres ældste søn, Aage Holch (1872-1917), var grosserer og fik en datter med Laura Christiane Kirstine Schioldan. De ejede sommervillaen Rislinge i Rungsted (senere kendt som Villa Constantina).

Dianora Luise Fich var gift med Hans Peter Kristoffer Holch (1809-1881), der var lærer og kirkesanger i Grandløse.

Eiler Holch. (Foto: Ludvig Grundtvig, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Svend Holch forrest i billedet i haven ved Rislinge i 1916. (Fotograf: Vilhelm Hansen, Museum Nordsjælland, Hørsholm Lokalkiv)

To år efter fulgte Ellen Holch, der døde i en alder af 12. Den næste datter, Karen Margrethe Holch, blev født den 1. april 1875 og døde præcis en måned senere.

Året efter fik Eiler og Henriette endnu en datter, Inger Marie Holch, som døde i 1936. Hun fik et barn med overretssagfører Rasmus Ludvig Michelsen.

De næste tre døde ligeledes alle i barneårene: Hans Peter Christoffer Holch (1877-1886); Andreas Krogh Holch (1881-1886) og Margrethe Holch, der levede fra 27. januar til 13. marts 1881.

Nummer syv, Niels Frode Holch (1884-1959), emigrerede til USA. Også de næste to sønner døde som børn: Hother Holch 17 dage gammel den 28. maj 1885, og Mogens Holch et år gammel i 1888. Det 11. og sidste af Eiler og Henriettes børn, Johanne Holch (1887-omkring 1978), var gift med ingeniør Aksel Bendixen. Deres fire børn var født i Batavia, New York og Buenos Aires.

Hans Christian Holch med sin første kone, Marie Niemann, i 1877. Yderst står Knud, foran Erik og ovenover Hans, mens Poul sidder på sin mors skød. Pigen er slægtingen Augusta Niemann, som familien havde i pleje.

Politikere i familien

Dianora Fich og Hans Peter Kristoffer Holchs tredje barn, Hans Christian Holch (1837-1906), var advokat og prokurator i Helsingør, formand for Helsingør-Valby Sogneråd 1871, medlem af Frederiksborgs Amtsråd 1874-1881, folketingsmedlem for Højre 1879-1892, byskriver i Hillerød 1881-1885, medlem af Hillerød Byråd 1885-1890, borgmester samt by- og herredsfoged i Nykøbing Falster fra 1890 samt landstingsmedlem i 1894.

Hans første kone var Marie Christiane Niemann (1843-1878) og den anden var hendes søster Hansine Henriette Wilhelmine Niemann (1848-1918).

Den ældste søn, Knud Ørbæk Holch (1869-1941), var kongeligt udpeget borgmester i Esbjerg fra 1907 til 1919, hvor han blev valgt til posten for partiet Højre. Han sad på posten frem til 1921. Han var desuden kongeligt udpeget borgmester i Århus fra 1926 til 1939 som efterfølger for sin slægtning Ernst Drechsel. Som kongeligt udpeget havde han myndighed over juridiske og administrative sager, mens der samtidig var en folkevalgt borgmester, der stod for det politiske. Han blev den sidste kongeligt udpegede borgmester. Efter han trak sig tilbage, flyttede han til Gentofte, hvor han døde. Han fik seks børn med Ingeborg Petersen.

Den første datter var Karen Elisabeth Holch, som blev født den 10. marts 1871 og døde den 7. juli samme år.

Som nummer tre af Hans Christian Holchs børn fulgte Hans Niemann Holch (1872-1924), der var læge og ikke gift.

Sønnen Erik Nellemann Holch (1874-1947) var cand. theol., og lektor ved Statens og Hovedstadskommunernes Studenterkursus i København. Han fik en datter med Gerda Holst.

Den næste i rækken, Poul Anton Holch (1876-1918), var handelsbetjent og købmand i Helsingør og døde ugift.

Nummer seks var Marie Holch (1878-1962), hvis mand, Peter Theodor Justesen, døde i 1950. Han var læge i Nederland og Hollandsk Ostindien. Deres datter, Else Holch Justesen, blev født 1903 i Den Haag og var lærer, da hun blev gift med Leonardus Willem Labordus (f. 1907). Parrets to sønner var begge født i Indonesien. Viggo Holch Justesen (f. 1905) var gift med Doetje Wilhelmina van Sloterdijk og Steen Holch Justensen (f. 1905) var gift med Martha Louise van de Grampel.

Den ottende i rækken, Karen Margrethe Holch (1881-1941), var gift med Jørgen Holm, der var kommunelærer. De fik børn.

Såvel Christoffer Eiler Holch (1883-1933) som Jens August Holch (1884-1909) og Christian Frederik Holch (f. 1886) var gift og fik også børn.

Nummer 11 var Ingeborg Holch (1888-1889), efterfulgt af Carl Georg Holch (1890-1960), der var gift og havde to børn.

Den yngste, Ester Elisabeth Holch (1894-1959), var ikke gift.

1895 ses Hans Christian og hans anden kone Hansine Niemann, som har Esther Holch (1894-1933) på skødet, mens han selv holder om Carl Georg (1890-1960). Hansines niece, Augusta Niemann (1871-1961), som voksede op hos familien sidder yderst til højre og Christoffer Eiler Holch (1883-1933) står ved siden af hende. Herefter ses Marie Holch (1878-1962), Knud Ørbæk Holch (1869-1941), Karen Margrethe Holch (1881-1941), Hans Niemann Holch (1872-1924), Poul Anton Holch (1876-1918) og foran ham står Laura Holst ved siden af sin tilkomne mand, Erik Nellemann Holch (1874-1974). Yderst til venstre Jens August Holch (1884-1909) samt Christian Frederik Holch (1886-1952) hos moren.

Urtekræmmeren

Herved er vi tilbage ved Dianora Fich og Hans Peter Kristoffer Holch, hvis fjerde barn, Gustav Theodor Holch (1838-1917), var urtekræmmer og købmand blandt andet i Dronningens Tværgade i København, og gift med Anne Christensen.

Den ældste af hans og Annes tre børn, Hans Christian Fich Holch (1875-1952), var gartner i Brønshøj og havde flere børn med Frida Inger Matthiasen.

Den mellemste, Marie Kierstine Vilhelmine Holch (f. 1877), havde flere børn med Christian Jørgensen, som var maskinist.

Den yngste, Aage Christensen Holch (f. 1880), er der ikke pt. fundet flere informationer om.

Lærerfamilien

Dianora Fich og Hans Peter Kristoffer Holchs barn nummer fem, Christine Sophie Holch (1839-1881), var gift med Jens Christian Kofod (1840-1883), som var skolelærer i Jørlunde. Hun døde efter et langt og smertefuldt sygeleje med vattersot, og han døde på et hospital i København. De overlevende af deres 10 børn var allerede da fordelt hos forskellige familiemedlemmer.

Den ældste, Hans Peder Kofod (1865-1922), var lærer i Søsum 1889-1897 og i Stenløse 1897-1920. Han var plejebarn hos morforældrene, Hans Peter Christoffer Holch og Dianora Fich. Han fik to børn med Karen Kirstine Marie Madsen.

Nummer to, Margrethe Dianora Jokumine Kofod (1866-1909), fik syv børn med grosserer Christian Emil Engell.

Flere af Hans Christians børn hos Knud Ørbæk Holch i Nykøbing Falster i 1898. Fra venstre Karen Holch (1881-1941), Erik Holck (1774-1947) og Knud selv Holch (Øverst Hans Holch (18172-1924). Under dem Jens Holch (1884-1909) og nederst Ester Holck (1894-1937). Foran ses Per Justesen og Marie Holch (1878-1862) og bag dem Christian (f. 1886) og yderst til højre Poul Holch (1876-1918).

Herefter fulgte Asger Kofod (1867-1912), som var købmand i Køge og fik seks børn med Ida Elisabeth Lund (1870-1953).

Den næste, Holger Kofod (1869-1887), var først plejebarn hos morforældrene og herefter hos Knud og Hedevig Jensen i Søsum.

Den femte i rækken, Elna Kofod (1871-1941), var gift med Carl August Sander, som var læge. De boede i 1910 i Waupaca i Wisconsin med sønnen Carl August (1903-1958), der var læge i Silkeborg ved sin død og gift med Inga Dorothea Huitfeldt.

De næste var Gerda Kofod (1872-1873) og Kirstine Marie Kofod (1873-1912), som var i pleje hos sin moster Elisabeth Holch og onkel Rudolf Gjertsen i Lille Værløse.

Nummer otte, Asta Kofod (1876-1923), var ugift. Hun var i pleje hos Hedevig Mathilde Holch og Knud Søgaard, og efter at mosteren døde, boede hun et

år i København, indtil hun i 1908 flyttede til Rudkøbing, hvor hun blandt andet arbejdede på et sagførerkontor. Meget af tiden var hun på sanatorium eller sygehuse. 1914 flyttede hun til en slægtning på Frederiksberg, hvor hun boede til sin død.

Den næstungste datter, Johanne Kofod (1877-1936), fik ingen børn med Hans Peter Olsen, som var konsulent for De sammensluttede Sjællandske Kontrolforeninger i Roskilde.

Den sidste i børneflokket var Betty Kofod (1878-1880).

Asta Kofod

Valdemar Fich

Christiane Emilie Holch

Lærens hustru

Dianora Fich og Hans Peter Kristoffer Holchs sjette barn, Christiane Emilie Holch

(1841-1892) var gift med fætterten Valdemar Fich (1839-1896), som var skolelærer ved Borgerskolen i Skælskør.

Deres to ældste døtre døde som børn. Herudover fik de syv andre børn. De to næste børn døde som små: Dianora Louise Sophie Holch (1844-1847) og Hans Peter Ørbech Holch, der levede fra 17. marts til 8. december 1847.

Drev en pogeskole

Fire år efter fulgte det sidste af Dianora Fich og Hans Peter Kristoffer Holchs børn, nemlig Hedevig Mathilde Holch (1851-1907), som fik fem børn med Knud Jensen Søgaard (1855-1889), der var lærer i Søsum. Flere af børnene var også lærere.

Hedevig Jensen, som hun var kendt som, ernærede sig ved at have plejebørn og ved at drive en pogeskole, som var betegnelsen for en privat skole, der havde elever i alderen seks til ni år. Samtidig havde hun syelever. På et tidspunkt fik hun fribolig i "Melchiors Enkebolig" i Stenløse. Og hendes mor boede sammen med familien ved sin død.

Hedevig fik hjerteproblemer, som flere af hendes søskende og døde efter et langt sygeleje af vattersot.

Billedet blev taget på Hedvigs fødselsdag den 19. juli 1903. Hun sidder som de første til venstre i første række ved siden af hendes svoger Christian Gjertsen og søsteren Elisabet - kendt som Lise Gjertsen. Bagved ses flere af Hedevigs børn: Hans Peder Søgaard, en kvinde fra byen samt Asta Kofod med en mand under armen. Bagerst Oskar Søgaard. (Privatfoto).

Jomfru Bekker

Adrian Bekkers tredje datter, Carolina Bekker – der også ses som Jomfru Bekker - var den eneste af de af hans 15 børn, som blev voksne, om hvem det vides, at de ikke blev gift. Hun boede livet igennem hos forskellige af sine slægtninge.

I den periode, hvor Carolina Bekker levede som ugift, var det endnu ikke rigtig muligt for kvinder fra pæne borgerlige hjem at få sig et job, hvor de kunne forsørge sig selv. De kunne til nød blive selskabsdamer eller guvernanter.

Ugifte kvinder og gifte kvinder var umyndige og skulle handle sammen med en værge eller deres mænd. Kun enker var fuldt myndige, så de kunne drive forretning og træffe juridisk bindende beslutninger på egen hånd. Men måske var det slet ikke inde i overvejelserne, muligvis har Carolina som det mest naturlige fundet sig til rette ved at bo hos sine slægtninge – søstre, far, farens enke og bror.

Hos moster som fireårig

Hun var kun fire år gammel, da hendes mor, Lykke Kristine Borring, døde i 1761.

Mens hendes to ældre søstre kom til at bo hos morforældrene i Odense og broren hos grandonklen i Norge, boede Carolina hos sin moster, Nicoline Borring (1740-1810) og onkel Johan Diederich Lange på Bøttigersholm nord for Odense. Herregården blev i 1785 omdøbt til Hofmanskave. Nicoline og Johan fik deres første barn i 1762 og nummer fire i 1770. Seks år senere fik han et uægte barn, og

herregården blev overtaget af hans bror. Senere ses Johan med en ny partner og flere børn i Broager, og han døde i Egernefærde i 1822. Nicoline blev separeret fra manden og flyttede til Odense, hvor hun

blandt andet boede sammen med sine ugifte mostre Anna Maria Borring og Catharina Kirstine Borring i 1801.

En barnekjortel fra omkring 1740.
(Foto: Roberto Fortuna,
Nationalmuseets Samlinger,
Creative Commons-BY-SA).

Stue fra
begyndelse af
1800-tallet på
Nationalmuseet

Detaljer kendes ikke

Carolines to ældre søstre, Karen og Catharine, var flyttet tilbage til faren, da han købte en gård på torvet i Svendborg. Her blev de konfirmeret i 1765. De flyttede nogle år senere til Lundegård, som faren købte i 1767, efter han var blevet gift med Riborg Sophie Erreboe. Her boede Caroline sammen med søsteren Catharine og hendes mand Erich Madsen West, som forpagtede Lundegård, indtil søsteren og svogeren i 1786 flyttede til Jylland.

Året efter ses Carolina hos søsteren, Karen Friis i Vester Skerninge, hvor denne var flyttet til, da hun blev enke i 1779.

I Svendborg og siden på Holmelund

I 1797 flyttede Karen sammen med datteren Elisabeth Christine Techt, der var blevet gift med skolelærer i Jørlunde, Hans Christian Fich. 1801 ses Caroline sammen med faren og de mange halv søskende på Torvet i Svendborg, hvor hun nok blev boende, indtil farens enke, Christine Flindt, solgte ejendommen til hendes bror Søren Borring Bekker. Han solgte hurtigt huset videre og købte i stedet proprietærgården Holmelund, hvortil Caroline flyttede sammen med ham.

1811 døde Søren, og to år senere giftede hendes svigerinde, Mette Christine Brandt, sig med Niels Jensen, der blev proprietær på Holmelund. Caroline blev boende på gården til sin død som 62-årig i 1819.

Håndværk fra Hovedgården Fjellerup på Frilandsmuseet.

Gården Holmelund i Gislev ses midt på kortet. (Historiske Kort på Nettet).

Ugifte niecer

Som det fremgår af de øvrige kapitler, var adskillige af Carolinas mange niecer og grandniece heller ikke gift. Men der var sket et skift i samfundet, hvor døtre fra embedsmandsstanden eller det højere borgerskab kunne ernære sig med undervisning, som husbestyrerinder eller ved at drive en modeforretning eller lignende.

Det var dog først i 1857, at ugifte kvinder blev myndige, når de fyldte 25, kunne arve på lige fod med mandlige slægtninge og fik samme ret til næringsbrev som mænd. Gifte kvinder blev myndige og fik altså fuld råderet over egen formue og ret til at bestemme over sig selv i 1899.

Godsforvalter og proprietær

Adrian Bekker og Lykke Kristine Borrings eneste overlevende søn, Søren Borring Bekker, voksede op i Norge efter morens død. Efter at have været i lære som jurist hos Adrian, blev han forvalter på tre herregårde, inden han købte sin egen proprietærgård i Holme i Gislev. Han var gift med to søstre, og ni af hans i alt 11 børn blev voksne.

Søren Borring Bekker blev født i sin morfars, Søren Nielsen Borrings hus i Vestergade i Odense og døbt 13. januar 1756 i Sankt Knuds kirke.

De første år af Sørens barndom boede familien hos hans morforældre, og senere flyttede de til Svendborg, hvor hans mor døde i 1761. Herefter blev Søren placeret hos sin mormors bror, Christian Friis (1702-1774), der var præst i flere sogne i Sydnorge.

Tilbage på Sydfyn

Da Adrian indgik i sit andet ægteskab, blev Søren og hans søstre samlet igen. Han boede først sammen med sin søster Karen Friis og svoger Erik West på Lundegård i Lunde på Sydfyn.

1780 fyldte Søren 25 og blev dermed myndig og skulle have udbetalt sin mødrene arv. Det følgende år overdrog Adrian Bekker ham derfor det hus Brogade i Svendborg, hvor Sørens mormor og moster, Anna Christine Svane og Bekker, tidligere havde boet med sidstnævntes mand, Lars Alsing.

Torvet i Odense (Odense Bys Museer).

Søren var i den periode i lære som jurist på hans fars herredsfogedkontor i Svendborg, men han valgte en anden levevej. 1782 blev han ansat som forvalter på Bredeshave under godset Bækkeskov. Hovedgården var ejet af Otto Christoffer von Munthe af Morgenstjerne, der var gift med søsteren til hans fars tredje kone, Christine Flindt, som hed Birgitte Flint og herefter med hendes kusine Elisabeth de Flindt.

Salen i Hovedbygningen på Brede Værk i Lyngby fra sidst i 1700-tallet har efter beskrivelserne i skifterne efter Adrian Bekkers to første koner, mindet om den måde indretningen så ud hos dem.

*Holmelund på luftfoto
fra omkring 1940
(Sylvest Jensens
Luftfoto, Danmark Set
fra Luften).*

Første ægteskab

Den 7. januar 1784 holdt Søren bryllup med Elisabeth Gommesen Brandt (1758-1796). Fire af deres syv børn blev voksne. De er omtalt i det følgende kapitel. Herudover fik de en dødfødt datter og søn i henholdsvis 1792 og 1793.

1786 blev Søren forpagter Hverringe Hovedgård ved Kerteminde, og 10 år efter døde Elisabeth.

Andet ægteskab

Den 6. januar 1797 blev Søren gift anden gang med Mette Christine Brandt (1765-1825), som var søster til hans første kone. Brylluppet stod i huset hos hendes forældre i Svendborg.

I den periode blev han forpagter for Hellerup Hovedgård i Refsvindinge. Da en af døtrene blev født i 1799, boede familien i Søllinge – sandsynligvis i en forpagterbolig.

1808, fem år efter, at hans far døde, købte Søren familiens gård på Torvet i Svendborg af farens enke Christine Flindt, der kortvarigt boede til leje, indtil hun flyttede til sin datter Ottilia Christine baronesse Juel-Rysensteen på godset Lundbæk ved Limfjorden.

Chatol fra Reventlow-Museet Pederstrup fra slutningen af 1700-tallet.

Herefter solgte Søren ejendommen i Svendborg videre og købte i stedet proprietærgården Holmelund i Gislev Sogn i Sunds Herred. Her døde han i 1811 i en alder af 55.

Mette Christines andet ægteskab

To år efter Søren's død giftede Mette Christine sig med den jævnaldrende ungarl Niels Jensen fra Gudbjerg. Ved vielsen den 3. maj var hun opført som "*Enken Madam Bekker fra Holmelund*".

Mette Christine døde 60 år gammel den 18. september 1825 som "*Madamme Mette Kristine Jensen født Brandt*". Herefter giftede Niels Jensen sig med mølledatteren fra Gudbjerg, Anne Trolle (1792-1868), som efter hans død i 1829, indgik ægteskab med Christopher Bekker, som altså herved overtog Holmelund.

Stue fra
Bakkehusmuseet.

Sørens køb af gård på Svendborg Torv

I juni 1808 købte Søren Borring Bekker familiens gård på Svendborg Torv efter farens enke, Christine Flindt.

Jeg Underskrevne Christine Flindt Enke ef. Sl. Justitz Raad Bekker Giør hermed vitterlig at have solgt, ligesom ieg hermed skiøder og Sælger fra mig og mine Arvinger til min Kiære Stedsøn Forpagter Søren Borring Bekker, min eiende og paa Svendborg Torv under No 138 beliggende Gaard, med alle dens Bygninger For og Bag Gaard og tilliggende Grund i Marken, Ligesom den nu forefindes, Ligesaa een mig tilhørende, og i Svendborg Byes Kiedelsmeds Stræde beliggende Hauge;

Og da for bemelte Gaard og Hauge Velbemeldte min Stedsøn Søren Borring Bekker har betalt mig den udlovede Kiøbe Summa 2400 Rdr, skriver Fiire og Tyve Hundrede Rigsdaler, saaledes at han har udbetalt mig ved dettes Skiødes Overlevering 1600 rdr, skriver sexten Hundrede Rigsdaler og forbunden sig til at udbtale til Svendborg Byes Overformynderie paa Gaarden og Haugen hæftende Gield 800 rd, skriver Otte Hundrede Rigsdaler, Saa meddeles ham herved fuldkommen Skiøde paa bemelte min Gaard med Hauge samt de til Gaarden hørende 2de Jordlodder efter 6 Rdrs Grundtaxt beliggende i Øxenbjerg og Hattingskov ligesom hvad Jord der kan tilfalde Gaarden i Græsholmene efter 6 Rdrs Grundtaxt, item Svkov Rettighed, efter bemelte Grundtaxt, imod at han indfrier min til Overformynderiet udstedte Obligation med 800 rdr og betaler alle af Gaard og Grund gaaende Skatter, fra sidst afvigte 1ste Maii at regne, med selvsamme Rettighed og Pligt som ieg selv Gaard Grund og Hauge Eiet haver, alt i følge de mig derpaa meddelte Skiøder, som ere Ham overleverede, Og til forpligter ieg mig saaledes til at friefrelse og hiemle ham bemelte Eiendom, frie for hver Mands Paatale nu og i Fremtiden.

Dets til Bekræftelse under min Haand i Overværrelse af 2de Vidner forsynet med min Laugværages Underskrift.

Datum, Svendborg den 17. Junii 1808

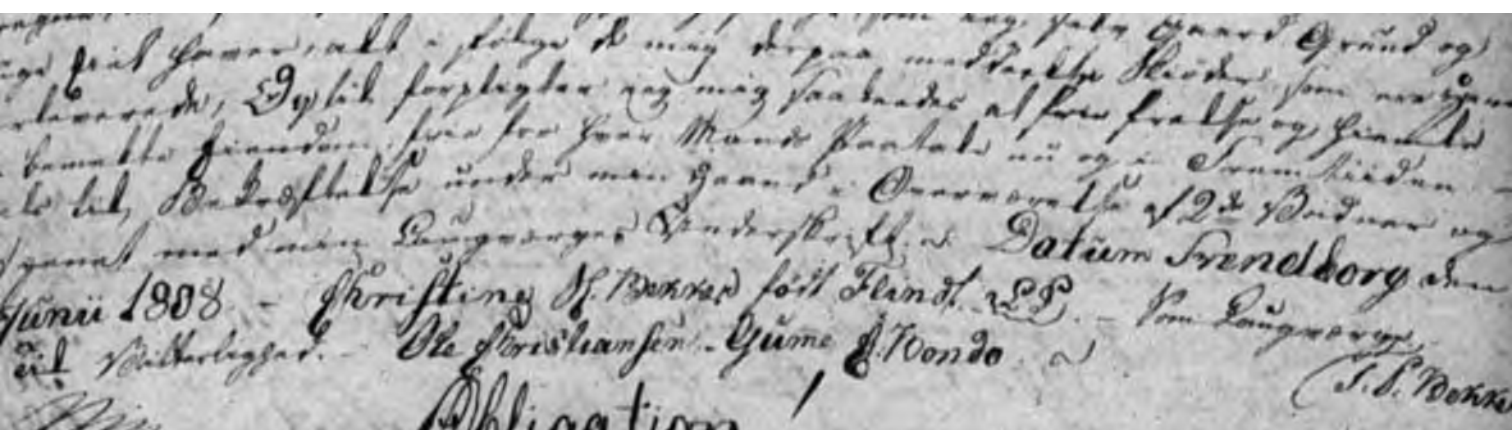
Christine Sl. Bekker, født Flindt

Som Laugværge T.P Bekker

Til Vitterlighed:

Ole Christiansen

Gumme Bondo

Forvalterens fire ældste

Søren Borring Bekker og Elisabeth Gommesen Brandt fik syv børn, og fire af dem overlevede barndommen og fik efterkommere.

Lykke Kristine og Diderik Melchior og deres datter Elisabeth boede i det gule hus i Bagergade.

Søren og Elisabeths ældste datter, Lykke Kirstine Bekker (1786-1857), var gift med skipper Diderik Melchior Jørgensen (1774-1838) og boede i Bagergade i Svendborg sammen med hendes svigerforældre, skipper Jørgen Berg og Inger Jeppesdatter, indtil de døde i henholdsvis 1805 og 1817.

Lykke og Melchior fik to børn: Elisabeth Melchior (1815-1894) og Jørgen Didrik Melchior.

Hun overtog ejendommen i Bagergade 25 efter sin mand. 1840 levede hun af at sy for folk og boede sammen med datteren Elisabeth. Derudover havde de en logerende boende, nemlig lærer ved Borgerskolen og organist i Svendborg, Matthias Friederich Heinrich Saul.

Gift med skolelærer

Elisabeth og Matthias må have fået et godt øje til hinanden, for de blev gift og fik seks børn. Han blev 1848 ansat som lærer i Frørup, hvor de i 1850 boede i degneboligen. Lykke Kirstine var flyttet med og boede her til sin død i 1857.

Og da ægtefællen døde i 1878, flyttede Elisabeth i et hus i Frørup sammen med datteren Ingeborg, som ses i husstanden frem til 1880.

Ældste datter

Elisabeths Melchiors ældste datter, Henriette Dorothea Saul (1844-1878) flyttede 1876 ind hos hende sammen med de to yngste sønner. Grunden var, at hendes mand, fotograf i Nyborg Jens Jacobsen, var afgået ved døden.

Henriette Dorothea Saul.

Henriette Dorothea og Jens' ældste, Christian Henrik (f. 1864), var muligvis altid i pleje - i hvert fald boede han hos sin farfar i 1870 og ved sin konfirmation i 1879 hos sin farbror i Gestelev. Han blev maskinist.

De to næste børn var døde: Maren (1866-1870) og Henrik, der blev født 21. august 1867 og døde den 30. oktober samme år.

De to yngste var Jens og Henrik. Den ældste af disse, Jens Jacobsen (1868-1927), var skolelærer og kirkesanger og fik tre døtre med Thora Nielsen Krahbek - alle født i Bjerreby på Tåsinge.

Den yngste, Henrik Eli Jacobsen (f. 1870), var anlægsgartner i Hobro og fik også tre døtre med sin kone, Andrea Sørine Nielsen.

Cigarhandler

Elisabeth Melchiors ældste søn, Diderik Arthur Saul (1845-1903), var detailhandler og cigarhandler i København og havde en datter og en søn i

sit ægteskab med Elisabeth Louise Christiansen. Han blev sindssyg og døde ved hængning.

Elisabeth Melchior, gift Saul, som enke

Diderik Arthur Saul og Elisabeth Louise Christiansen på udsnit af familiebillede (myheritage.com).

Henrik Eli Saul var skolebestyrer i Næstved. (Næstvedarkiverne.dk)

Realskolebestyrer

Det andet af Elisabeths børn var Henrik Eli Saul (1847-1922), som var bestyrer af Realskolen i Næstved og ingen børn havde med sin kone, Maria Eleonora Jørgensen.

Ugift husholderske

Efter en dødfødt datter i 1849 fulgte Lykke Kirstine Vilhelmine Jørgine Saul (1850-1927), som kan følges i folketællingerne. 1870 var hun under oplæring som husjomfru i Fuglsang Præstegård hos pastor Iver Nielsen Meier og hans kone Thora Camilla Jørgensen i Verninge Sogn. 1880 var hun husholderske hos skolelærer Christian Johan Nielsen i Vålse i Maribo Amt og 10 år senere boede hun sammen med moren i Frørup. 1901 var hun pensionsindehaver i Roskilde sammen med sin yngre søster. Lykke Kristine Saul blev ved sin død i 1927 betegnet som husholderske, og hun boede stadig sammen med søsteren.

Theodors ni børn

Den næste i rækken, Theodor Saul (1853-1921), var lærer i Holte og Glamsbjerg i Køng Sogn, og havde ni børn med Mette Cathrine Larsen (1867-1931).

Det ældste af disse var Regisse Marie Elisabeth Saul (1886-1956), som var husbestyrerinde og ekspeditrice i Odense. Hun blev gift med Hans Stefan Bille

Den anden var Viggo Henrik Gustav Saul (f. 1887), der var salmester - det vil sige funktionær på en papirfabrik.

Han fik sin første datter, Mathilde Saul (1906-1964), der var pianist og musikdirektør, tre år før han blev gift med moren, Anne Margrethe Clausen. Mathilde, som blev kaldt Tilde, var et kendt ansigt i Næstved, hvor hun var spillelærerinde og altid sad med en cigar i munden og en kryds og tværs ved hånden, når hun spillede på Fru Lunds Danseskole. Hun havde også sit eget orkester, der spillede til baller og lignende. Tilde var ugift.

Theodor Saul var lærer. (foto: familysearch.org)

Viggo og Anne Margrethe blev viet den 1. august 1909, og måneden efter fulgte deres andet barn, Knud Becker Saul, som var direktør i Crown Danish Paper. Han blev i 1934 gift med 18-årige Edel Dagmar Larsen.

Herefter fulgte Poul Børge Saul (1911-972), som var papirarbejder i Silkeborg og gift med Anna Gretha Saul (1913 - 1996), og far til sønnerne Otto Henrik Saul (1940-1994) og Peter Gustav Saul.

Den yngste var Annelise Saul (f. 1922).

Mathilde Saul til højre. Kvinde til venstre kendes ikke (Næstved Arkiver)

Det andet af Theodor og Mette Chatrines børn var Agnes Saul (1889-1984), hvis mand var Marius Jensen (1889-1953), der var bogholder, repræsentant og agent, inspektør ved Odense Badmintonhal samt kasserer. Parret havde to døtre Inger Jensen - senere Saul Trandbohus (1914-2003), der var kontordame på flere advokatkontorer og fik to børn med Peder Heiman Allerød Trandbohus, og Ellen Saul Jensen (1921-2003), som var kontorist og først gift med Hans Jørgensen og efterfølgende med Børge Lave Rasmussen (1921-1970) og fik tre børn.

Hos Theodor og Mette Chatrine fulgte i 1891 sønnen Johannes, der blev et halvt år gammel og året efter et dødfødt barn.

Den sjette i rækken var Ingeborg Saul (1893-1990), som var gift med Hans Nicolai Bruun Hansen, der var kommunelærer ved Sorø Skolevæsen. De fik i 1922 datteren Inge Bruun Hansen.

Nummer syv var Mathias Frederik Henrik Saul (1896-1918), der døde af tuberkulose og blev fulgt af Richard Arthur Saul (1897-1971), som var lærer i Romsø, Fænø, Nyborg og

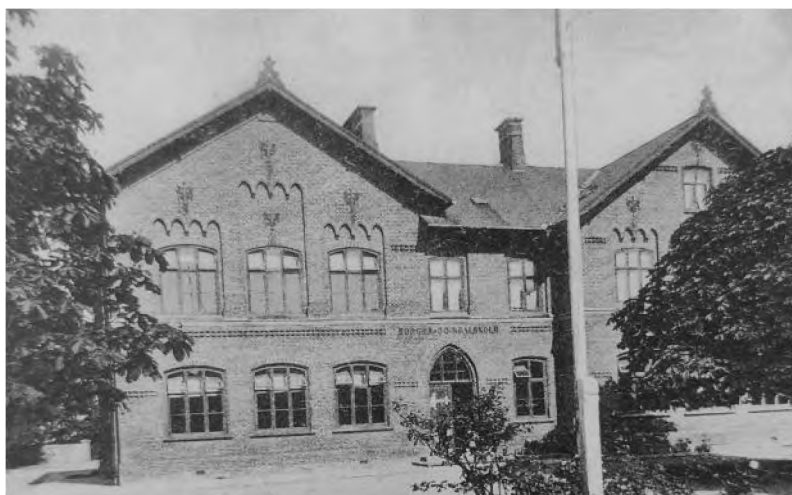
Odense. Han var gift med Ingeborg Gerda Anderschou (1900-1979), og de fik fire børn: Jytte Saul (f. 1927), Elinor Saul (f. 1930), Torben Saul (1934-1913) og Merete Saul (1935-2011), der var gift Hagedorn.

Den ottende i rækken var Ellen Saul (1900-1991), som var gift med Hans Stefan Bille. De fik to døtre.

Den yngste, Helfred Margrethe Saul (f. 1902), var modist frem til ægteskabet med Christian Eduard Iversen, der var ingeniør. De fik sønnerne Palle Eduard Iversen og Leif Carsten Iversen (1941-1961)

Richard Arthur Saul og Ingeborg Gerda Anderschou på deres bryllupsdag. De blev viet i Skt. Knuds Kirke den 3. april 1926.

Ærøskøbing Skole blev opført i 1888, og her var Frederik Richard Saul skoleinspektør.

F.R. Saul

Lærer på Ærø

Så er vil tilbage i Elisabeth Melchior og Matthias Sauls børneflokk, hvor nummer syv var Frederik Richard Saul (1855-1917), der var skoleinspektør og førstelærer i Marstal og Ærøskøbing. I "Marstal Søfartsmuseum 2007" fortælles, at Frederik Richard blandt andet huskes, fordi han havde træben og på grund af sit temperament. Engang forfulgte han en elev rundt om kateteret. Eleven vendte sig om og sagde "Saul, hvi forfølger du mig?" med et Bibelcit. Han fik tre døtre med Ingeborg Christiane Lundager.

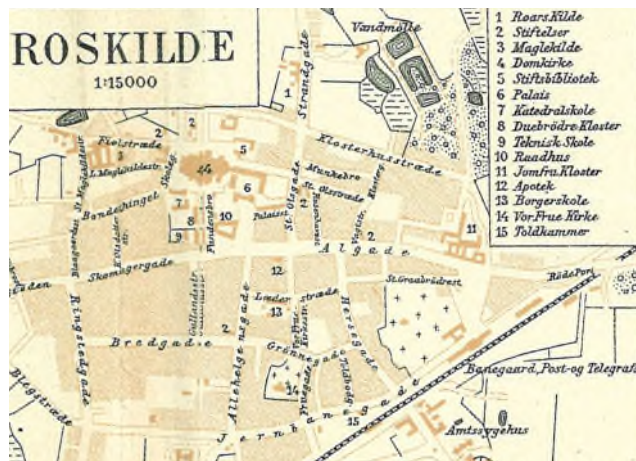
Den ældste, Elna Saul (f. 1890), fik to børn med Carl Eduard Løye. Hun var kommunelærerinde og han assistent ved postvæsenet. Som enke boede Ingeborg Lundager hos dem på Stockflethsvej på Frederiksberg.

Den mellemste, Johanne Elisabeth Saul (f. 1891), var assistent ved Telegrafvæsenet, da hun blev gift med telegrafkontrollør i Odense, Thorvald Klenø. Jeg ved ikke, om de havde andre børn end datteren Lillie Rigmor Klenø.

Og 1894 fulgte den yngste, Henriette Franciska Saul, der ikke ses efter folketællingen i 1911.

Pensionsindehaver

Den ottende i rækken, Ingeborg Elisabeth Catharina Saul (1857-1929), boede ifølge folketællingerne sammen med moren i Frørup indtil omkring 1880. Herefter ses hun hos to brødre. 1885 hos Didrik Arthur i Gothersgade 5, og 1890 hos Henrik Eli i Næstved. 1901 var hun flyttet til Roskilde, hvor hun som nævnt ovenfor drev et pensionat i Jernbanegade sammen med storesøsteren, Lykke Kirstine. Og da hun døde som rentière i 1929, boede hun på Algade 4 i Roskilde.

Kort over Roskilde fra omkring 1900.

Kirkesanger i Nyborg

Hermed er vi nået til Lykke Kristine Bekkers andet barn, Jørgen Diderich Melchior (1816-1901), som var skolelærer og kirkesanger i Nyborg, fik titel af kammerråd, og havde fem børn med Jacobine Magrete Müller.

Den ældste var Johannes Thorvald Diderik Melchior (1844-1901), der var førstelærer ved Nyborg Kommuneskole og kantor i kirken. Han fik tre børn med Johanne Cecilie Marie Dreyer.

De næste to døde som børn: Sophie Kirstine (1846-1859) og Axel Viggo (1849-1861).

Herefter fulgte Jacob Christian Højberg Melchior (f. 1851), som var exam.jur og 1893 nævnes som jernbaneembedsmand i Argentine i Kansas i USA.

Den yngste, Ida Marie Rasmine Frederikke Melchior (f. 1856), fik to sønner med købmand Niels Peter Lauritz Rademacher.

Husejer i Holme

Tilbage til Søren Bekker, så var hans ældste søn, Gomme Gommesen Brandt Bekker (1787-1834), der var student og husejer i Holme i Gislev Sogn, og også ses som Gumme Gummesen Bekker.

Han blev i 1815 viet til Anne Nielsdatter, der efter hans død var gift med Johan Kristian Jakobsen eller Jacobsen. Parret havde to år før vielsen fået datteren Amalia, der døde. Fire måneder efter brylluppet fik Gomme og Annes datteren Elisabeth Gummessdatter Bekker, som flyttede til København i 1838. Den 12. april året efter blev hun viet til August Wilhelm Køster og fik samtidig det ældste af deres 11 børn døbt. Han var hammersmed, på klædefabrikken på Brede Værk, hvor mange af deres børn også arbejdede.

Syv børn

Gomme Bekker og Anne Nielsdatters tredje datter, Birgitte Kirstine Bekker (1818-1893), fik det første af syv børn med bolsmand Jørgen Rasmussen i Diernæs ved Svendborg i 1843.

To år senere blev de gift, og det næste barn blev født 1848. Familien tilføjede Torpegaard til navnet i 1906 efter gården, hvor de boede.

En af Birgitte Kirstine Bekkers efterkommere var, depotejer Jens Torpegaard (f. 1878), der ses sammen med konen i deres stue i Brogade 6 i Varde. (Ukendt fotograf, Varde Lokalhistoriske Arkiv).

Zeedijk (Foto: Collectie Leenheer, Martelhoff, Jansen, Public Domain, via Wikimedia Commons).

Sømand i Amsterdam

Gomme Bekker og Anne Nielsdatters fjerde barn, Søren Bekker (1821-1871), blev 1855 viet til Johanna Wilhelmina Janssen i Amsterdam. Dermed vendte han tilbage til det land, hans forfædre udvandrede fra i 1500-tallet. Det fremgår af folkeregisteroptegnelserne, at han var sømand.

Da Søren og Johanna fik deres første datter, Gerhardina Sorina Johanna Bekker i 1855, boede de i Zeedijk i det gamle centrum af Amsterdam. Gerhardina blev i 1885 gift i Amsterdam med Johann Joseph Weber, som var keddelmager. En datter, Josephina Weber (1878-1952), ses ifølge de officielle registre, at være blevet gift med Jan Adrianus Baaij (1870-1938) i 1897.

I 1857 døde Søren og Johannas søn Teunis Johannes Bekker efter fødslen, og året efter fulgte datteren Anna Brigitta Bekker, som ses i de amsterdamske befolkningsregistre på adressen Zeedijk 190 frem til 1863.

Søren og Johanna fik herefter to døtre, der begge hed Johanna. Den første var Johanna Wilhelmina Bekker (f. 1861), som i 1885 blev gift i Amsterdam med Hermanus Moos, der var tømmer. Deres ældste barn var Sörina Moos (1888-1939), som i 1908 blev gift i Amsterdam med elektriker Petrus Paulus Leenen og fik to børn. Herefter fulgte Wilhelm Karel Moos (1890-1950), som fik fem børn

og Hermanus Moos (1894-1970), der fik en søn med Taetske Pietersma.

Den anden datter med navnet Johanna var Johanna Christina Bekker (1862-1926), som 1882 blev gift i Amsterdam med Cornelis Bernardus Wagenaar (1867-1913), der var møbelsnedker. De fik fire børn: Wilhelmus Marinus Wagenaar (f. 1888), som var gift med Christina van Vliet; Johanna Wilhelmina Wagenaar (1897-1976), der fik tre børn med Henri Johannes Scheffer; Johanna Christina Wagenaar (1898-1973), som var gift med Johan Willem Lijbrink samt Cornelis Bernardus Wagenaar (1900-1950).

Søren og Johannas næste barn, Brigitta Bekker (1865-1952), blev 1896 gift i Amsterdam med Hendrik Christiaan Stipp, som var diamantsliber. Deres datter, Dorothea Christiana Stipp (1897-1974), var gift med Antonius Leonardus van Vliet (1896-1971).

Sønnen Søren Bekker (f. 1868) blev gift 1895 i Amsterdam med Johanna Fredrika Folterman. I de kilder, der er tilgængelige på nettet, ses en søn, Søren (1901-1992), som i 1931 blev viet i Amsterdam til Paulina Catharina Mathilda Valentin (1899-1995).

Den yngste søn, Wilhelm Johan Bekker (f. 1870), er ikke fundet senere webkilder.

Død som barn

Gomme Bekkers og Anne Nielsdatters næste barn, Niels Gummesen, blev født i 1823 og døde ni år gammel.

Fire uægte og ni ægtefødte børn

1827 fik Gomme Bekker datteren Anne Gummesdatter Bekker, som fik fire børn uden for ægteskab, inden hun blev gift og fik siden yderligere ni børn. Hun boede det meste af livet i et hus i Holme, som muligvis var det, hendes far i sin tid ejede.

Bebyggelsen Gislev Holme på postkort fra omkring 1900.

Tre af de uægte børn fik Anne med tjenestekarl Rasmus Nielsen. I 1843 fik de den dødfødte datter Anne Kirstine Nielsen; september 1848 Anne Kirstine Nielsen, som døde 14. januar året efter og til sidst Elisabeth Rasmussen, der døde en uge efter fødslen den 30. juli 1855. I mellemtiden havde hun i 1852 fået datteren Anne Gomme Carlsen med ladefoged på Mullerup, Carl Christiansen. Men det var ti. vejmand Hans Nielsen, som Anna Gommessdatter blev viet den 5. november 1858. Samme dag blev det ældste af deres ni børn døbt i Kværndrup Kirke. Det sidste blev født i 1871. Parret flyttede til Holme.

Tømmermand i Kværndrup

Det yngste af Gomme og Annes børn, Simon Christian Bekker (1831-1907), blev fejlagtigt kaldt Søren i kirkebogen. Han var tømmer i Kværndrup og tre af hans seks børn med Frederikke Julie Erichsdatter (1833-1904) blev voksne.

Comptoribetjent på Valdemars Slot

Søren Borring og Elsabeth Gommessens tredje barn, Adrian Severin Bekker (1788-1862), var 23, da hans far, Søren Borring Bekker døde. Han var kendt som Adrian Bekker.

Det er tænkeligt, at han kom i mesterlære som jurist hos sin farbror Thønnes Peter Bekker (1772 – 1848), der var prokurator i Svendborg. Og på et tidspunkt blev Adrian ansat som comptoirbetjent og fuldmægtig på Valdemars Slot.

Hans ægteskab med skipperdatteren Ane Sofie Rasmusdatter Frantzen (1780-1859) fra Vindeby kan man læse mere om i næste kapitel.

Skrivepult fra godskontoret hvor Adrian Severin arbejdede, som var udstillet på Valdemars Slot indtil 2022, hvor alt inventar blev fjernet fra slottet.

Jurist og færgemand i Rudkøbing

Søren Bekkers yngste søn, Ole Bekker (1791-1852), der også blev kaldt Ole Christian eller Oluf Christian, læste jura i København. 1810 skrev Søren til ham, fordi han flere gange havde modtaget penge uden at gøre rede for udgifterne og endda lånt penge af sin principal. Søren skrev, at det ville han aldrig have vovet over for sin far Adrian Bekker.

Ole Christian var først skriver og konstitueret fuldmægtig på toldkontoret i Rudkøbing.

Efter han blev gift med Ane Marie Johansdatter Nielsen Bagencop (1788-1882), drev han færgesamt mellem Rudkøbing på Langeland og Vemmenæs på Tåsinge sammen med sin svoger.

Maleriet er fra Svendborgsund ved Vindeby-overfarten, med de mindre sejlskibe og rojoller, som efterhånden blev fortrængt af motoriserede færges. Det skete også ved Vemmenæs-overfarten. Det var muligvis en fladbundet sejlbåd, som Johan Bekker kæntrede med. (Maleri af Jens Erik Carl Rasmussen (1841-1893) på Marstal Søfartsmuseum).

Færgen kæntrade

I "Rudkøbings Fortid i populær fortælling" fra 1921 beretter B. Gunnarson om, da færgen mellem Rudkøbing og Vemmenæs kæntrade i orkanagtigt vejr den 9. marts 1847.

En hestehandler fra Vindeby på Langeland, som kaldtes "Lollikesmeden", forlangte at blive færget over til Vemmenæs med en ladning heste. Det var Ole Christian ("en Mand ved Navn Becker") betænkelig over.

I B. Gunnarsons fortælling var det den 16-årige søn Søren, der netop var kommet hjem fra langfart og var "kæk og modig", som bad om lov til at sejle i farens sted. Men det var rent faktisk den 31-årige bror Johan, der i kirkebogen ses begravet den 22. marts. For Ole Christian havde til sidst givet efter, og færgen gik ud med sønnen ved roret. Med var også andet besætningsmedlem og som passagerer hestehandleren og en ældre sadelmager, kaldet Salomon Jøde, der boede i Sidsel Bagersgade i Rudkøbing. Hertil kom fire heste. Men færgen kæntrade i nærheden af Siø, og alle ombord druknede. De tre blev fundet hurtigt af de søfolk og fiskere, der blev mobiliseret i en redningsaktion. Hestehandleren blev først fundet i slutningen af marts.

Johan Nielsen Bekker blev altså 31. Den to år yngre bror, Søren Borring Bekker, blev konfirmeret i 1833. Han var også sømand og den sidste folketælling, hvor han ses i Rudkøbing er 1845, men hvad der skete med ham derefter, vides ikke.

Den næste søn, Friederich Theodor Bekker, døde 6. april 1836, 14 år gammel. På daværende tidspunkt boede familien i Bagersgade. I 1845 boede familien i Smedegade 24 /Gåsetorvet.

Oline Bekker, der var sønnedatter af Søren Bekker og hendes ugifte datter Olufa Lange.

Husjomfru og muremesterfrue

Ole Christian Bekker og Ane Marie Nielsen Bagencops yngste datter, Oline Elisabeth Bekker (1825-1910), var i 1845 husjomfru hos færgemand Hans Leifhold Hansen i Sandby på Lolland og 1850 hos onklen Isebrandt Bekker på Stenstrup Kro. Hun blev senere gift med muremester Mads Lange i Rudkøbing. De overtog huset i Smedegade 24 efter hendes forældre. Her boede også Ane Marie ved folketællingen i 1855, hvor hun "holder skole" på adressen. Hun døde hos Oline i 1882, 94 år gammel - efter 30 år som enke.

Oline og Mads fik fem børn. Den første var ugift sygeplejerske i Rudkøbing Olufa Marie Caroline Lange (1854-1940).

Johanne Lange

Røhling og Clorius

Nummer to, Johanne Frederikke Severine Lange (1857-1937), var gift med Lauritz Brandt Røhling, som var bagermester i Rudkøbing og senere i Snøde. Ligesom Johanne var han var efterkommer af Gomme Jensen og Brandt-slægten på Ærø og Sydfyn.

Johanne og Lauritz' ældste, Gjertrud Marie Røhling (1881-1961), var gift med Carl Hans Gotlib Clorius (1870-1956), der var bagermester i Kalundborg. De fik fire børn.

Johanne og Lauritz' andet barn, Bertha Laura, døde som niårig i 1890, og den tredje var Valdemar Frederik Røhling (1885-1966), der var skræddermester i Holbæk og gift med Anna Marie Christine Hansen.

Det ældste af dette pars fire børn, Aksel Røhling (1908-2014), som fik to sønner med Mildred Gladys Boe fra Canada, var blandt andet forfatter til "Adrian Bekker – en levnedbeskrivelse".

Det yngste af Johanne og Lauritz' fire børn, Nicoline Henriette (1887-ca. 1971), var kokkepige, da hun blev viet til Vilhelm Frederik Petersen. Jeg ved ikke, om de fik børn.

Detailhandlerske

Oline Elisabeth og Mads Langes anden datter var Christiane Augusta Elisabeth Lange (1859-1928), der var detailhandlerske i Rudkøbing, hvilket vil sige, at hun drev en købmandsbutik.

Bagermester

Den næste i rækken var Anna Dorthea Lange (1862-1943). Hendes mand, bagermester i Rudkøbing, Andreas August Røhling (1855-1906), var bror til hendes svoger, Lauritz Brandt Røhling.

Anna Dorthea Lange.

Deres ældste datter, Gjertrud Maria Røhling (1882-1950), var ekspeditrice i Kalundborg i 1930. Nummer to, Oline Elisabeth

Røhling (f. 1883) var gift Petersen og udvandrede til USA, mens den tredje, Gotfred Johan Røhling (1886-ca. 1954), var assistent ved elektricitetsværket i Kerteminde og fik en søn med Valborg Elisabeth Krøyer.

Nummer fire, Oluf August Røhling (1888-1954), var uddannet bager og gift med Karen Kirstine Andersen og boede på hendes hjemegn - forskellige steder i Glumsø Sogn i Præstø Amt, inden de flyttede til Greve, hvor det yngste af deres fem børn blev døbt.

De to næste børn var Mads Lange Røhling (1890-1940), som emigrerede til USA, og murer Axel Johannes Røhling, der var gift i København med Inger Marie Nielsen.

Den ottende i rækken, Svend Andreas Røhling (1896-1965), var muremester i Rudkøbing og gift med Effy Martha Hansine Rasmussen (f. 1893-1965) fra Skråbelev. De fik mellem 1916 og 1930 tre børn.

De to næste sønner emigrerede begge. Povl Røhling (1899-1973) til Canada og Anker Røhling (1902-1964) til USA.

Og endelig var den 11. og sidste i rækken, Andreas August Røhling (1906-1987), ansat i en manufakturhandel og fik en søn med Edna Christensen.

Fire sønner og fem døtre

Oline Elisabeth og Mads' yngste søn var Carl Ludvig Johan Lange (1865-1938), som var muremester i Rudkøbing. Han fik ni børn med Hansine Christiane Hedevig Rasmussen Frederiksen (1870-1943).

Det ældste af deres ni børn, Karl Rud Lange (1894-1930), var arbejdsmand, da han døde i Brooklyn i USA.

Nummer to, Frederik Theodor Lange (f.1896), var købmand i Rudkøbing og fik to døtre med Inger Wilms Raun.

Den næste i rækken, Johannes Lange (f. 1899), var prokurist i Rudkøbing og fik tre døtre i 1924, 1925 og 1930 med Ellen Høybye.

Herefter fulgte Julius Lange (f. 1901), som var muremester i Rudkøbing og fik to sønner med Marie Anna Johanne Poulsen.

De fem yngste var døtrene Susanne Margrethe Lange (f. 1902); Hansine Christiane Hedvig Lange (1904-1905); Oline Elisabeth Hedvig Lange (f. 1906); Ellen Lange (f. 1908) samt Augusta Sofie Lange (f. 1911), som der ikke er fundet flere informationer om.

Slægten i Vindeby

Søren Borring Bekkers søn, Adrian Severin Bekker, var comptoirbetjent på Valdemars Slot og giftede sig til et hus i Vindeby på Tåsinge, hvor han fik en stor efterslægt, og hvor der stadig bor enkelte af hans efterkommere i 2023.

Valdemars Slot midt i 1800-tallet med avls- og administrationsbygninger langs slottet. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Den 2. april 1817 fik Adrian Bekker og Ane Sofie Frantzen tilladelse til at blive viet i hendes hjem på Troensevej i Vindeby. Den 20. april døde hendes far, skipper Rasmus Frantzen, og begravelsen fandt sted 25. april. Ægtevielsen den 21. maj stod Adrians onkel, Christen Jensen Krarup for. Pastoren var gift med hans faster, Lykke Riborg Bekker, og præst i Bregninge Sogn. Adrian og Ane Sofies eneste barn, Marie Kirstine Elisabeth Bekker (1818-1864), blev født 11 måneder senere, den 16. juni.

Parret boede i det hus i Vindeby, hvor Ane Sofies far havde boet i sin barndom. Han havde i 1763 overtaget

fæstet - sandsynligvis fordi hans mor, Carn Christensdatter, døde. Det vides ikke med sikkerhed, da der en lakune i kirkebogen på det tidspunkt, men hun var noteret som familieoverhoved fra omkring 1756, da hun var enke.

Fæstet på huset i Vindeby blev officielt overdraget til Adrian den 3. august 1822 mod en årlig afgift på 20 rigsdaler, der skulle betales på Mikkelsdag. Huset og den tilhørende grund havde dengang matrikelnummer 16, hvilket senere blev ændret til 10a. Ane Sofie og han overdrog tilsyneladende fæstet til datteren og svigersønnen i 1846.

Som comptoirbetjent har Adrian Bekker haft en vigtig position på Tåsinge. Han var med til at dokumentere fæstekontrakter og skiftebreve i Stamhuset Taasinges arkiv. Slægten Juel på Valdemars Slot ejede hele øen.

I folketællingen i 1845 var han stadig husfaderen og comptoirbetjent, mens han fem år senere var på aftægt.

Han døde af alderssvaghed i 1862 i en alder af 74.

Datter og svigersøn overtog huset

Marie Kirstine Elisabeth Bekker var gravid, da hun den 25. oktober 1846 blev viet til skibstømrer Poul Andersen, hvis familie havde boet i Vindeby i mange generationer.

Deres første barn, Christiana Maren Sofie, blev døbt syv måneder senere den 13. april 1847. Hun blev kaldt Ina.

Huset i Vindeby omkring 1900. Den hvide del af huset rummede butikken, og blev senere revet ned. (Foto: Søren Lolk (1876-1933), uden ophavsret).

Marie Kirstine Elisabeth og Poul fik yderligere tre børn: Sønnen Anders Severin Andersen var brygger, da han døde ugift af brystsyge i juni 1867.

Datteren Rasmine Petrine (f. 1851) fik tre sønner og en datter med sin halvbror, styrmand Kristen Rasmussen. Og den yngste Niels Christian, der blev døbt den 22. februar 1856, og sidst er set ved konfirmationen.

Igen overtog datter

Den ældste datter, Ina (1847 – 1914), overtog huset sammen med sin mand, Carl Christian Madsen (1841-1918), som var snedker i Gl. Nyby til de overtog huset i Vindeby. De fik syv børn.

Det blev deres fire ugifte børn, der overtog huset. Næmlich Poul (1872-1931); Christen (1876-1922); Adrian Severin (1884-1931) og Carla Elisabeth (1889-1964). De tre yngste drev købmandsbutik fra huset.

To af børnene blev gift. Sønnen Niels Madsen (1881-1942) flyttede til Svendborg, hvor han var tømrermester og fik børnene Astrid Wulff (1907-1986), Oscar Bekkersted (1909-1980) samt Esther Mikkelsen (1912-1993).

Seks døtre og en søn

Datteren Marie Christine (1873-1928) fik syv børn med Rasmus Rasmussen fra Vindeby Kro: Anna Loft (1900-1971), som fik to børn; Severine Nielsen (1902-1935), der havde tre børn; Nelly Blaagaard (1904-1936); Niels Borgbjerg Rasmussen (1905-1992), som havde en datter; Carla, der døde efter fødslen i 1907; Karla (1908-1923); Inger Christensen (1909-1994) samt Kitty (1912-1917).

Inger Rasmussen gift Christensen var som nævnt denne bogs forfatters mormor. Udover hans mor, Nelly Inger Christensen (1940-1999), fik hun tre børn med sin mand, Svend Aage Christensen, nemlig Møna Christensen (1934-2003), som var ugift; Mogens Christensen (1937-2009), der havde fire børn samt Peter Christensen (1942-2016), der var far til to døtre.

Nelly var gift med Hans Kristian Christensen og fik sønnerne Martin og Steen. Den ældste i 1967, som er skilt fra Marty. Steen er også fraskilt og far til sønnen Tobias. Læs mere om denne del af Adrian Bekkers efterkommere i ”Tråde til Tåsinge”, som er fjerde bind i serien ”Familiens historier”.

Christina
Maren Sofie
Andersen
f. 13-04-1847 i
Vindeby, Tåsinge,
Bregning Sogn,
Svendborg Amt
d. 11-01-1914 i
Vindeby, Tåsinge,
Bregning Sogn,
Svendborg Amt

Marie
Christine
Madsen
f. 06-10-1876 i
Gammel Nyby,
Bregning,
Svendborg Amt
d. 02-06-1928 i Øst,
Niclas Sogn,
Svendborg Amt

Inger
Rasmussen
f. 30-03-1909 i
Vindeby, Tåsinge,
Bregning Sogn,
Svendborg Amt
d. 27-02-1994 i
Vindeby, Tåsinge,
Bregning Sogn,
Svendborg Amt

Nelly Inger
Christensen
f. 01-07-1940 i
Vindeby, Tåsinge,
Bregning Sogn,
Svendborg Amt
d. 13-02-1999 i
Svendborg

Martin
Ivarsen
Christensen
f. 20-01-1927 i Øst,
Niclas Sogn,
Svendborg

Steen
Christensen
f. 02-02-1972 i
Fredelse

Tobias
Storm
Christensen

Søren Bekker og Marie Christine Brandts børn

Søren Borryng Bekker fik fem børn med sin anden kone, Mette Christine Brandt. De to ældste døtre boede i Fåborg og Odense, og den ældste søn overtog barndomshjemmet Holmelund i Gislev via sin kone.

Søren Bekker og Mette Christine Brandts ældste fælles datter, Lise Elisabeth Bekker (1797-1849), var gift med Carl Henrich Sander, der var købmand i Fåborg.

Parret fik to døtre og tre sønner. Sønnerne blev alle købmænd eller handlende. Carl døde i november 1848 og Lise Elisabeth i januar året efter. Den ældste datter, Henriette Sander (f. 1826), var gift med Hans Jørgen Glüsing fra Flensborg, som var skolelærer i Fåborg. De fik 1847 datteren Elisabeth Glüsing.

Dattersøn og sønndatter gift

Sønnen, Christian Carl Severin Sander (1827-1880), var købmand og isenkrammer i Fåborg. Han var gift med sin kusine Martine Maria Kirstine Severine Nielsine Bekker (1833-1919), der var datter af datter af Christopher Bekker og Anna Trolle. Martine Bekker døde på Frederiksberg.

Den ældste af Christian Carl og Martines tre døtre, Anne Elisabeth Caroline Christine Sander (1857-1920), var gift med Andreas Hoffgaard, som til at begynde med var proprietær på Grøftebjerg ved Vissenbjerg. Herefter var han fotograf i Kolding fra 1890, indtil han fra 1908 til 1916 var ansat af byrådet som sekretær for ligningskommissionen. Da han blev pensioneret, flyttede han og Anna til København, hvor hun døde af en hjerneblødning i deres hjem på Islands Brygge i 1921. Han døde hos sin datter og svigersøn i Lillerød.

Anne Elisabeth Caroline Christine og Andreas fik datteren Sofie Karoline Hoffgaard i 1880, som fik i hvert fald to børn med Georg Christian Reymann.

Den mellemste af Christian Carl og Martines døtre, Caroline Henriette Rasmine Sander (1860-1916), var gift med den københavnske grosserer Hermann Asmussen, som hun 1887 fik datteren Gudrun Asmussen med efter seks års ægteskab. Efter hendes død blev Hermann gift i 1918 med den yngste af Carl Christian og Martines døtre, Marie Emilie Theodore Severine Sander (f. 1867). Der var ingen børn i dette ægteskab.

Datterens tre børn

Ved folketællingen i 1850 boede tre af Lises børn sammen i Stenstrup: farver Simon Bernhard Sander (f. 1829), der endnu var ugift; Josephine Isbrandine Sander (1832-1917) samt købmand Theodor Sander (1833-1910), der ikke havde børn.

Simon Bernhard blev senere gift med Karen Knudsen (f. 1857) i Odense. Blandt deres syv børn, var et sæt tvillingedøtre, der blev født og døde i februar 1888 og en datter født i december 1888. Yderligere en søn og en datter overlevede barndommen.

Fraskilt husjomfru

Josephine Isbrandine Sander ses i folketællingen 1850 som husjomfru på Stenstrup Kro, hos sin morbror, Isebrandt Bekker.

1880 var hun husbestyrerinde for de to brødre i Stenstrup, og var på det tidspunkt skilt fra sin mand, Christian Frederik Paulsen, der var fra Stenstrup og proprietær og møller - blandt andet i Skanderup ved Ribe. De have to sønner og en datter.

Anne Elisabeth Caroline Christine Sander var gift med Andreas Hoffgaard. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

I 1890 boede Josephine Isbrandine hos datteren, Elisa Vilhelmine Fransisca Paulsen (1856-1908), i Strandhuse ved Svendborg med hendes fem børn. Hendes mand, Hans Jørgen Nielsen, var fraværende, og parret blev skilt i 1901.

Købmand i Stenstrup

Lise og Carl Henrichs yngste, Theodor Hendrik Christopher Sander (1833-1910), var købmand i Stenstrup og gift med Marie Dorothea Petersen (1846-1915), som ved sin død boede i Hellerup.

Datteren i Fåborg

Den næste af Søren Bekker og Mette Christine Brandts døtre var Anne Margrethe Bekker (1799-1859), der også ses som Magrete Bekker i kilderne. Hun fik 11 børn med hvedebrødsbagermester Johan Jacob Sander i Odense, der oprindeligt var fra Fåborg.

De syv ældste børn var Carl Severin Sander (f. 1825); Kierstine Sander (1827-1911), som fik seks børn med Carl Johan Joachim Tiedje i Odense; Birgithe Cathrine Elisabeth Sander (1828-1884), der havde syv børn med Johan Frederik Lindberg, som var buntmager i Odense; Hedevig Lucie Sander (1829-1979), der var mor til fire børn med Jens Peter Hvidberg, som var bogtrykker og tæller i Nationalbanken; Ysbrandt Bekker Sander (1830-1895), der var bagersvend og ses i folketællingen for 1890 på Odense Fattiggård; Gummine Amalia Sander (1831-1869), som fik fem børn med Jacob Leonhard Jensen i Odense; Johan Jacob Sander (f. 1833) samt Christopher Waldemar Sander (f. 1834), der var saddelmager i Odense.

Josephine Isbrandine Sander
(Foto: Myheritage.com)

Herbert Sander, via
Wikimedia Commons

Grosserer, officer og baronesse

Den ottende af Magrete Bekker og Johan Jacob Sanders børn, Wilhelm Sander (1836-1915), var grosserer i København og fik seks børn med Augusta Fanny Eleonora Katrine Christensen (f. 1853).

Den ældste, Hedevig Fanny Sander (1872-1942) fik to børn med Carl Frederik Krabbe (1858-1920), der var officer og sluttede sin karriere som generalmajor.

Den fjerde, Herbert Stanley Sander (1879-1947), var oberst, fægter og idrætsleder og boede på Christianshavn med sin kone, Polly Hertha Schmidt (1884-1955), der i nogle år var skuespillerinde ved Det Kongelige Teater. De fik to børn.

Wilhelm Sander og Augustas yngste, Aage Verner Sander (1885-før 1885), var ingeniør og fik to døtre med Katrine Sørensen (1885-1967).

Den første, Inger Sander (f. 1910), var gift med Arno Boserup (1905-1953), som var landsretssagfører og boede på Rosenvænget på Østerbro ved sin død. Deres søn, Jørgen Boserup (1934-2003), var repræsentant for et vinfirma. Datteren Birgitte Boserup havde tre børn med Elith Lauritz Stub Christiansen.

Den anden af Wilhelm og Augustas døtre, Aase Sander (1915-2005), var uddannet gymnastiklærerinde og gift med Niels Oluf Fritz Hermann baron Rosenkrantz (1914-2005), som var løjtnant og godsejer på Liselund Avlsgård på Møn, hvor Aase i nogle år var forperson for menighedsrådet. Niels var desuden en kendt modstandsmand. De fik seks børn.

Aase baronesse Rosenkrantz.

Carl Frederik Krabbe, via
Wikimedia Commons.

Familietragedie

Hos den niende af Magrete Bekker og Johan Jacob Sanders børn, Anna Margrethe Sander (1837-1875), begik hendes ægtefælle, bager Johan Henrich Koch Fahnøe, selvmord ved hængning i februar 1875. Den 16. maj samme år døde Anna Margrethe, som blev begravet 19. maj. Samme dag døde det yngste af fem børn, datteren Henriette, i en alder af tre år.

De yngste

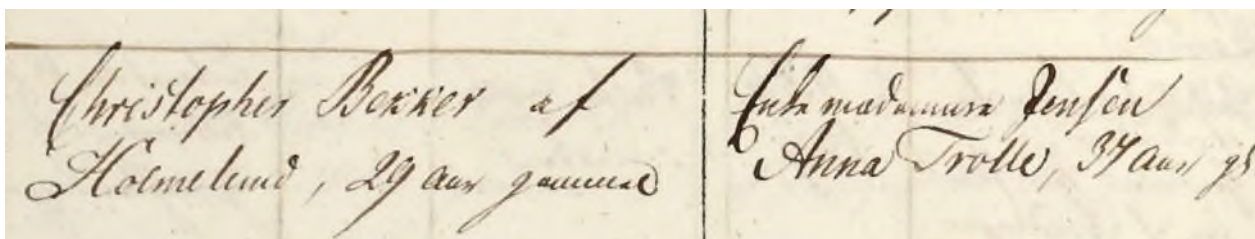
De to yngste af Magrete og Johan Jacobs børn var Simonia Sander, som døde få måneder gammel i 1838 samt Augusta Simonia Sander (f. 1839).

Mette Christines søn gift med hendes anden mands enke

Så er vi tilbage til Søren Bekker og Mette Christine Brandt. Deres tredje fælles barn og første søn, Christoffer Bekker (1800-1844), ses også i kilderne som Christopher Bekker eller Kristoffer Bekker.

Han var kun 11, da hans far døde, og voksede formodentligt op på Holmelund sammen med moren og hendes anden mand, Niels Jensen.

Efter at Mette Christines døde i 1825, giftede Niels sig med Anne Trolle (1792-1868). Niels Jensen døde i juli 1829, og den 30. december blev Anne og Christoffer viet hjemme på Holmelund, og hun blev ved den lejlighed benævnt Enkemadammen Jensen. Hun blev begravet i Fåborg den 11. juli 1868.

Indførelsen af Christoffer Bekker af Holmelund og enkemadammen Jensen Anna Trolles vielse i Gislev Kirkebog.

Gift med slægtning

Christoffer og Anna fik to døtre. Den ældste, Christine Anneline Bekker (1830-1901), boede på Frederiksberg ved sin død. Hun var gift med Carl Wilhelm Emil von Bülow (1825-1911), der var forpagter af Bjergbygård ved Stigs Bjergby og blev optaget i den danske adel i 1892. Han var søn af Rasmus Hartvig von Bülow og Margarethe Brandt, hvis far, Gomme Gommesen Brandt, var søn af Gomme Gommesen Brandt og Margrethe Hansdatter Rasmussen, der var forældre til Christophers mor, Mette Christine Brandt.

Deres ældste søn, Rasmus Hartvig Christopher von Bülow (1860-1930), var forpagter af den store avlsgård Egholm Møllegaard i Kirke Hyllinge, som hørte under Egholm Slot. Han havde ingen børn

med sin kone Cæcilie Wulff (1859-1910).

Christine Anneline og Carl Wilhelm Emils datter, Anne Margarethe Bülow (f. 1861), var lærerinde, og boede i 1895 hos forældrene på Kongens Nytorv sammen med de to yngre søskende, der endnu var ugifte.

Egholm Møllegaard på luftfoto fra 1936-1938, Sylvest Jensen Luftfoto (Danmark Set Fra Luften, Det Kongelige Bibliotek).

Købmandsfamilie i Roskilde

Den næste datter, Marie Emilie Christine Bülow (1864-1944), fik to børn med Henri Frands Søren Kornerup (1854-1904), som var købmand og grosserer i Roskilde.

Bibliotekarer i Århus

Christine Anneline Bekker og Carl Wilhelm Emil Bülows yngste barn, Carl Gumme Brandt von Bülow (1867-1905), var kaptajn i hæren og gift med Johanne Cathrine Jørgensen (1870-1934).

De havde datteren Ragna Edith Bülow (1898-1981), der var cand.phil. og gift med Aage Jakobsen Bredsted (1929-2021), som var kendt som Åge Bredsted og blandt andet var statsbiblioteker i Århus fra 1946 til 1966. De fik tre børn. Sønnen Keld Bülow Bredsted (1924-2012) havde tre børn med Else Gjødsbøl Pedersen. Datteren Aase Bülow Bredsted (1929-2021), som var bibliotekar og 1952 blev gift med journalisten Jørgen Schleimann (1929-2016), som i flere perioder boede i Paris og arbejdede for DR og Berlingske, var chefredaktør for Weekendavisen 1984-1987, direktør for TV2 1987-1992 samt chefredaktør for Jyllands-Posten 1994-1998. Parret blev skilt i 1999.

Gift med fætter

Den yngre af Christopher Bekker og Anna Trolles to døtre, Martine Marie Kirstine Severine Nielsine Bekker (f. 1833), var som nævnt ovenfor gift med sin fætter, Carl Severin Sander (f. 1825).

Familien i Fåborg

Søren Borring Bekker og Mette Christine Brandts fjerde barn, Lucia Charlotte Bekker (1804-1880), var gift med Anders Larsen, der var commissionair og mægler i Fåborg. I folketællingerne er hendes navn gengivet som Sophie Bekker, Charlotte Becker eller Lucia Larsen. Datteren kaldes Severine Larsen.

I 1850 boede Lucia Charlottes nevø, Søren Emil Bekker (f. 1839) fra Stenstrup, hos Severine og Jens for at gå i skole. I 1850 boede familien i Grønnegade 159 og 10 år senere i Vestergade 60 b, Forhuset i Fåborg.

Postkort fra omkring 1900 med ejendommen ved Vesterport i Fåborg.

Døde i barselsseng

Lucia Charlotte og Anders' eneste datter var Severine Kirstine Laura Ysbrandine Johandine Larsen. Hun var gift med købmand Jens Christopher Emil Nørregaard (f. 1823), som stammede fra Eggeslevmagle i det daværende Sorø Amt, hvor hans far var forpagter på Lyngbygård.

Severine var 26, da hun i 1857 døde ved fødslen af sit eneste barn, Andrea Lucie Charlotte Nørregaard, der voksede op hos Lucia Charlotte og Anders.

I 1860 boede Jens Nørregaard et andet sted i Fåborg med en lærling, husholderske og to tjenestefolk. Han er ikke fundet i folketællingen i 1870.

Lucia Charlotte døde i maj 1880, og samme år boede Andrea Nørregaard på Frederiksberg Allé 17, forhuset, stuen hos slægtninge. Familien bestod af enkemanden Henning Jacob Leth (f. 1833), som var gårdejer i Dragør, hans datter, enken Anna Knudina Martine Hansen (f. 1847), samt hendes datter Nelly Marchen Hansen (f. 1873). Hvordan de var i familie, er ikke undersøgt.

I 1890 var Andrea tilbage på Fyn, hvor hun var husbestyrerinde på Hovedgården Nybøllegård i Hillerslev Sogn hos Henry Oxholm Smidt og Charlotte Frederikke Hofman-Bang og deres tre børn samt et stort folkehold.

Telegrafbestyrer i Kastrup

Herefter kan Andrea følges i København, hvor indbyggerne blev noteret i Politiets Registerblade, hver gang de flyttede. Og hun må være blevet ansat på Kastrup Værk senere i 1890.

Året efter var hun husbestyrerinde i Frederiksholms Kanal 6 hos enkemanden Georg David Sigismund Neve (1845-1926). Han var også kendt som S. Neve og ledede Mariboers Realskole i Store Kongensgade 1875-1895. Han blev 1893 gift med Aleksandra Møller og fik tre børn med hende.

Andrea var herefter husbestyrerinde i Frederiksberggade 50 hos isenkræmmer August Hartwig Meyer (1853-1917). Det fremgår ligeledes af folketællingen i 1901, at hun i 1895 var flyttet til Tårnby Kommune, hvor hun var telegrafbestyrer i Kastrup. 1899 blev hun herudover den første bibliotekar for Tårnby Sogns private bibliotek, der først lå på Alléen og siden i den gamle Kastrup Skole. Hun fik 12 kroner om måneden for hvervet, og biblioteket havde åbent tre aftener om ugen. Hun fortsatte desuden som telegrafbestyrer. I 1928 trak hun sig tilbage på grund af sygdom.

Andrea Lucie Charlotte Nørregaard deltog omkring 1900 i en opførelse af "Genboerne" på Kastruplund. (Tårnbys Lokalhistoriske Arkiv).

Steenstrup på postkort fra omkring 1900.

Gæstgiver i Stenstrup

Den yngste af Søren Bekker og Mette Christine Brandts børn, Isbrand Bekker (1805 – 1866), var styrmand, inden han købte Stenstrup Kro den 3. december 1836 for 3.000 rigsdaler. Efter hans død drev hans kone, Johanne Marie Margrethe Albjerg, kroen videre.

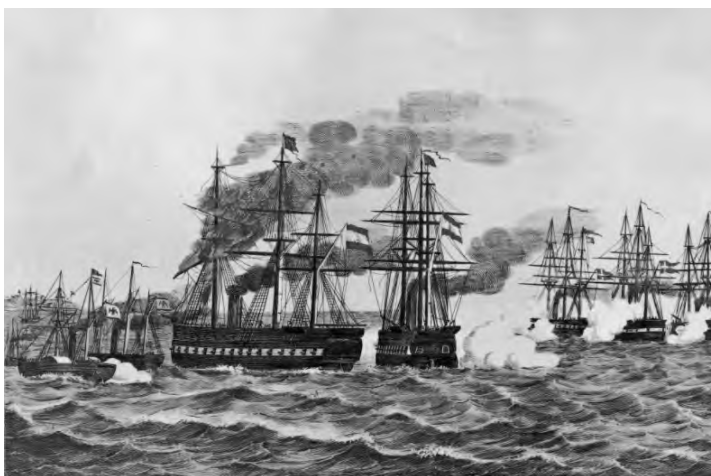
Isbrand og Johanne fik seks børn. Kun den yngste blev gift. Den ældste, Anne Marie Martine Bekker, boede hjemme, til hun i 1870 døde af brystsyge 33 år gammel.

To sømænd

De to næste af Isebrandts børn var begge sømænd. Den første, Søren Emil Bekker (1839-1909), var i 1890 og 1901 indlagt på Sindssygeanstalten i Middelfart, hvor han døde. Den anden, Sofus Ludvig Vilhelm Bekker (1842-1864), omkom ved søslaget ved Helgoland under krigen om Slesvig-Holsten.

Samme år døde hans 19-årige lillesøster Dorothea Helene Bekker.

Næste datter, Lykke Elisabeth Charlotte Margrethe Bekker (1848-1881), var husjomfru hos sognepræst Frederik Vilhelm Topsøe i Hejls ved Vejle.

Slaget om Helgoland (Samtidigt litografi)

15 børn i Assens

Isebrandts yngste søn, Alfred Ferdinand Gomme Adrian Ole Christoffer Bekker (1853-1927), fik til gengæld 15 børn mellem 1881 og 1900 med sin kone, Clara Nicolette Jensen (1859-1946), der kom fra Svendborg. De 14 børn overlevede barndommen, kun datteren Andrea Edele Johanne Bekker døde seks måneder gammel i juni 1893.

Alfred Bekker var handelsgartner i Assens.

Clara og Alfred Bekker fik 15 børn mellem 1881 og 1901. Kun en enkelt datter døde som spæd. Fire var ugifte og de fleste af de øvrige børn fik selv børn og efterkommere.

Gartner i Otterup

Alfred og Claras ældste barn var Isbrandt Andreas Johannes Bekker (1881-1960). Han havde et gartneri i Ollerup og fik mellem 1908 og 1923 syv børn med sin første kone, Anne Maria Pedersen Ploug (1886-1939), og en datter i 1942 med den anden, Karen Kirstine Hansen (f. 1900).

De to ældste af Isbrandt Bekker og Anne Marie Plougs børn var begge gartnere i Ollerup. Den første, Helge Ploug Bekker (f. 1908), var gift med Anna Johanne Nielsine Madsen og far til datteren Lis.

Nummer to, Gunnar Isbrandt Ploug Bekker (1911-1947), var gift med Anna Helene Hansen.

Den tredje var Aage Vagn Ploug Bekker (f. 1912), og to år senere fulgte Frede Ploug Bekker, som havde sønnen Christian Bjarne Bekker med Lykke Karen Frederikke Larsen (f. 1919).

Den sidste søn, Alfred Ploug Bekker (f. 1916), var maler og far til Kels Henning Bekker med Ruth Christine Guntofte (f. 1921).

Den sjette i rækken og første datter, Inge Ploug Bekker (f. 1920), blev 1943 gift i Sct. Jørgens Kirke i Svendborg med mekaniker Hans Andersen Buch.

Den yngste var Grete Katrine Ploug Bekker (1923-1928).

To ugifte døtre

De to næste af Alfred og Claras døtre var begge ugifte. Edel Charlotte Bekker (1882-1967) var sygeplejerske i Lejrskov og Alvilda Dorothea Bekker (1884-1951) var husbestyrerinde i Fåborg.

Gartner i Dalum

Herefter fulgte Ludvig Emil Ferdinand Bekker (1885-1956), som var gartner i Dalum. Ifølge Dalum-Hjallelse Lokalarkiv drev han handel med grøntsager fra to vogne. Handelsområdet var stort - helt til Årslev. Han startede tidligt med indkøb på engrosvirksomheden GASA og ofte var han først hjemme ved 21.30-tiden.

Han fik tre sønner med Agnes Brinck Olesen, og døde på Epidemisygehuse i Odense.

Husassistent i Horne

Alfred og Claras næste datter, Elna Anna Bekker (1885-1948), var husassistent i Hvedholm i Horne ved Fåborg.

Afdelingschef på Frederiksberg

Den følgende søn, Aage Cilio Bekker (1887-1937), var afdelingschef på Frederiksberg og havde ingen børn med sin kone, Herdis Nielsen.

Ludvig Bekker med sine frugt- og grøntvogne (Ukendt fotograf: Dalum-Hjallelse Lokalarkiv)

Thorvald Bekkers to døtre, Ida og Ketty.
(Foto: Gerda Petersen, Gudme
Lokalhistoriske Arkiv).

Gartner i Skårup

Alfred og Claras søn, Thorvald Bekker (1889-1975), var gartner i Skårup og fik to døtre med Ane Marie Kristensen. Den ældste, Ida Bekker (f. 1921), blev 1941 gift i Skårup Kirke med styrmand Holger Verner Rasmussen. Og nummer to, Ketty Bekker (f. 1925), blev 1946 gift samme sted med Frank Evald Michelsen fra Ålborg.

Skrædder i København

Den næste i rækken, Ejnar Hjalmar Bekker (f. 1890), var tilskærer og skrædder i København og gift med Ella Madsen.

Havearkitekt i Gentofte

Herefter fulgte Holger Bekker (f. 1891), der virkede som havearkitekt i Gentofte og var gift med Anna Margrethe Petersen. Deres søn, Thorkild Bekker (1924-2001), var assistent, kontrollør og fodboldspiller og fik datteren Birgit Rye Bekker med Jytte Rye Bentsen.

Fabrikant i Tårnbæk

Den næste af Alfred og Claras sønner, Kai Uffe Bekker (1894-1961), havde nedsat sig som fabrikant i Tårnbæk. Hans kone, Laura Madsen, blev ved vielsen benævnt som viktualiehandlerske.

Deres søn, Kjeld Bekker (f. 1930), var ingeniør og far til Kim, Kaj og Lone Bekker med sin kone, Else Johanne Stenum (f. 1931), der var laboratorieassistent.

Forskellige job forskellige steder

Nummer 12 var Arnold Bekker (1895-1965). Han var snedker, møbelforvalter og gartner. Hans kone var Julie Bang. Og deres børn, Henry Bekker (f. 1920); Carl Bekker (f. 1924) og Clara Helene Bekker (f. 1929), var født i henholdsvis Dragør, Assens og Ejby.

Gartner i Assens

1898 fulgte Christian Valdemar Bekker. Han var gartner i Assens og fik fire børn med Rosa Madsen, nemlig: Kirsten Elisa Bekker; Martha Alvilda Bekker, som var gift med Otto Rasmussen; John Christian Bekker (1942-1943) samt Jonna Kristine Bekker,

Nr. 14 og 15

De to yngste i Alfred og Claras børneflokk var Ingeborg Andrea Bekker (f. 1899) og endelig Gudrun Esther Bekker (f. 1901), som boede i Bækkelund i Tyrsted sogn, da hun i 1926 fik datteren Ruth Bjerre Nielsen med Valdemar Bjerre Nielsen (f. 1900), der var kontorassistent og købmand.

Alfred Ferdinand Gomme Adrian Ole Christoffer Bekkers 15 børn voksede blandt andet op i det lille hus på Årupvej ved Assens i 1901. (Ukendt fotograf, Assens Lokalhistoriske Arkiv).

Søn uden for ægteskab

Adrian Bekker fik i 1764 sønnen Johan med Anna Cathrine Lybke. Hvad der skete med dem efterfølgende, vides ikke.

Tre år efter sin første kones død blev Adrian Bekker i 1764 udlagt som barnefar til Anna Cathrine Johansdatter Lybkes søn, Johan Lübke, på Langeland. Hun tjente på Korsebøllegaard, der var hollænderi – eller mejerigård – under grevskabet Langeland.

Hun var taget til Helletofte i Bøstrup Sogn for at føde sit barn, og her blev drengen døbt den 1. april 1764. Blandt fadderne var flere af kollegerne fra Korsebøllegaard samt to lokale: Rasmus Spinders hustru i Skovhuse og Hans Abrahamsens datter i Helletofte.

Skriverier mellem præster

Det satte en større proces i gang. Præsten, som døbte Johan den 1. april, Rasmus Pedersen Bildhugger, skrev til provsten i Snøde, der så notificerede præsten i Vor Frue i Svendborg, Laurits Pedersen Næraa, hvor Anna Cathrine oprindelig må have hørt til.

Han skrev:

Ved skrivelse af 9. april har provst Bagge i Snøde Præstegaard bekiendtgjort mig, at hr. Bildhugger haffde d. 7. notificeret ham, at et quindemenneske her af Vor Frue menighed, Anna Cathrine Johansdatter Lybke, som havde tient på Korsebøllegaard, var nedkommen i barselseng i Helletofte Bye i Bøstrup Sogn og født et drengbarn, som Domin: laetare var døbt, og udlagt til barnefader Cancelli=Raad Bacher, som logerede hos Sr. Topp, hvor hun tiende. Samme qvindemenniskes omstændigheder loed ieg strax bekiendtgjøre skritlig for Cancellie=Raad Becher, som angivne barnefader, da... skulle tillige antage sig barnets opdragelse, og den tiid constitueret Byfoged. Efter min givne tilladelse og begiering er samme qvindemenniske af Hr. Bildhugger publice absolveret.

Skriftemålsfrihed

Pastor Næraa orienterede desuden Adrian, der straks ansøgte Kancelliet i København om at blive fritaget for kravet om at han offentligt skulle bekende sine synder. Og det accepterede de: “*Skiftemaalss Frihed for Cancellie-Raad Adrian Bekker formedelst begangne Leyermaal* ”.

Absolution i Bøstrup

Anna Cathrine blev absolveret i Bøstrup Kirke den 5. august 1765 i kirken. Det var muligvis Adrians straffrihed, der gjorde, at hun ikke blev straffet, hvilket loven ellers påbød. Adrian lovede at sørge for sønnen og hans mor. Men hverken Anna Cathrine eller Johans videres skæbne kendes.

Anna Cathrine er ikke fundet født i Svendborg, og hendes baggrund er ukendt.

Sagføreren i Svendborg

Thønnes Peter Bekker var den eneste af Adrian Bekker og Riborg Sophie Erreboes to sønner, der overlevede barndommen. Han kom i lære som jurist på farens herredsfogedkontor og blev prokurator i Svendborg.

Chatol fra Skibsklarergården i Helsingør.

Den 28. maj 1772 blev Thønnis Peter Bekker døbt i Lunde Kirke, og tre dage efter blev hans to år ældre bror, Lykke Christen Severin Bekker, begravet. Han var opkaldt efter sin farfar, Thønnes Pietersen Becher. Han ses mest som Thønnes i kilderne.

Hans mor døde, da han var tre år gammel. Hvor han voksede op, vides ikke, men i 1787 ses han som 15-årig student i farens husholdning på Torvet i Svendborg.

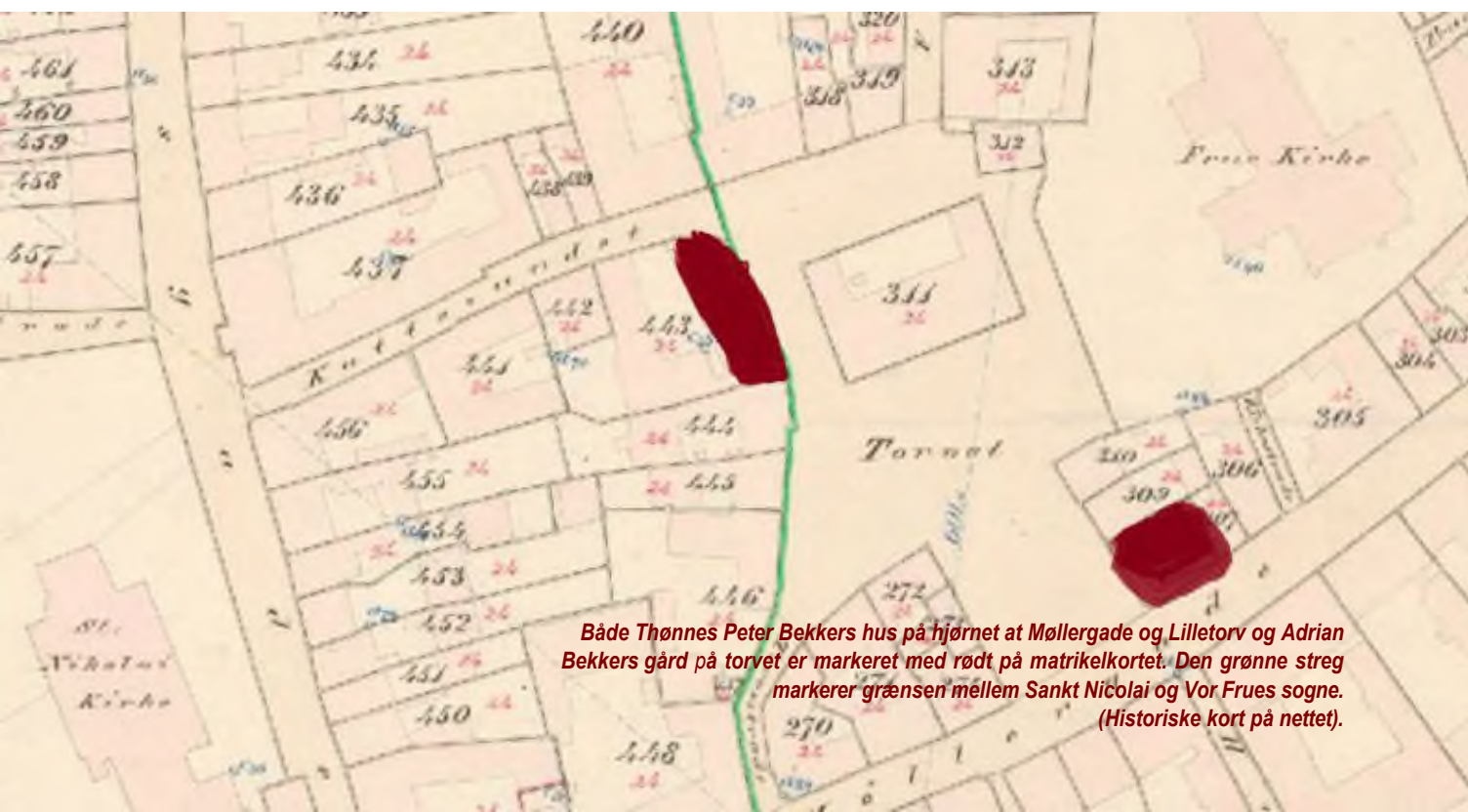
Dansk jurist og prokurator

Thønnes kom sandsynligvis i lære som jurist på farens herredsfogedkontor og blev uddannet som dansk jurist, som var en form for "mesterlære", hvor man ikke læste på universitetet, men aflagde en eksamen her.

Den 10. oktober 1798 holdt han bryllup med Woldborg Graae (1771-1840) i hendes forældres hjem i Svendborg. Hans halvbror, Søren Borring Bekker, var gift med to af hendes kusiner, Elisabeth Gommessdatter Brandt og Mette Christine Brandt.

Woldborgs mor, Elisabeth Hansdatter, var nemlig datter af Hans Rasmussen Øxendrup og hans

anden kone, Birgitte Cathrine Riber, mens Brandt-søstrenes mor, Margrethe Hansdatter, var datter af Hans Øxendrup og hans første kone Lisbeth Rasmussdatter. Elisabeth og Margrethes fædre, Gomme Gommesen Brandt og Anders Pedersen Graae var i øvrigt begge i slægt med Bodil Tingberg. Det er der mere om i det foregående bind af "Familiens Historier".

Både Thønnes Peter Bekkers hus på hjørnet af Møllergade og Lilletorv og Adrian Bekkers gård på torvet er markeret med rødt på matrikelkortet. Den grønne streg markerer grænsen mellem Sankt Nicolai og Vor Frues sogne. (Historiske kort på nettet).

Thønnes og Woldborgs første datter, Riborg Sophia Adriette Bekker, blev født den 16. januar 1799. Herefter fulgte yderligere fire børn frem til 1805. Parret boede fra 1803 i en ejendom på hjørnet af Møllergade og Torvet i Svendborg, hvorfra han drev sit prokuratorfirma til sin død i 1848. Og han ses meget ofte i tingbøgerne i og omkring Svendborg, fx på Tåsinge.

Boghandlerske

Riborg Sophie Adriette Bekker (1799-1872) var gift med bogbinder Christopher Lange (1807-1849), der døde på Odense Dåreanstalt.

Ved folketællingen i 1845 boede hun hos Thønnes på Torvet i Svendborg sammen med sin mand, sønnen Julius samt to ugifte søstre. Fem år senere levede hun af boghandel og i 1855 var hendes erhverv anført som "Bog og Papirhandel".

Hun boede først alene med sønnen på torvet i Svendborg, og fem år senere var hun flyttet sammen med søsteren, Birgitte Cathrine Bekker, i Kattesundet.

Rigborgs søn, Julius Peder Hans Christopher Lange (1836-1898), boede alle årene i Kattesundet og var bogbinder og fabriksarbejder. Han fik ingen børn.

To sønner

Thønnes og Walborgs anden søn, Andreas Graae Bekker, døde i 1818 kun 18 år gammel.

Næste søn, Christian Frederik Bekker (1801-1856), var skriver på byskriverkontoret i Svendborg. Han fik fire børn med Christiane Michelsen. Den første datter blev født året før, de blev gift i 1830, og de næste tre kom til efter vielsen.

Papir- og
Boghandel
i Den
Gamle By

Den ældste var Elisabeth Marie Sophie Adriette Bekker. Hun blev 1852 gift i Vor Frue Kirke i Svendborg med Niels Rasmussen, og de fik sønnerne Carl Andreas Valdemar Marius Rasmussen i 1852 og Christian Frederik Sophus Adrian Rasmussen i 1854. Niels forlod familien og emigrerede til USA omkring 1857.

Den næste af Christian Frederik og Christiane børn, Thønnes Petrea Walborg Bekker (1832-1863), fik 1854 sønnen Peter Waldemar Bekker med Mathias Jensen Lindegaard uden for ægteskab. 1860 var drengen plejebarn hos Oliver Larsen og Marie Jensen i Hallingskov, som hørte under Vor Frue Sogn i Svendborg, hvor han også blev konfirmeret i 1869. Ved folketællingen året efter boede han hos mosteren Elisabeth, og var sømand ligesom de to fætre, som han boede sammen med.

Feldbereder og kludesamler

Christian Frederiks første søn, Christian Frederik Otto Bekker (1835-1891), var felbereder og senere kludesamler. Han fik ingen børn med sin kone, Anne Sørensdatter (1824-1908).

Også den yngste, Carl Christian Valdemar Bekker (1840-1904), var felbereder – det vil sige, at han bearbejdede skind. Og fra 1885 ses han som fiskehandler.

Stue fra 1830'erne i Skibsklarergården, som er et museum i Helsingør, der viser, hvordan en velhavende skibsmæglerfamilie boede på det tidspunkt.

1863 havde han fået datteren Theodora Elisa Christine Andrea Bekker (1863-1939) med Indiane Christiansdatter uden for ægteskab. Carl Christian Valdemar blev 1867 gift i Fåborg med Elise Christiane Bøtcher, som var død før 1890. Han var indsat i Herstedvester Statsfængsel fra 1885 med en dom for blodskam og forførelse. Datteren havde fået en dom på 45 dage på vand og brød. Ved folketællingen i 1890 var han straffefange i Statsfængslet i Vridsløselille i 1890, og i 1901 boede han i Gerritsgade i Svendborg, hvor han døde tre år senere. Han og Elise Christiane fik fem børn og adskillige børnebørn. Den yngste af hans børn, Camilla Fanny Othilia Bekker, var ved sin død i 1939 indlagt på sindssygehospitalet Sct. Hans Hospital i Roskilde.

To ugifte døtre

Som forholdene var midt i 1800-tallet, handlede det for ugifte kvinder om, at få et forsørgelsesgrundlag. Det skete ofte ved, at de boede sammen med deres slægtninge.

Sådan var det også for Thønnes to ugifte døtre Otilie Christine Bekker (1802-53) og Birgitte Cathrine Bekker (1805-1864). Som nævnt tidligere, boede de i 1845 hos deres far og søsterens familie.

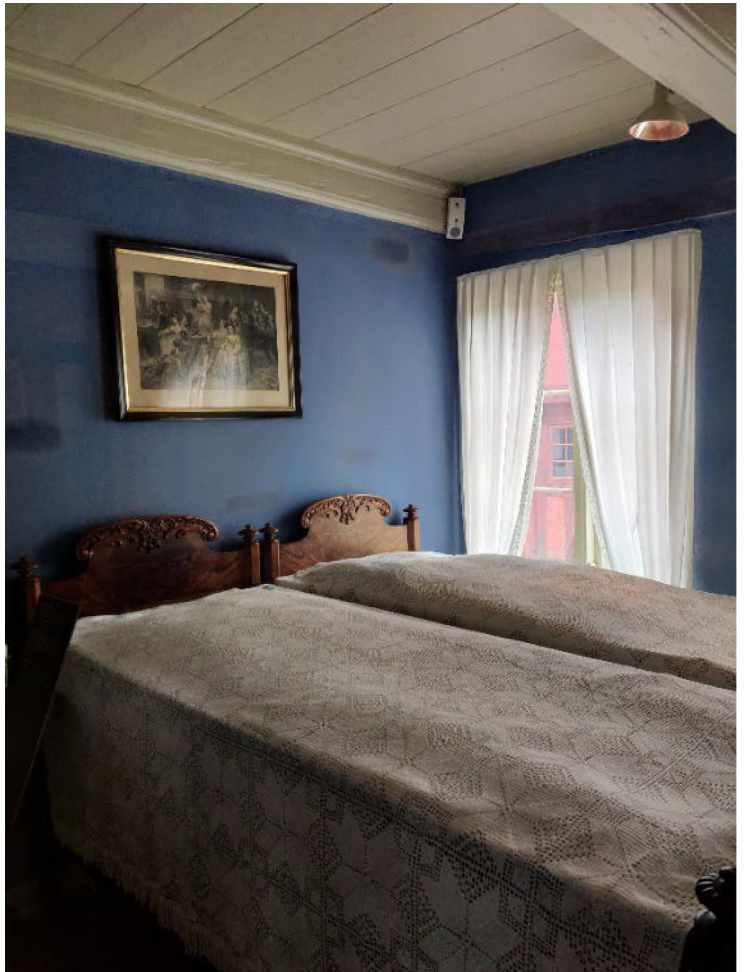
Efter farens død i 1848 blev de tre søstre boende sammen. Og 1850 var Riborg og Cathrine flyttet til Kattesundet, hvor de også boede 1860.

Vridsløselille Statsfængsel ca. 1900. (Fotograf ikke oplyst).

I Den Gamle By i Århus er et af husene et solidt håndværkerhjem fra 1800-tallet. Søstre Bekkers indretning har sandsynligvis mindet om dette.

Borgerlig bolig fra midt i 1800-tallet i Den Gamle By i Århus, med stue, hvor der holdes jul og køkken med kig til soveværelset.

Præstekone på Langeland

Birgitte Bekker var den første af tre af Adrian Bekker og Christine Flindts døtre, som blev gift med præster. Hendes mand var Magnus Ernst Bojesen, og han var først præst ved Ringkøbing og herefter flere steder på Langeland.

Birtha Sophie Bekker (1778-1818) blev i sin ældste søns erindringer omtalt som fortræffelig og en ualmindelig dannet kvinde.

De første år af opvæksten boede hun i forældrenes i gård på Torvet i Svendborg. Men vi ved fra seks bevarede breve, som Adrian skrev til hende mellem 1791 og 1792, at hun var hos sin moster, Wibekke Juliane Flindt og hendes mand Jonas Collin, som samme år var blevet sognepræst i Væggerløse på Falster.

Præst flere steder på Langeland

I kilderne ses hun mest som Birgitte Bojesen efter, at hun den 18. oktober 1801 var blevet gift med sognepræst Magnus Ernst Bojesen (1776-1842).

De rejste til Sunds Sogn ved Ringkøbing, hvor Magnus Ernst var sognepræst fra 1801 til 1805. Herefter flyttede familien til Langeland, hvor han først var sognepræst Simmerbølle fra 1805 til 1810 og herefter i Lindelse fra 1810 til sin død.

Birgitte Bekkers mand, Magnus Ernst Bojesen, blev præst i Lindelse 1810. og her døde hun i 1818. Fotoet af præstegården er fra februar 2021.

Den voksende familie

Birgitte og Magnus Ernst ældste søn, Severin Adrian Bojesen fortalte i erindringer, hvordan

Kontoret i en 1800-tals præstegård i den Fynske Landsby, hvor præsten ud over at skrive prædikener, mødtes med de lokale sognebørn.

forældrene var enige om at give deres børn den bedst mulige opdragelse i moralsk og intellektuel henseende. Deres børneopdragelse var præget af, at undervisningen startede hurtigt, og "*tidlige Afstraffelse, hvor der fandtes Anledning dertil, bar sikre og gode Frugter*", som Severin Adrian skrev.

Han fortalte videre, at Birgitte styrede husets anliggender med sparsommelighed, tarvelighed og stræbsomhed. Undervisningen tog faren sig af og familien havde også drenge boende fra Fyn, Slesvig, og Langeland for at få et supplement til indtægterne. Heriblandt nok også Birgittes lillebror, Frederik Christian Jonas Bekker, som Magnus Ernst i 1810 satte i Latinskole i Nyborg. Deres mor, Christine Flindt var i 1809 flyttet op til deres søster Otilia på Lundbæk gods.

Og på trods af de fattige kår, blev præsteparret inddraget i de bedste familier i lokalområdet, og der var hyppige selskaber i præstegården.

Under Englandskrigene var en spansk hærenhed stationeret på Langeland, og præstefamilien måtte bespise 14 officerer og et par lå i garnison i præstegården, hvor 75 mand senere blev indkvarteret i udhuse, lader og loer.

Døde efter fødslen af det syvende barn

Severin Adrian skrev i erindringerne, hvordan han i påskeferien 1818 var hjemme fra Odense, hvor han gik i latinskole. Birgitte var højgravid og *"oftere udtalte, at hun ikke ventede at skulle overleve den forestaaende Barselsseng"*.

De tog en bevæget afsked, og hun kom ud til vognen og gav ham en smuk lille brystnål, som han skulle bære på sin konfirmationsdag. Nålen gemte han resten af sit liv. Fødslen den 12. juni gik godt, og hun skrev nogle linjer til ham, men efter nogle dage indtraf en febrilsk sygdom. Han blev kaldt hjem til Birgittes dødsleje, men hverken han eller de andre børn fik lov til at se hende, før hun døde den 29. juni. Efter hendes død, fik han en lille pakke med 49 sammensparede rigsdaler til *"to Lommeure til hendes elskede Sønner Severin og Bo."*

Året efter giftede Magnus Ernst sig med sin niece, Severine Lydia Bojesen. Hun var datter af hans bror, stiftfysikus på Fyn Boe Bojesen (1767-1822) og hans kone, Johanne Dorothea Ryge (1773-1845), som var søster til Birgittes svoger. Hendes bror, lægen og skuespilleren Johan Christian Ryge, var nemlig gift med Birgittes søster, Christiana Frederikke.

Magnus og Ernst og Severine Lydia fik datteren Emma (1821-1884), som var gift med sin slægtning Gomme Christian Graae.

Severin Adrian Bojesen

Severin Adrian Bojesen (1802-1881) var gift med Jensine Cecilie Hastrup (1814-1874). Han var cand.jur. og kontorchef ved Sekretariatet for Landbefordrings- og Vandtransportvæsenet i Generalpostdirektionen og herefter overinspektør i Københavns Fattigvæsen. To af deres fire børn var ugifte, nemlig Jutta Bojesen (f. 1836) og Sigurd Bøjesen (f. 1842).

Severin Adrian Bojesen (1802-1881) var overinspektør for Københavns Fattigvæsen og hans kone Jensine Cecilie Hastrup, (Det Kgl. Biblioteks Billedsamling).

Islandsk slægt

Den ældste datter, Olufa Bojesen (1835-1908), dyrkede sang, klaverspil og komponerede selv. Hun var gift med Søren Hilmar Steindor Finsen (Hilmar Finsen) (1824-1886), som var borgmester i Sønderborg 1850-1864, dansk stiftamtmand over Island 1865-1873 og dansk landshøvding 1873-1883, overpræsident i København 1883-1884 og 1885-1886 samt indenrigsminister 1884-1885. Deres brevvæksling under angrebet på Sønderborg i 1864 er udgivet i bogen "Krig og Kærlighed i 1864".

Olufa Bojesen var gift med Hilmar Finsen, som havde en lang række officielle poster. (Det kongelige Biblioteks Billedsamling).

Olufa og Søren fik seks børn. Den ældste, Ragnhild Finsen (1858-1880), fik to sønner med kontreadmiral Hans Henrik "Henni" Koch (1836-1903), inden hun døde af sygdom.

Nummer to, John Finsen (1860-1930), var byfoged og borgmester i Ringsted, herredsfoged i Ulfborg-Hind Herreder samt birkedommer i Københavns Søndre Birk. Han fik fem børn med Nanna Mathilde Meyer.

Herefter fulgte Oluf Finsen (1861-1920), som fik tre børn med sin slægtning, Inge Bojesen (1866-1961). Han blev student i Reykjavik, og efter en juridisk karriere, blev han 1905 borgmester samt by- og herredsfoged i Nykøbing Falster. Herudover var han direktør i Sparekassen for Nykøbing Falster samt for Stubbekøbing-Nykøbing- Nysted Banen.

Den næste i rækken, Arne Finsen (1864-1882), druknede kort efter, han var blevet student.

Nummer fem, Anna Hilma Finsen (1868-1954), fik en søn med overretssagfører i norske Arendal Isaac Kallevig von Kløcker. Olufa og Hilmars yngste datter var opkaldt efter moren, men blev kaldt Nulle Finsen (1869-1950) og var journalist og forfatter.

Ragnhild Koch

John Finsen

Oluf Finsen

Arne Finsen

Anna von Kløcker

Nulle Finsen (privatfotos)

Handelsfuldmægtig

Severin Adrians ældste søn, Hakon Bojesen (1838-1901), var handelsfuldmægtig og gift med Louise Prom.

Deres ældste søn, Olaf Prom Bojesen (1868-1940), var trafikassistent ved Svendborg-Nyborgbanen og plantageejer. Han havde ikke børn med Mary Edwardine Olsen.

Nummer to, Magnus Bojesen (1871-1945), var kommandør og prokurist og havde tre børn med Kirsten Svendsen (1879-1922). Han var gift anden gang med Johanne Hilda Michelsen (1883-1971).

Den tredje søn, Hilmar Bojesen (1873-1934), var Skovrider og havde tre børn med Ellen Funder (1880-1979).

Hilmars kone Ellen Funder med sønnen Arne Bojesen og Valgerda med sønnen Jon Ammitzbøll.

Øverst på trappen Olaf Bojesen, oldemor, tante Mary, Gerda Ammitzbøll (Valgerda), tante Ellen, Jan Ammitzbøll, Møtter (Ellen Bojesen) og i barnevognen Arne Bojesen. (Ukendt fotograf, Lokalhistorisk Arkiv for Sorø og Omegn).

I 1874 fulgte Oluffa Bojesen. Og den næste datter, Valgerda Bojesen (1876-1942), havde en søn med kongelig skovrider ved Sorø Akademi, Johannes Frederik Ammitzbøll (1857-1933).

Den yngste søn, Viggo Bojesen (f. 1879), var inspektør og forpagter og havde to børn med Marie Elisabeth Lisborg.

Bo Bojesen (Det Kgl. Biblioteks billedsamling).

Boe Bojesen

Birgitte og Magnus Ernsts anden søn, Boe Bojesen (1804-1885), var distriktslæge og justitsråd i Holbæk og gift med Jensine Mathilde Opius (1810-1879).

Boes ældste søn, Robert Peel Bojesen (1841-1876), var kunstmaler og døde tre måneder efter fødslen af hans syvende barn med Johanne Charlotte Selmer (1844-ca. 1893). Det ældste barn døde 1897 og de to næste før 1880.

Boes næste børn var Arnold Bojesen (1842-1864); Rudolph Britte Bojesen (f. 1844), som var lærer i Holbæk; Cora Ernestine Bojesen, der døde fem måneder gammel i november 1845 og Alfred Hugo Bojesen (1848-1850).

Den næste i rækken, Carla Ernestine Henriette Bojesen (1850-1882), fik en dødfødt datter og to levende børn med sin mand, Michael Thorup, som var sagfører samt by- og herredsfuldmægtig.

Robert Peel Bojesen.

Den yngste, Lydia Vilhelmine Bojesen (f. 1852), fik to sønner med Johannes Anker Christen Scheel Whitte (1849-1911), som var assistent i Finansministeriet.

Tre ugifte døtre

Tre af Birgitte og Magnus Ernst døtre var ugifte, og to af dem var lærerinder: Dorthea Sofie Kirstine Bojesen (1806-1891) på Frederiksberg og Ottillia Christiane Elisabeth Bojesen (1807-1877) på Roskilde Latinskole. Hun blev begravet på Garnisons Kirkegård.

Den yngste, Hanne Bojesen, blev døbt den 4. juli 1818, samme dag, som hendes mor blev begravet. Hun ses som frøken i folketællingerne. I 1880 og 1885 boede Dorthea og Hanne Bojesen sammen på Virginiasvej, matrikel 12, i stuen, mellem Smallegade og Frederiksberg Have på Frederiksberg.

Meget lovende elev

Den yngste af Birgitte og Magnus Ernsts sønner, Christian Ludvig Erasmus Thomacius Bojesen, blev betegnet som en meget lovende elev på den lærde skole i Roskilde, da han døde i 19 år gammel i 1828. Der var sandsynligvis tale om latinskolen.

Augusta Natalia Bojesen

Næstsiddende i børneflokket var Augusta Natalia Bojesen (1813-1856), som var gift med Heinrich Christoph Niese (1810-1887), der var præstesøn fra Femern. Familien boede i Altona ved Hamborg, da hun døde.

Han var landphysicus i Ærøskøbing, hvilket var en slags embedslæge under Slesvigske Krig 1848-1851 var han overlæge og generallæge i Schleswig-Holsteinische Armee, 1852 blev han læge i Altona, og under krigen mod Østrig i 1866 blev han cheflæge for det kongelige prøjsiske militærlazaret.

I løbet af 11 år fik de otte børn: Christine Dorothea Niese (1838-1839); Johan Christoph Niese (1839-1890), som var gift med Clementine i Hamborg; Bertha Sophie Emerentia Niese (1840-1871), som var gift i Hamborg med Wilhelm Block; Emilie Auguste Niese (f. 1842), der boede i Flensborg; Richard Broder Niese (1843-1855); Henriette Natalie Niese (f. 1845); Elisabeth Marie Christine Niese (f. 1848), som var gift med Gift med Wilhelm Scheelmann. Nummer otte var Magnus Ernst Niese (1849-1883).

Ifølge et Myheritage-slægtstræ fik Heinrich Christoph tre børn efter Augustas død, men hans nye kones navn er ikke nævnt.

Adrians breve til Birgitte fra september 1791 til september 1792

Der er bevaret seks breve, som Adrian skrev til datteren Birgitte fra 9. september 1791 til 11. september 1792. De giver et unikt indblik i forholdet mellem far og datter i en "almindelig" borgerlig familie. Brevene er fyldt med dagligdags observationer og sladder om familie, venner og bekendte i familien omgangskreds.

Barnekammer med undervisning på præstegården i Den Fynske Landsby.

En herredsfoged havde ikke en høj løn, og de mange børn gjorde, at økonomien var stram. Det kan være en af grundene til, at Birgitte - også kaldet Ficke - som 13-årig boede hos sin moster Wibekke Juliane Flindt og hendes mand, Jonas Collin, som i 1791 var blevet sognepræst i Væggerløse på Falster.

Faderlige formaninger

"Det var dog en ubeskrivelig Lykke, at Du og Dit rejse Selskab kom saa hastigt over Vandet i 8 Timer fra Svenborg til Berritsgaard!"

Sådan indledte Adrian Bekker sit første brev til sin 13-årige datter den 9. september 1791, efter hun var taget til Falster. Han gik videre med at give hende nogle faderlige råd. Ikke mindre end 40 listede han op, hvor han blandt andet opfordrede hende til at være gudfrygtig, holde på sin ære, ikke sminke sig, være god mod andre, ikke tale for meget men samtidig at sørge for at studere flittigt.

I det andet bevarede brev fra 29. oktober 1791 opfordrede han hende igen til at sørge for at øve sig og perfektionere de evner, hun havde fået fra naturens hånd:

"Din Skrivelse af 19. oct. har hiertelig fornøyet os alle, og uden at flattere, maa jeg tilstaae, at du ved Øvelse kan naae en vis grad af fuldkommenhed i pennen, som icke just det smukke kjøen inclinenerer til eller gjør sig umage for.

Bliv ved, bedste Pige, at dyrke det pund, som Skaberen har forundt Dig, og du skal erfare hans naadige hielp og bistand i alle dine Øvelser; Et Menneske, som har gode Natur-gaver, kand drive samme til en temlig høide, og Ingen kand lære for meget af det gode i Verden."

Faderlige bebrejdelser og en nyhed

Det tredje brev blev dog indledt dog med nogle bebrejdelser over, at hun ikke havde fået hentet sit chatol.

"Det forundrer mig icke lidet, at du, min bedste Pige, endnu icke har giort anstalt for at lade dit Chatoll afhente, som nu har i 4 uger staaet paa Ourebygaard da der findes saa mange fornødne ting til dit brug, som du nu savner.

Ja, det fortryder mig mest om Kirsebærrene skulde have taget skade, da din moder har nedlagt 1 Lispund tørre Kirsebær i en af Skufferne, som i dette aar har været saa svære at bekomme.”

Adrian fortsatte sine bebrejdelser, og kan ikke forstå, at hun ikke havde lejet en vogn for at få hentet chatollet. Det er måske lidt meget forlangt, at en pige på 13 i 1791 selv skulle kunne arrangere en transport på 30 kilometer fra godset Orebygård på Lolland til Væggerløse på Falster. Men Adrian blev ved, og skrev også om det forråd, små pakker og breve fra søstrene, der også lå og ventede i chatollet.

”Med Chatollet skal følge 1 brev hvorudi nøglen er, som skal drejes 2 gange om og er dirkefri. Og med den anden sidste pakke følger ligeledes 1 brev, saa at skylden er icke min, at du faaar alting saa sildig. Det nytter vel icke at sende i aar nogle af

landets producter her tilbage, da Skipperen vel icke i Vinter gaaer oftere til Lolland: og altsaa skulde i denne fald den sikreste vej være at sende det med Skibsleilighed fra Nyekjøbing til Kbhf. og aflevere det til een af de Svendborger Skippere, lige meget hvem, da de vel endnu icke har søgt deres hjem heri Svendborg.”

Oprindelig havde de aftalt at skrive til hinanden hver 14. dag, men da det kostede 5 rigsdaler pr. måned, besluttede Adrian kun at skrive en gang om måneden. Det var en stor sum penge – til sammenligning kostede en tønne rug i 1790'erne mellem 2½ og 4 rigsdaler.

Familieforøgelse

”Din Moder har ventelig én vigtig Forretning enten i April eller Mai, og naar den lykkelig er overstaaet til mit hele hertes glæde.” På den måde fik Adrian annonceret, at hans og Christines niende og sidste barn var på vej, nemlig sønnen Frederik Christian Jonas Bekker (1792-1832). Adrian var da 74 år gammel.

Faderlige fødselsdagshilsner og rådgivning

Det næste brev skrev han i anledning af Birgittes fødselsdag:

”Gierne vilde ieg opvarte min lille Dame med en Souvenir af noget paa hendes Fødselsdag, men i en hast vidste ieg icke at udfinde noget, som kunne behage dig: Endelig tog din kierlige Moder sin beste fingerring, og ieg en brystnaal, saaledes som begge dele herudi følger, hvilke du vilde bære til Vores Erindring!”

Adrian havde også tid til vejledning om skik og brug, blandt andet i forbindelse med Birgittes morfars død, hvor han skrev:

”Nu noget andet: Vi har da mistet den gamle brave uforglemmelige Major Flindh! Maaden hvorpaa vi udvortes sørge, skal ieg fortælle dig: din Moder sørger reglementsmaessig: ieg bærer sorte Underklæder og en fiin hvid Kiortel med sorte knapper. Ericke, Lykke og Christiane sorte Taftes Trøyer, og hvide Skiørter og sorte Baand, Ottilia hvid Chemise, Lise og Caspara sorte og hvide Sirtses Chemiser. Denne Sorg har for anstændighedens skyld hindret os fra at dandse den 18' dec og den 8' Januari, men muligt at vi den 18' Januari rører vores unge Been lidt.” De to datoer var Adrian og Christines fødselsdage.

Et omslag til et brev, som Adrian skrev til Commercekollegiet, da han arbejdede for Hübners Fabrikker i 1756-1757.

Birgitte blev konfirmeret i Væggerløse Kirke, hvor hendes onkel var præst. (Foto: Hubertus45, via Wikimedia Commons).

Faderlige lykønskninger

I foråret 1792 blev Birgitte konfirmeret i Væggerløse. Familien havde ikke mulighed for at deltage, og Adrian skrev den 26. marts:

”Tak for din sidste saavel som alle dine kierlige skrivelser, som alle hiertelig fornøyer din Moder og mig med samtlige dine Sødskenes, da vi alle af hiertet lykønske dig til din forestaaende Confirmation! Gud lade denne Dags hellige forretning stedse og evig hvile i dine Tanker, ja baade i modgang og NB i Medgang opmuntre din Siæl, thi saa kand du aldrig være bedrøvet, men endog gaa ald mødende Sorg i møde med en hellig frimodighed og i en rolig hengivenhed til God foragte og le ad Verdens ustadighed, dog beder ieg inderlig min Gud og fader at bevare dig for ald for megen Sorg, om det behagelige Villie! Lidt modgang kand ey skade os, men ofte nytte og erindre os om vores skyldige pligter imod den Velgjørende Gud og Fader; beste Pige! Glem aldrig denne din Faders kierlige Formaning!”

Faderlig opmærksomhed

I det sidste bevarede brev spurgte Adrian til, hvordan det gik med hendes studier:

”Men, min gode Ficke, hvorledes gaaer det med Videnskaberne? Læser du ofte i en fransk bog, thi dette skal erstatte den mangel, at du icke daglig har nogen at tale med. – Læser du og i en Tysk bog? Hillemend, tag ofte de Tydske aviser og læs et stykke derudi for den søde GrandMama. Tegner? og spiller du ofte paa Claver? Ach, gid du aldrig glemmer det lidet heraf som du har lært, men daglig lærer mere og mere deraf. Slige ting har ofte gjort de unges lykke, især som ingen penge har at stope paa. Glæd os alle med det løfte og efterretning som kan behage os. Jeg kand icke just rose dine Systres fremgang i det hele, men haaber at det bliver got til slutning.”

De seks breve

De seks breve kan ses i deres helhed i Anneks 2 bagerst i bogen.

Adrian omtalte blandt andet datterens klaverspil i et af sine breve.

Sovegemak i
Skibsklarergården

Præstekone på Lolland

Henriette Wilhelmine Anna Christina Bekker – eller Henrica – var den anden af Adrian Bekker og Christine Flindts døtre, der blev gift med en gejstelig. Hendes mand var præst i Døllefjelde-Musse, Christen Graae Klingenberg.

Henrica Bekker (1779-1825) var gift med Christen Graae Klingenberg (1768-1847), som hun var besvogret ved på flere måder. Han var sognepræst i Døllefjelde og Musse ved Maribo fra 1795 til 1847.

Han var søn af Berthel Riber Klingenberg og Kirsten Gommessdatter Brandt, som var datter af Bodil Tingberg og hendes første mand, Gomme Gommesen Brandt. Kirstens to søstre - Elisabeth Gommessdatter Brandt og Mette Christine Brandt – var begge gift med Henricas halvbror, Søren Borring Bekker. Slægtskabet er forklaret i kapitlet "Sagføreren i Svendborg". Der var i øvrigt også forbindelser til Henricas fars anden kone, Riborg Sophia Erreboe, som det fremgår af kapitlet "Den velhavende enke".

Kun tre af 12 børn overlevede

Henrica Bekker og Christen Klingenberg blev viet den 3. juli 1796 i hendes forældres gård på Torvet i Svendborg. Året efter fik de det første af deres 12 børn, Bartholine Petrine Klingenberg, som døde i 1800.

Herudover døde de følgende børn som små: Jørgen Christian Frederich (1800-1804); Johan Hendrich

(1802-1806); Jørgea Christine Frederiche (født og død 1805); Bolette (født og død 1808); Bolette Mariane (født og død 1813) samt Frederiche Sophie Christiane (1821-1822).

Præsteparrets soveværelse, som her i præstegården i Den Fynske Landsby.

Andet ægteskab

Efter Henricas død blev Christian gift med Ellen Rasmusdatter og fik mellem 1829 og 1841 fem børn med hende, hvoraf tre blev voksne, og i hvert fald to fik efterkommere.

Døllefjelde Kirke (Foto: Tale, via Wikipedia Commons).

Adriette Kirstine og børn

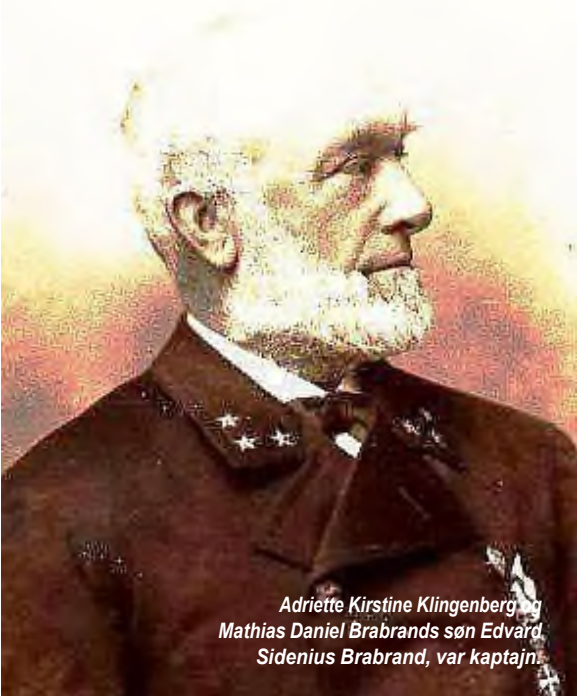
Den første af Henrica og Christians børn, der overlevede barndommen, Adriette Kirstine Klingenberg (1798-1872), var gift med Mathias Daniel Brabrand (1788-1851).

Han var oprindeligt storkøbmand i Maribo, og i omtalen af hans fallit i 1843 hedder det, at han "havde i tidligere år at haft omgang med flere af de store godsejere på Lolland, hvad der formentlig var skyld i, at hans penge svandt ind, så der ikke var noget til deres børn". Herefter blev han hotelvært med meget besøgte klubballer. De fik seks børn, som alle overlevede barndommen.

Den ældste af disse, Wilhelmine Frederiche Brabant (1825-efter 1886), var gift med Otto Himmelstrup Mørch, som var købmand og kæmner i Kalundborg. De fik fem børn.

To andre døtre var ugifte og boede begge i Maribo. Den ene var Johanne Frederiche Sophie (1827-1911), som var musiklærerinde. Den anden, Adriette Mathilde (1837-1932), var telegrafistinde.

Herefter fulgte Jørgen Christian Frederich Brabrand (1828-1870), som var købmand i Nykøbing Falster og fik fem børn med Wilhelmine Marie Sidenius. Han begik selvmord.

Adriette Kirstine Klingenberg og Mathias Daniel Brabrands søn Edvard Sidenius Brabrand, var kaptajn.

Jørgen Brabrand står i bagerste række som nummer to fra højre på et fotografi med svigerfamilien. (Foto: geni.com).

Adriette Kirstine og Mathias Daniel næst yngste var Edvard Sidenius Brabrand (1829-1908), der var skibskaptajn og gift med Alvine Catharina Møller og fik 10 børn.

Og endelig var Thorvald Brabrand (1832-1870) forvalter og købmand i Rødby og far til to døtre med Cathrine Voltelen. 1850 og 1860 var han møller i Sløsse By i Vester Ulslev Sogn ved Maribo. Og 1870 blev han nævnt som gårdmand.

Christine og efterkommere

Henrica og Christians andet overlevende barn var Christine Klingenberg (1803-1879), hvis mand, Christian Johan Jochumsen (1798-1873), var købmand og billardholder i Maribo og senere gårdmand i Døllefjelde.

De fik døtrene Henrikke og Karen i 1832 og 1836, fulgt af sønnen Carl Christian Klingenberg Jochumsen (1838-1916), som var proprietær i Døllefjelde Sogn, og fik ni børn med Andersine Hansdatter Olesen, hvoraf flere døde som spæde.

Christian Wilhelm

Den tredje af Henrica og Christians børn, som blev voksen, var Christian Wilhelm Klingenberg (f. 1809), der var møller i Vester Ulslev i Sløsse By i Døllefjelde Sogn. Han havde ingen børn med sin hustru, Johanne Frederikke Krøyer (f. 1810), som var datter af Jens Christian Krøyer og Jocombine Toft i Nakskov.

Thorvald Brabrand (1832-1870) med sin kone Cathrine Elisabeth Eveline Voltelen (1831-1913) og svigermor Juliana Cathala (1786-1867).

Præstekone på Tåsinge

Lykke Riborg Bekker var den tredje af Adrian og Christines døtre, der blev præstekone. Hendes mand, Christen Jensen Krarup, var sognepræst i Bregninge på Tåsinge fra 1799 til sin død i 1845.

Lykke Riborg Christine Bekker og Christen Krarup. Billederne farvelagt med Myheritage Colour. Jeg har tilføjet det røde i kjolen.

Lykke Riborg Christine (1780-1846) var opkaldt efter alle farens tre koner. Hendes barndom udspandt sig i en stadigt voksende børneflokk i familiens gård på Torvet i Svendborg. Og ud over hendes mange søskende, boede hendes ældre halvsøster Caroline og morbror, Christian Carl Flindt, samt flere tjenestefolk, også i husstanden.

Hun blev gift med Christen Krarup den 13. oktober 1802 hjemme hos forældrene. Deres første barn blev født 16. juli året efter - nærmest på dagen ni måneder efter vielsen.

Parret fik over de næste 10 år yderlige seks sønner og en datter. Alle otte overlevede børneårene, selvom en af sønnerne dog kun blev 20 år gammel.

Usigneret maleri af Bregninge Kirke fra før den store ombygning i 1883.

Præst skriver på søndagens prædiken, som i præstegården på Den Fynske Landsby.

Af præsteslægt

Christen Jensen Krarup var søn af Jens Henrik Krarup (1735-1791), som var præst i Sct. Jørgens Sogn i Svendborg, og Sophie Hansen. Det meste af hans meget store slægt var også præster.

Bregninge Kirke ligger højt over Tåsinge og fra tårnet er der udsigt over sydhavsøerne og i klart vejr kan man se helt til Tyskland. Præstegården lå i byen, mens kirken er lidt trukket tilbage fra hovedvejen oppe på bakken. Fra sidst i 1500-tallet indtil 1738 var Bregninge et anneks under Landet og hed altså Landet-Bregninge Sogn. Her var Christen Krarup præst fra 1799 til sin død i 1845.

Henrik Adrian Krarup

Den ældste søn, Henrik eller Heinrich Adrian Krarup

(1803 -1892), var skibsfører og overtog et hus i Troense i 1831, hvilket var året efter, han blev gift med Ane Hansdatter, som han havde en søn og en datter med.

Henrik Adrians søn, Niels Vilhelm Krarup (1831-1868), var styrmand i Svendborg og havde to sønner med sin kone, Christine Augusta Eiby.

Datteren, Christine Caroline Dorothea Krarup (1841-1916), var gift med skibsfører i Troense, Frederik Adolf Hansen (1832-1899), og de fik to døtre og en søn.

Niels Wilhelm Krarup

Den næste af Lykke Rigborg og Christians sønner, Niels Wilhelm Krarup, studerede teologi ved sin død som 20-årig i 1824. Han blev begravet i Trinitatis Kirke, som ligger lige overfor Regensen.

Ludvig Constans Krarup

Den tredje søn, Ludvig Constans Krarup (1806-1863), var

Indretning af et borgerhjem fra Den Gamle Gård i Fåborg.

Ludvig Constans Krarup (1806-1863) var kapellan hos sin far i Bregninge Kirke, som ses inden ombygningen.

oprindeligt farmaceut og studerede derefter til præst fra 1831. Herefter var han kapellan hos sin far i Bregninge 1843-1845 og hjælpepræst i Landet 1845-1863, indtil han blev sognepræst på Tunø, hvor han var til sin død i 1863.

Han havde tre døtre med sin kone, Cecilie Melson. Den ældste, Cicilie Constance (f. 1857), var modehandlerinde i Rudkøbing. Den mellemste, Kaia Andrea Theodora (f. 1859), havde to sønner, som blev voksne og fire børn, der døde som børn med sin mand Carl Rønnov, der var kunstmaler i Minneapolis i USA.

Den yngste af Ludvig Constants og Cecilies døtre, Jensine Christine Cathrine (f. 1860), var gift med Franz Jensen, som var sagfører i Randers.

Eli Krarup.

Valdemar eller V. Krarup.

Emil August Krarup

Lykke Riborg og Christens fjerde søn, Emil August Krarup (1809-1879), var skibsbygger i Troense og gift med Cathrine Henningsdatter (Henningsen) (1804-1864).

Deres børn var Christian Henning Theodor Krarup (1835-1914), Han var gift med Thora Jodidda Josefine Davidsen og Rebekka Emilie Halsøe og fik i alt seks børn. Jørgen Daniel Wilhelm Krarup (1837-1867), var skibsfører i Velje og fik to børn med Anna Magdalene Hansen. ; Carl Frederik Valdemar Krarup (1839-1840); Ida Riborg Caroline

Krarup (1841-1912), hvis fem børn med Jacob Hansen skiftede navn til Krarup; Sofus Ludvig Ferdinand Krarup (1843-1905) var skibsreder i Troense og fik et barn med Jensine Jørgensen.

Den eneste, der valgte en anden karrierevej, var Eli Krarup (1840-1908), som var sagfører og byrådsmedlem for Højre i Odense. Han fik fem børn med Andrea Møller. Sagførervirksomheden blev videreført af Elis' søn Valdemar Krarup (1881-1942) som også sad byrådet. Han var skilt to gange, og det var ikke velset i de højborgerlige kredse på daværende tidspunkt.

Efter Valdemars død var det sønnen, Hans Helmuth Krarup (1914-1974), der overtog advokatkontoret. Da Hans døde, overtog næste generation, Morten Krarup, som fortsatte med at drive advokatvirksomhed under forskellige former indtil 2007.

Sophus Theodor Krarup

Den femte af Lykke Christine og Christens sønner, Sophus Theodor Krarup (1810-1876), var gift med Petrea Christiane Marie Heilmann og godsinspektør ved Grevskabet Gyldensteen, inden han købte den gamle fæstegård Birkholm af godset.

Sophus og Petreas ældste datter, Erika Charlotte Krarup (1838-1888), var husbestyrerinde på Birkholm.

Sønnen Christian Krarup (1846-1925), var proprietær på Birkholm, som han i 1898 købte af de to ældre søskende. Han havde datteren Valborg med sin kone Matthea Caroline Jørgine Jensen.

Sophus og Petreas næste søn, Valdemar Krarup (1850-1929), var ugift læge i Nørre Sandager ved Bogense.

Endelig var den yngste af de overlevende børn, Matthias Wilhelm Krarup (1853-1896), forpagter på den nordfynske herregård Sandagergård. Han var gift med Magdalene Heilmann og far til to sønner, der fik efterkommere. Herudover havde Matthias en ugift datter.

Desuden døde fire af Sophus og Petreas børn som børn eller unge.

Carl Adolph Krarup

Den sjette af Lykke Riborg og Christians sønner var Carl Adolph Krarup (1815-1871). Han var købmand i Kerteminde, og gift med Cecilie Christine Christiansen (1835-1881), som lagde sine mand og to af de tre børn i graven. Det sidste barn døde året efter hende.

Proprietærgården Birkholm i Ejlby Sogn på Nordfyn. (Sylvest Jensen Lufffoto, Det Kgl. Bibliotek).

Først døde datteren Lykke Christiane Frederikke 27. december 1870 i en alder af 10, og den 10. august året efter fulgte den yngste, Ludovica Constance Christine, ni år gammel. Der gik kun tre måneder til Carl Adolf døde som 56-årig den 8. november 1871.

Cecilie Christine levede 10 år længere, og som den sidste døde den 19-årige handelskommis Niels Christian Vilhelm Krarup den 28. marts 1882.

Christine Krarup gift Troensegaard

Lykke Riborg Christine og Christian Krarups eneste datter, Christine Krarup (1816-1889), var gift med skibsfører, skibsreder og senere gæstgiver i Troense, Kai Nielsen Rasmussen Troensegaard (1817-1891).

Langebade i Kerteminde på postkort fra omkring 1900. Her havde Carl Adolf Krarup sin købmandsbutik.

Christine Krarup og Kai Troensegaard (Ukendt fotograf: Taasinge Lokalhistoriske Arkiv).

Parret boede på et tidspunkt i Kroggade 2 i Troense, og fik ni børn, hvoraf de otte blev voksne. Den sidstfødte var en dødfødt dreng i 1859.

Den ældste, Christian Troensegaard (1845-1901), emigrerede til USA og var gift med Edwine Sømoe.

Nummer to, Karen Rasmine Christine Troensegaard (1847-1904), var gift med Rasmus Jacob Hansen Højte, der var gårdmand i Vindeby. De fik otte børn.

Herefter fulgte Peder Vilhelm Troensegaard (1849-1908), som var skibsfører og gæstgiver og fik ni børn med Jørgine Petrine Margrethe Walgren. De fire var døtre. Den første af disse, Ingeborg Petrea Sofie Troensegaard (1850-1921), var gift med Bernhard Rasmussen, som var gæstgiver, handelsfuldmægtig og dampskibsekspeditor. Parret boede først i Vemmenæs og flyttede til Rudkøbing mellem fødslen af barn nummer tre og fire i 1885 og 1888.

Den anden var Lykke Riborg Christine Troensegaard (f 1852),

som fik en søn med skibsfører Johan Michael Nielsen i Fåborg.

Tredje var Caja Andrea Ludovica Troensegaard (f. 1855). Hun var gift med direktør i Frankrig, Jacob Lentz-Hansen, og de fik fire børn, hvoraf to døde tidligt, og den yngste var født 1892 i den ukrainske by Odessa.

Den yngste af de overlevende børn var Ferdinandine Adolfine Troensegaard (1856-1888), som fik fire børn med ægtefællen, gæstgiver, kroejer og vognmand i Hellebæk i Nordsjælland, Peter Emil Hansen.

Gottlieb Ferdinand Krarup

Den yngste af Lykke Riborg og Christians børn, Gottlieb Ferdinand Krarup (1819-1883), var 1845 byfogedfuldmægtig. Fem år efter ses han som ugift forvalter ved Godset Scheelenborg ved Kerteminde.

Og her var der igen en forbindelse til slægten Juul, som hans morfar, Adrian Bekker, onklen Søren Bekker og fætterten Adrian Severin Bekker havde arbejdet for. Godset var ejet af Sophie Frederikke lensbaronesse Stieglitz-Brockdorff (1790-1874) og hendes mand, Carl Juel-Brockdorff (1790-1859), som havde været hans fars arbejdsgiver. Sophie Frederikke havde arvet baroniet

Peter Vilhelm Troensegaard (Ukendt fotograf: Taasinge Lokalhistoriske Arkiv).

Scheelenborg fra sin mor Charlotte Amalie lensbaronesse Brockdorff. Carl Juel-Brockdorff arvede senere Stamhuset Thorseng og Valdemars Slot.

Den 22. september i 1859 blev Gottlieb Ferdinand Krarup gift med Anna Jensen i Vor Frue Kirke i Odense. Det vil sige omkring halvandet år efter, de havde fået deres første datter. Anna ventede på det tidspunkt deres andet barn.

Anna var født 1831 i Lundby på Tåsinge som datter af indsidder Jens Hansen og Bodil Hansdatter.

Den ældste datter, der altså var født 24.

februar 1858 fik navnet Lykke Christine Krarup, og ses i folketællingen for 1860 med sin mor, der blev kaldt forvaltermadam Ane Krarup f. Jessen og boede inde Kerteminde. Lykke Christine fik seks børn med købmand i Sønderborg, Andreas Valentin Karberg (1844-1893). Hun blev begravet fra Skt. Jakobs Kirke på Østerbro i 1932.

Anna boede stadig i Kerteminde, da den næste datter, Sophie Christiane Emilie Krarup, blev født den 14. marts - syv måneder efter forældrenes vielse. Sophie blev gift med sparekassedirektør i Nyborg, Anton Albert Gundel (1854-1918), og fik ni børn med efternavnet Krarup Gundel. Hun døde i 1906 på Svendborg Sygehus og blev begravet i Nyborg.

Gottlieb Ferdinand Krarup og Anna Jensen

Gottlieb Ferdinands tredje datter var portrætmaler i Rusland

De tre yngste døtre blev født på Scheelenborg i Stubberup Sogn. Den første af disse var Anna Theodora Ferdinanda Alexandra Krarup (1862-1941). I sin selvbiografi *"42 år i Czarriget og Sovjet"* beskrev hun, hvordan hun selv og moren var ved at dø ved hendes fødsel. Der blev sendt bud efter lægen "med de yngste heste", hvor den ene faldt død om lige uden for Scheelenborg, så lægen måtte løbe det sidste stykke. Pigen blev taget med tang og blev formodet død, men genoplivet og opfostret

Theodora Krarup, eller Anna Theodora på kyrillisk Анна Теодора Краруп (via Wikimedia Commons)

med en amme, der efter hendes egen mening var med til at gøre hende sund og stærk.

Under navnet Theodora Krarup blev hun uddannet til portrætmaler hos maleren Wilhelm Kyhn i København. Hun blev ansat som lærerinde i aritmetik og regning på Frederiksberg Latin- og Realskole. Herefter rejste hun til Berlin og Paris og gik på kunsthøjskoler, indtil hun bosatte sig i Sankt Petersborg, hvor hun i 1897 fik til opgave af enkekejsersinde Dagmar at male et portræt efter fotografi af hendes afdøde mand zar Alexander III. Theodora malede også kejserinde Alexandra Feodorovna og hendes to ældste døtre, og senere malede hun 12 portrætter af Rasputin. Hun modtog den Romanovske Medalje i guld af zar Nikolaj II.

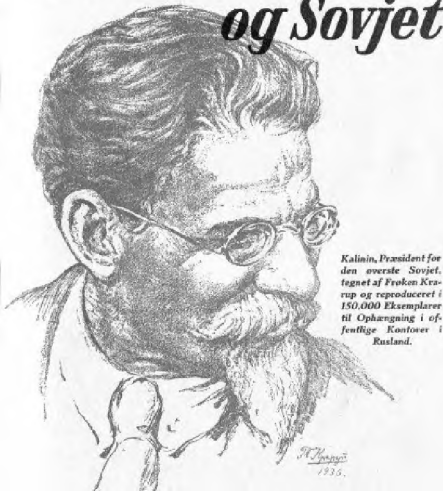
Efter revolutionen var hun frem til 1934 lærerinde ved en forberedelsesskole til det omdannede russiske kunstakademi.

Desuden udførte hun portrættegninger til reproduktion af blandt andet Sovjetunionens præsident

Mikhail Kalinin og forfatteren Maksim Gorkij, som blev ophængt på offentlige kontorer.

Men de blodige udrensninger efter mordet på en af de kommunistiske ledere, Sergej Kirov i 1934, gav hende et chok, der medførte et par mindre hjerneblødninger.

Theodora Krarup 46
**42 År i Czarriget
og Sovjet**

Kalinin, Præsident for den øverste Sovjet, tegnet af Froken Krarup og reproducereet i 150.000 Eksemplarer til Ophængning i offentlige Kontorer i Rusland.

Theodoras tegning af formanden for den Øverste Sovjet, Mikhail Kalinin på forsiden af bogen "42 år i Czarriget og Sovjet" (via Wikimedia Commons)

I 1938 blev Anna tvunget til at vælge mellem sovjetisk statsborgerskab eller at forlade Sovjetunionen for bestandigt. Hun valgte det sidste, og boede sine sidste år som vegetar og eneboer på et lejet værelse på Østerbro.

Gottlieb Ferdinands to yngste døtre

Den næste af Gottlieb Ferdinand og Annas døtre, Laura Petrea Constance Krarup, blev født i 1865 og døde i 1929 på Sankt Josephs Hospital i Odense, der var drevet af Sankt Joseph Søstrene, og blev anset for et meget moderne sygehus i en tid, hvor det danske sygehusvæsen generelt ikke havde et godt ry. Hun havde tre døtre og en søn med landinspektør i Frederikshavn Christian Emmanuel Nielsen. Børnene var tilsyneladende ugifte.

Den yngste af Gottlieb Ferdinand og Annas børn, Elise Frederikke Krarup (1867-efter 1932), var gift med Christian Peter Wissing (1867-efter 1932), som var cand.polyt. og driftsbestyrer i København. De fik to børn. Sønnen Eli Christian Krarup Wissing (1891-1932), som var gift med Sigrid Wolff-Lenshoek og adopterede en datter. Elise og Christians datter, Harriet (1894-1928), var ugift assistent.

Gottlieb Ferdinand også godsforvalter

I 1880 var Gottlieb Ferdinand godsforvalter på Gyldensteen Gods og boede i et hus med døtrene og lærerinden Lydia Nielsen samt nogle tjenestepiger og kontorfolk.

Anna Krarup f. Jensen ses ikke sammen med resten af familien i den periode. Hun døde i 1898 på Kommunehospitalet i København og boede på det tidspunkt på Østre Gasværksvej. Hun blev begravet den 22. oktober samme år fra Sct. Knuds Kirke i Odense.

Den barnlige baronesse

Adrian Bekker og Christine Flindts fjerde datter, Otilia Christine Bekker (1783-1843), var kun 15, da hun blev gift med den fire år ældre baron Christian Frederik Juul af Rysensteen til Lundbæk og Pandum (1779-1843). Året efter fik de det første af 12 børn.

Christian baron Juul af Rysensteen til Lundbæk og Pandum

Den 7. oktober 1798 blev Otilia Bekker viet til Christian Frederik baron Juul af Rysensteen (1779-1842) hjemme hos hendes forældre på Torvet i Svendborg.

I "Lillie-Juulernes Slægtsbog" gengives en familiehistorie om, hvordan hun, da hun havde fået sit første barn, Christiane Caroline Christine baronesse Juul-Rysensteen (1799-1836),

lå med datteren i den ene arm og en dukke i den anden - den var hun altså ikke vokset fra. *"Men lykkeligt levede de to unge deroppe, og lykkelige var de for hinanden hele livet igennem"*, som det hedder i slægtsbogen.

Datteren Christiane boede ugift på Lundbæk.

Otilia Christine Bekker,

Svigerdatteren

Christian og Otilia ældste søn, Christian baron Juul-Rysensteen (1801-1833), var officer og forlovet med Philippine Kiær, da han døde af skarlagensfeber.

Philippine blev i stedet gift med den næste søn, Niels Juul-Rysensteen (1804-1899). Han var

formand for Bislev Sogneråd fra 1842 til 1882 og var med til at starte Nibe Sparekasse, hvor han var direktør fra 1866 til 1889.

1884 arvede han desuden titlen som lensbaron Rysensteen fra sin barnløse fætter.

Herregården Lundbæk omkring 1860. (Illustration fra F. Richardt (1810-1895) i Prospecter af danske Herregaarde (udg. 1844-1870).

Baroniet var kommet ind i familien via Niels' tipoldemor, Juliane Marie Ryse, som var arving til Baroniet Rysensteen efter sin far, den hollandske købmand, Heinrich Rüse, der var blevet adlet som friherre i 1664. Juliane Marie var gift med Christian Juul-Rysensteen (1651-1691).

Niels arvede ligeledes den substituerede fideikommiskapital fra baroniet Rysensteen og overtog ledelsen af den Thaarupgaardske stiftelse i Viborg.

Fem ugifte børn

Niels og Philippines ældste datter, Ottilia Christiane Christine Juliane Ovidia Adolphine baronesse Juul-Rysensteen, var ugift og boede i Nibe, hvor hun grundlagde flere godgørende stiftelser.

Også de fire yngste børn var ugifte: Sophie Charlotte baronesse Juul-Rysensteen, boede ugift på Lundbæk, Niels og Philippine, døde som børn, mens den yngste, Ove Henrik baron Juul-Rysensteen, var student ved sin død i 1864.

Ægteparret Philippine Kjør og Niels lensbaron Juul-Rysensteen, besidder af substituerede fideikommiskapital fra baroniet Rysensteen. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Ottilia fotograferet som ældre i Nibe.

Ottilia Christiane Christine Juliane Ovidia Adolphine baronesse Juul-Rysensteen (1837-1924), Sophie Charlotte baronesse Juul-Rysensteen (1840-1888) og Ove Henrik baron Juul-Rysensteen (1845-1864) (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Ministeren og besidderinden

Det var Niels og Philippines ældste søn, Christian Frederik Adrian lensbaron Juul af Rysensteen til Lundbæk og Mundelstrup (1838-1907), som arvede familiens besiddelser. Han var cand.polit., og blandt andet medlem af Landstinget og minister for offentlige arbejder 1900-1901. Han var gift to gange. Først med Elisabeth Henndrine Elise Meinig (1842-1897) og i 1901 med Vibeke Blechingborg (1856-1905).

Christian Frederik Adrian og hans første kone havde tre døtre. Den ældste,

Christian Frederik Adrian lensbaron Juul af Rysensteen til Lundbæk og Mundelstrup (1838-1907) var først gift med Elisabeth Meinig.

Vibeke baronesse Juul af Rysensteen til Lundbæk, besidderinde af successorfonden af det for baroniet Rysensteen substituerede fideikommis Lundbæk og Mundelstrup.

Vibeke baronesse Juul af Rysensteen til Lundbæk (1875-1935), var først gift med Holger Emertz baron Gyldenkrone til Baroniet Vilhelmsborg (1873-1927), som var forpagter på Lundbæk. Parret blev skilt i 1916, og hun blev herefter gift med kaptajn Stephan Ankiær (1888-1972).

Gyldenkrone-Rysensteen

Vibeke Juuls ældste søn, Jørgen lensbaron Gyldenkrone-Rysensteen (1899-1962), var både besidder af Successorfonden til baroniet Vilhelmsborg og Successorfonden af det for baroniet Rysensteen substituerede fideikommis Lundbæk og Mundelstrup. Hans tre koner var Vibeke Fiedler, Grace de Nully Brown og Inger Havnø. Og hans eneste barn, Holger Erik lensbaron Gyldenkrone-Rysensteen, arvede 1962 sin del af successorfonden. Han var gift med Nulle Mary Else Tholstrup, og deres eneste datter, bibliotekar Katharina Louise baronesse Gyldenkrone-Rysensteen, blev gift med Archibal McKenzie og bosatte sig i Australien.

Vibeke Juul-Rysensteen og Holger Gyldenkrones anden søn, Ebbe baron Gyldenkrone-Rysensteen (1901-1970) var ugift og boede i USA.

Otilias Christines mand byggede det nuværende Lundbæk i 1804. (Foto: Aalborg Luftfoto, Danmark set fra Luften).

Niels Juul Rysensteen von Buchwald blev skudt ned med sit fly under Anden Verdenskrig.

Christian Juul-Rysensteens mellemste datter, Bodil baronesse Juul-Rysensteen (1880-1960), var gift med Sophus August Ragner von Buchwald, som blandt andet var stiftamtmand i Viborg. Deres eneste søn, Niels Juul Rysensteen Buchwald (1915-1944), var flyofficer og blev skudt ned over Holland under Anden Verdenskrig.

Christians yngste datter, Inge baronesse Gyldenkrone-Rysensteen (1885-1957), var gift med overretssagfører James Edovard Arnold Harhoff og mor til to døtre. Den ældste, Else Juul Harhoff (1909-1996), fik tre børn med sin første mand, Søren Nyholm (1910-1982), og et enkelt med den anden, Frederik Krag (f. 1911). Den anden datter, Bess Juul Harhoff (1913-1987), var ugift.

Frøkenen

Ligesom storesøsteren boede Juliane Ovidie Adolphine Juel ugift på Lundbæk hele sit liv fra 1802 til 1846.

Proprietærinden

Den næste af Ottilia og Christian Frederiks børn var Louise Birgitte Christiane baronesse Juul af Rysensteen (1806-1887). Hun blev i 1835 gift med sin halvætter, proprietær

Tomas Secher Hansen (1815-1881) til Kærbygård, der var hendes mors fætter (Deres mødre, Otillia og Christina Bekker gift Ryge, var søstre). Han købte 1841 hovedgården Kærbygaard fællesskab med sin fjerne slægtning, Jørgen Mørch Secher, Sælgeren var Maren Kielsen, som var enke efter Niels Knudsen Søndergaard. Og året efter overdrog Jørgen Secher sin del til Tomas uden vederlag.

Den ældste af Louise og Thomas' børn, Teodor Emil Hansen (1840-1918), var gift med Agnes Culmsee (1842-1875) og

Louise Birgitte Christiane baronesse Juul af Rysensteen var gift 1835 med sin halvætter Proprietær Tomas Secher Hansen. | Louise Talia Secher Hansen var gift med Otto Conrad Frederik Staggemeier, der købte godset Krastrup af hendes bror. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling)

Frederikke Vilhelmine Amalie von Leitner.

Han havde to døtre med Agnes, som begge

døde i februar 1877. Den 7. døde den yngste Asta Margrethe i alder af fem år. Tre dage efter fulgte storesøsteren Edele Thekla, som blev ni. De blev begge begravet fra Ørridslev Kirke i Skanderborg Amt, hvor de boede i Hovedgård. Theodor døde i Poulsker på Bornholm.

Louise og Thomas' andet barn, Valdemar Secher Hansen (1844-1907), ejede Vejrhøjgård ved Hobro fra 1876 til 1884 og godset Krastrup fra 1881. Han havde to sønner med sin kone og halvkusine Jutta Seemann (f. 1838), som man kan læse om i næste kapitel.

Sønnen Oscar Secher Hansen (f. 1847) overtog i 1881 Kærbygård efter forældrene, og solgte 1889 gården til sin svoger, Otto Conrad Frederik Staggemeier, hvis søn overtog ejendommen i 1906.

Valdemar Secher Hansen og Jutta Seemann (f. 1838).

Generalmajorinden

Ottilia og Christian Frederiks næstældste datter, Johanne Jacobine baronesse Juul-Rysensteen (1808-1896), var gift med generalmajor Frederik Adolph von Schleppegrell (1792-1850), som var kendt for sin indsats under treårskrigen fra 1848 til 1850, også kaldet 1. Slesvigske Krig. Og som enke havde hun en pensionsplads i Vallø adelige Stift.

Johanne Jacobine og Frederik Adolph havde tre sønner. Den ældste, Otto Christian von Schleppegrell (1834-1909), var ugift.

Den næste, Frederik Adolph von Schleppegrell (1838-1905), var oberstløjtnant, kammerjunker og blev optaget i den danske adel i 1880. Han havde to ugifte døtre med sin kone, hans kusine Otthilie Elisabeth Færch (1847-1872). Efter hendes død, boede døtrene hos hendes forældre i Ålborg.

Den yngste, Vilhelm August von Schleppegrell (1841-1887), var skovrider på Knuthenborg og overførster på Vallø og blev optaget i den danske adel 1885. Hans to koner var Karen Amalie Augusta Michelsen Raben (1847-1870) og Augusta Kragh (1848-1908). Hans ældste datter, Ingeborg Margarithe Schleppegrell (1876-1909), var konventualinde i Vallø. Herefter fulgte Karen Amalie Augusta von Schleppegrell

(1877-1966), som fik to døtre med Johannes Gøtzsche (1866-1938), der var sognepræst i Herning, provst i Hammerum og til sidst biskop i Viborg.

Herefter fulgte Sigrig Johanne Elisabeth von Schleppegrell (1878-ca. 1907) og Rigmor Cecilie Mathilde von Schleppegrell (f. 1880), som var assistent i Kirkeministeriet.

Vilhelm August von Schleppegrells yngste søn, Frederik Adolph von Schleppegrell (1884-1916), døde af tuberkulose kort før sin teologiske embedseksamen. Hans kone, Sigrig Schäffer, døde otte dage senere.

Johanne Jacobine Baronesse Juul-Rysensteen (1806-1896), var gift med Frederik Adolph von Schleppegrell (1792-1850). (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling og OB.F03772C, oslobilder.no).

Frederik Adolph von Schleppegrell var gift med sin kusine Otthilie Elisabeth Færch. Døtrene Amalie Margrethe Elisabeth von Schleppegrell (1870-1927) og Cecilie Othilie von Schleppegrell (1871-1929) var begge stiftsdamer i Vallø. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Vilhelm Schleppegrell og Amalie Michelsen.

Konsulinden

Ottilia Bekker og Christian Frederik Juuls tredje datter, Ottilia Elisabeth baronesse Juul-Rysensteen (1810-1883), var gift med købmand og kongelig prøjsisk konsul Jørgen Basse Færch (1807-1888) i Ålborg, hvor han blandt andet ejede Færchs gård. Han drev urtekræmmervirksomhed i København, inden de blev gift.

Deres ældste søn døde, inden han blev døbt. Datteren Cecilie Othilie Georgina Færch (1847-1872) var - som allerede nævnt - gift med sin halvfætter, kammerjunker Frederik Adolph von Schleppegrell (1838-1905).

Otilie Elisabeth Juul var gift med købmand og Kgl. Preussisk konsul Jørgen Basse Færch (1807-1888). (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Alfred Færch, var købmand. På næste billede ses hans datter Christofine Othilie Færch med sin mor, Frederikke Adoline Herskind og mormor, Christophine Lassen. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Ottilia Juul-Rysensteen og Jørgen Basse Færchs søn, Alfred Færch (1852-1898), var købmand i København, hvor han gik fallit og blev fængslet for uordentlig bogføring. Han havde to døtre med sin kone, Frederikke Adoline Herskind.

Emilie Caspare Frederikke Christiane baronesse Juul-Rysensteen og Christiane Benthea baronesse Juul-Rysensteen (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Tre ugifte baronesser

Også Ottilia og Christian Frederiks tre yngste døtre var ugifte.

Efter Elisabeth Wilhelmine Sophia baronesse Juul-Rysensteen (1811-1814) fulgte Emilie Caspare Frederikke Christiane baronesse Juul-Rysensteen (1814-1894). Hun boede en årrække i Lundbæk, inden hun var konventualinde på Støvringgård til sin død.

Den yngste, Christiane Benthea baronesse Juul-Rysensteen (1817-1903), boede i løbet af sit liv hos søsteren Johanne von Schleppegrell i Ålborg, på Lundbæk samt hos sin ugifte niece, Ottillia Juul-Rysensteen i Nibe, hvor hun døde.

Skuespillere i slægten

Den femte i række af Adrian Bekker og Christine Flindts døtre, Christiana Frederica Bekker, blev gift med Johan Christian Ryge, der skiftede livsbane fra læge til kongelig skuespiller. De fik syv børn, hvoraf en datter var gift med en skuespiller, en anden var selv skuespiller, og de øvrige havde solide job eller var gift ind i velkonsoliderede borgerfamilier.

Christiana Frederica Bekker.

I Dansk biografisk Lexikons biografi over ægtefællen omtales Christiana Frederica Bekker (1784 – 1819) som *"en meget smuk og omgængelig Kvinde, der skjænkede ham 8 Børn"*.

Johan Christian Ryge (1780-1842)'s slægt havde i generationer ført det, de kaldte Stambogen, hvor vigtige begivenheder blev noteret. Det gjorde han også, og om sit ægteskab skrev han, at han på 12. år levede *"et særdeles lykkeligt og kærligt Samliv med min første, uforglemmelige Kone, Christiane Frederike, født Bekker, og hun bedrøvede mig kun en eneste Gang i vort Ægteskab, nemlig da hun forlod dette jordiske Liv for at begynde et nyt i Evigheden"*.

De mødte hinanden, da han var skolemester i Svendborg i 1801, men først seks år senere, da han var blevet fysikus i Flensborg, blev de gift den 4. august 1807 gift i hendes forældres hjem på Torvet i Svendborg. Han var resten af livet kendt som Dr. Ryge, også da han var blevet kongelig skuespiller.

Han skrev om hende, at hun *"af den skabende Natur var begavet med et blidt og yndigt Ansigt og en høj og rank Figur, hvorfor hun ogsaa som Brud blev anset for den smukkeste Pige i hendes Fødeby Svendborg. I hendes ædle og skønne Legeme boede en ligesaa skøn og ædel Sjæl, saa at man næsten kunde kalde hende et himmelsk Væsen i jordisk Skikkelse."*

I sin tidlige Ungdom

havde hun nydten saa vel ledet Opdragelse saavel i intellektuel som moralsk Henseende, at hendes nyttige Kundskaber i Forening med Fromhed, Hjertelighed, beskeden Munterhed i Medgang og stille Taalmod i Modgang gjorde hende til et Mønster for Ægtefæller og Mødre."

Han skrev videre: *I sin Ægtestand var hun ikke aldeles fri for legemlige Lidelser, især under hendes Svangerskaber og efter hendes Nedkomster, men hun bar dem alle med urokkelig Tillid til sin Mands lægevidenskabelige Duelighed. Medens hun bar det sidste og ottende Barn under sit Hjerte, led hun af en saadan Svækkelse i Digestionsorganerne, at hun saa godt som intet kunde nyde, og derfor synligen hentæredes, og efter hendes Forløsning, som næsten var uden Smerter, tog hendes Afkræftelse dagligen og saa hurtigt til, at hun Nytaarsaftnen 1819, den 9de Dag efter hendes Nedkomst, for stedse hensov. Hendes gamle 86aarige Svigerfader var iblandt dem, der fulgte hende til Graven, ved hvilken en musikalsk Ven af hendes Mand havde arrangeret en Sørgemusik, udført af blæsende Instrumenter"*.

Christianas mand, Johan Christian Ryge, blev en feteret skuespiller ved Det Kongelige Teater efter oprindeligt at have været læge, via Wikimedia Commons.

Skiftede livsbane

Allerede som ung havde Dr. Ryge været interesseret i skuespil, men hans far forlangte at han gjorde sine lægestudier færdige. Efter skiftet optrådte han udover København optrådte han i Wien, Prag, Hamborg og Oslo.

Han var specialiseret i romantiske helteroller i skuespil af Shakespeare, Oehlenschläger og andre af tidens berømte forfattere. Herudover optrådte han også i syngespil. Endelig havde han forskellige ledende stillinger på teatret.

Fire overlevende børn

Christiana og Johan Christian fik otte børn. De to ældste, en søn og en datter, var dødfødte i 1808 og 1809, mens to andre, Clotilde Natalia Quarta og Hannibal Anastasius Sextus, døde som spæde i 1811 og 1815.

Ældste datter gift med skuespiller

Den første, der overlevede, var Victorine Mathilde Tertia Ryge (1810-1875). Hun var syerske ved Det Kongelige Teater fra 1825 til hun i 1831 blev gift med Corfitz Seemann (1800-1875), som i sine yngre år var handelsmand og skriver i Lands-Overrettens Justits-Comptoir, indtil han i 1825 blev ansat som skuespiller ved Det Kongelige Teater. Her var der den 4. april 1832 et voldsomt sammenstød mellem Corfitz og Dr. Ryge, som fik en stor del af de øvrige skuespillere til at klage over "en højst usømmelig og voldsom Adfærd", hvor Dr. Ryge havde skældt svigersønnen hæder og ære fra og truet ham med sit sværd fra sit Christian 4.-kostume, fordi Corfitz havde glemt en replik under opførelsen af "Elverhøj". Det fik direktionen til at erklære sin højeste misbilligelse.

I 1843 blev Corfitz Seemann ansat som toldkontrollør i Dragør, og senere blev han toldinspektør i Nyborg, hvor han og Victorine begge døde i 1875.

Den ældste af Victorine og Corfitz' børn, Fanny Seemann (1832-1906), var kendt som forfatteren Fanny Tuxen. Hun var gift med Elias Christian Carl Tuxen (1812-1891), der var kaptajn i Marinen og senere bogholder ved lodseriet i Helsingør. De havde en datter, Harriet Tuxen (1860-1892), som fik fire børn med sin mand, Hother Gjøl Waagensen (1851-1926).

Nummer to Mathilde Ludovica Seemann (1835-1917), udvandrede til Australien, hvor hun boede i Sydney ved sin død.

De næste to børn var Victor Seemann (1836-1839) og Jutta Seemann (f. 1838), som blev gift med sin halvfætter, Valdemar Secher

Hansen (f. 1844), der ejede godset Krastrup nær Ålborg. Som nævnt i det foregående kapitel, havde de to sønner.

Herefter fulgte Frederik Victor Seemann (1841-1877), som havde tre sønner med Hilda Virginie Borthing i Helsingør.

1845 kom datteren Hedvig Seemann til. Hun var gift med Thomas John Gough, der var ingeniør i Skotland, Randers og Australien.

Børneflokket blev afsluttet tre år senere med Carl Christian Seemann (f. 1848), der var fabrikant og direktør i London og gift med Elizabeth Crothers (1854-1914). Deres søn, Corfitz Hugo Seeman de Barcaye (f. 1878), var først mineingeniør og senere landmand i Natal i Sydafrika.

Uniformskjolen er en ud af oprindeligt fire, syet til sommerforestillingen "Et Glas Vand" som sommerforestilling fra 1841, der spillede frem til 1867. Bl.a. med Nathalie Ryge, Dr. Ryges datter og Johanne Luise Heiberg i forestillingen. (Det Kongelige Teaters dragtdatabase).

Teaterscene fra Det gamle kongelige Teater. (Tegning af P.C. Klæstrup (1820-1882), Kbhbilleder.dk).

Han og hustruen, Isadore Lydia Alice Langston (f. 1888), havde tre døtre: Helen Margaret Eda (f. 1911); Charlotte Mary (f. 1913) og Elizabeth Muriel Hilda Seeman de Barcaye (1914-1948). Sidstnævnte var officer under Anden Verdenskrig og blev dræbt i Langston i Rhodesia (senere Zimbabwe) som major i Women's Royal Army Corps.

Carl Christian og Elizabeths anden søn, William Henry Louis Victor Seeman (f. 1880), var mekanisk ingeniør i den britiske hær.

Den tredje, Charles Norman Seeman (1881-1950), var direktør i London. Han og hans kone, Beatrice Maud Gray, fik i 1908 sønnen Norman Walter Keith Seeman og året efter datteren Patricia Gladys Seeman.

Carl Christian Seemann og Elizabeth Crothers' datter, Mathilde Beatrice Elizabeth Seeman, (1887-1921) blev i 1912 gift med Herbert William Sebastian Uther-Ellis (1882-1929) og fik samme år datteren Eileen Elizabeth og herefter sønnerne Herbert Charles Uther-Ellis (1915-2004), som var bosat i Canada og Harry Cecil Uther-Ellis (1917-2012). 1919 søgte Beatrice Elizabeth om skilsmisse.

Dyrlæge i Roskilde

Christiana Bekker og Johan Christian Ryges barn nummer fem, Immanuel Christiern Waldemar Quintus Ryge (1813-1891), var distriktsdyrlæge i Roskilde. Alle hans seks børn med Cathrine Ulbrich døde i en ung alder.

Kongelige skuespillerinde

Christiana Bekker og Johan Christians Ryge næstnyngste datter var Clothilde Natalie Septima Ryge (1816-1895), og om hende skrev faren: *"Efter at hun havde tilbragt nogle Aar, dels i Pension hos sin ældre Søster, og senere hos en Enke, dels i Faderens Hus, hvor hun deltog i Bestyrelsen af Husholdningen, sporedes hos hende Lyst til den dramatiske Kunst hvis aarsag hun, efter at have nydt nogen Vejledning af en udmærket Skuespillerinde, fik Tilladelse til at træde op paa det kongelige Teater i Elskerinderoller"*.

Hun blev ansat i en midlertidig stilling i 1837, deputerede som Valborg i "Axel og Valborg" og blev fastansat to år senere. Hun specialiserede sig i roller, der portrætterede verdensdamer med ulastelig elegance, stærke følelser og voldsomme lidenskaber. Disse egenskaber trådte ifølge teaterhistorien tydeligt i karakter ved de næste debuter som Miss Millner i E. Scribes *"Formynder og Myndling"* og som Harriet i Oehlenschlägers *"Tordenskjold"*.

Det hedder videre om Clothilde, at hun de følgende år fejrede store triumfer i den franske salonkomedie, *"hvor hun forstod at fremstille selv den almindeligste elskerinderolle med en særegen og interessant karakteristik"*.

Den næstnyngste datter, Clothilde Natalie Septima Ryge (1816-1895), var en feteret skuespiller på Det Kongelige Teater. (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Det gamle kongelige teater med en tidlig fototeknik fra 1856. (Kbh-billeder.dk).

Hun optrådte sidste gang den 26. marts 1848 som Fru Fortuna Vernon i "Lykkens Hjul". Og dagen efter blev hun viet til kaptajn Frederik Christian Joseph Ludvig greve Ahlefeldt-Laurviggen (1809-1851). Hun indgik sit andet ægteskab den 27. juli 1853 med kommandør Valdemar greve Holck (1818-1900), som var kammerherre hos landgrevinde Charlotte af Hessen, der var datter af kong Frederik af Danmark-Norge. Grev Frederik var desuden dampskibsfører, orlogskaptajn og kommandør.

Christiana døde i barsels seng

Christianas døde nytårsaften 1819 efter fødslen af datteren Christiane Frederikke Opheline Octavia Ryge juleaftensdag. Christiana blev begravet 5. januar året efter og datteren blev døbt 30 maj.

Om dette og hendes opvækst skrev Johan Christian *"Da Moderen, medens hun bar dette Barn under sit Hjerte, var yderst svag og afkræftet, saa er det begribeligt, at det ved dets Indtrædelse i Verden ogsaa kun var lidet og svagt, og det var saa meget mindre at haabe, at det nogen Sinde vilde komme til Kræfter, som det ikke alene maatte opammes med fremmed Die, men allerede i de første Aar af dets Tilværelse blev angreben først af Kighoste og senere af en nervøs Feber. Imidlertid lykkedes det dog Faderen, uagtet Barnet tillige under den første Sygdom var bleven saaledes mishandlet af Ammen, at Rygraden bøjede sig kendeligt til den ene Side, ved en omhyggelig Behandling og Pleje ikke alene at hæve denne Fejl, men ogsaa saaledes at bekæmpe de andre indvortes Sygdomme, at Barnet erholdt sin fuldkomne Sundhed. Efter at hun ligesom sine Søskende først havde nydt nogen privat Undervisning, frekventerede hun fra Aaret 1825 det samme Pige-Institut som hendes ældre Søster, men blev i Aaret 1832 sat i en tysk Skole for at blive dette Sprog mægtig nok til at konfirmeres af Pastor Johannsen til Petri Kirke, hvilken Akt foregik d. 4. Okt. 1835"*.

Efter Christianas død giftede Jens Christian Ryge sig med Charlotte Betzy Anthon (1794-1860), der var garderobeforvarerske og overpåklederske ved Det Kongelige Teater frem til sin afsked i 1856. Flere af deres seks døtre arbejdede også ved teatret.

Datterens ægteskab

Christiane Ryge (1819-1856) overlevede altså barndommen mod alle odds, og blev gift den 23. maj 1845 i Ølstykke med Niels Ludvig Westergaard, der var etatsråd og professor i Østerlandsk filologi ved Københavns Universitet. Og blandt meget andet også redaktør for Historisk Tidsskrift.

Deres tre ældste børn var ugifte: Helga Sofie Westergaard (1846-ca. 1927), Astrid Mathilde Westergaard, som døde ni måneder gammel i 1848 samt vandbygningsdirektør Niels Wiggo Westergaard (1849-1926).

Den næste i rækken, Astrid Frederikke Westergaard (1851-1936), var gift med hovedbogholder Axel Thorvald Christensen og fik fire børn: Ida Christensen (f. 1877); Harald Westergaard Rygner (1878-1965), der var kommuneingeniør i Odense og var gift to gange med henholdsvis Martha Frederikke Martine Wienberg og Gudrun Dagmar Maria Jørgensen. De to yngste børn var Clara Christensen (f. 1880) samt Astrid Christensen (f. 1882).

Det yngste af Christiane og Niels' børn, Harald Ludvig Westergaard (1853-1936), var økonomiprofessor. Med sin første kone, Thora Alvilda Koch (1860-1891), fik han børnene Marie Elisabeth Westergaard (f. 1882) og Harald Malcolm Westergaard (1888-1950), der var gift med Rachel Harriet Talbot og

Christiane Ryges mand, professor Niels Ludvig Westergaard (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

bosat i USA. Med sin anden kone, Lucie Bolette Blædel (1869-1940), fik Harald yderligere fem børn. De to ældste var døtrene Thora Alvilda og Bodil Westergaard (f. 1893). Sidstnævnte var gift med Erik Vilhelm Rydberg. Herefter fulgte sønnen Otto Ludvig Blædel Westergaard (f. 1896), som var ingeniør og direktør for firmaer i flere lande. Med Inger Nyrop (1897-1957) fik han tre børn. Blandt dem var sønnen Niels Erik Westergaard (1922-1944), der blev skudt ned med sit fly i Royal Air Force over Berlin. Otto blev gift anden gang i 1939 i Teheran med Effat Alimoradi (1913-1947) og 1951 med Iris Violet May Pountney i London.

De to yngste af Harald og Lucies børn var Steffen Westergaard (1898-1971), der var bosat i London, og Benedict Westergaard (1906-2002), som var kirurg og fik fire børn med Kirsten Tegner.

Harald Westergaard med Lucie og de ældste børn.

Ægteskaber i Ålborg

Adrian Bekker og Christine Flindts datter, Elisabeth Catharine Wibeke Bekker, som normalt blev kaldt Lise, var gift med en købmand, der gik konkurs, og herefter med en officer. Begge i Ålborg.

Frederik Johannes Frischs' købmandsbutik i Ålborg må have mindet om butikken på Holbæk Museum.

Det var sandsynligvis efter at moren i 1808 solgte hjemmet i Svendborg, at Lise (1786 -1857) flyttede op til storesøsteren, baronesse Juul på Godset Lundbæk sammen med moren og lillesøsteren Thomasina.

Lise og Thomasina holdt dobbeltbryllup på Lundbæk den 3. januar 1812. Hun blev viet til Frederik Johannes Frisch, og søsteren til Carelius Arntzen.

Lise og Frederik Johannes' første datter, Johanne Maria Frisch, blev født 5.

november samme år – en måned efter søsteren fik sit første barn. Herefter fulgte Christine i 1814, som blev to år gammel og sønnen Michael Jeeg i 1816.

Gift anden gang

Den 25. september 1818 begravde Lise Bekker ægtemanden og fik samme dag den yngste søn døbt fra Budolfi Kirke. Frederik Johannes var gået fallit kort før sin død kun 33 år gammel, og sønnen fik navnet Emil Ferdinand.

Om hun og børnene blev boende i Ålborg i de mellemliggende år, er uklart, men den 11. februar 1824 blev hun gift i Vor Frue Kirke i Ålborg med Waagen von Søderberg (1782-1844). De fik sønnerne Theodor Herman Alfred i december 1824 og Hans Peter Otto Rudof Søderberg i februar 1827.

Fraskilt officer

I kirkebogen står Waagen anført som enkemand, men i virkeligheden var han i 1817 blevet skilt fra Caroline Augusta komtesse Krag-Juel-Vind-Frijs (1790-1855), hvis far, Frederik Carl Krag-Juel-Vind, i 1810 arvede grevskabet Frijsenborg efter sin mor, Sophia Magalena von Gram, der 1799 arvede sin moster, Elisabeth Sophie Friis, gift Desmercières, som i 1787 havde efterfulgt sin søster Christine Sophie Friis gift Wedel som ejer af grevskabet.

I sit første ægteskab havde Waagen tre børn. Den første, Juliane Frederikke Henriette Søderberg, døde efter fødslen i 1813.

Maleri af Budolfi Kirke udført af Rasmus Henrik Kruse (1796-1877). (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Waagen von Søderberg (1782-1844). 1834 ses han i folketællingen under navnet Haagen Søderberg (Illustration: myheritage.com).

Nummer to, Frederik Christian Søderberg (1814-1889), fik fire børn med Agnete Marie Holst. Han var officer og derefter gårdmand i Stourup i Skjold Sogn i Vejle Amt. Den yngste, Carl Erhard Søderberg (1815-1870), var ugift maler i Randers.

Waagen blev kaptajn i 1811 og 1823 kompagnichef ved 3de Jydske infanteri, og fra 1829 med rang af major til han blev pensioneret i 1837. Fra 1830 var han desuden redaktør for Aalborg Stiftstidende, hvor han blandt andet advokerede for oprettelsen af Thorvaldsens Museum i flere artikler og breve, der findes i The Thorvaldsens Museum Archives.

Bosat i Ålborg

Lise Bekker og Waagen Søderberg boede 1834 i Bispegade i Ålborg. I husstanden boede også hans to ældre sønner. I 1840 var familien flyttet til Bredgade, matrikel 540.

Som enke boede Lise (Frue Søderberg) i 1845 sammen med en tjenestepige, og fem år senere delte hun husstand med sin ugifte niece, Emilie Caspara Juul, der var noteret som selskabsdame.

To ugifte børn

Lises ældste datter, Johanne Marie Frisch, døde ugift 27 år gammel i 1839, mens sønnen Michael Jeeg Frisch (1816-1848), var ugift urtekræmmer i fødebyen.

Hovedgården Haraldslund

Den eneste af Lise og hendes første mands børn, der fik efterkommere, var Emil Ferdinand Frisch (1818-1868), som var forpagter af Nymølle. Senere købte han hovedgården Haraldslund ved Århus. Han var gift med Signe Eegholm, og de fik i alt otte børn.

Koncertsangerinde og sangpædagog

Den ældste af Emil Ferdinands og Signes børn var Johannes Michael Frisch (1850-1931), som var læge på Grønland, i Marstal og i Århus, og gift med Metty Marie Langballe.

Den ældste af deres fire børn var den internationalt berømte operasangerinde Povla Frisch (1881-1960), som ændrede sit navn til Povla. Hun døde i USA.

Algade/Bredgade mod Nørregade på foto fra omkring 1880. (Ukendt fotograf).

Hovedgården Haraldslund ved Århus (Foto: J.B.C. la Cour – Danske Gaarde, 1915-1925).

Johannes Michael Frisch og Metty Langballe med de tre ældste børn: Paula, Vilhelm og Svend (Foto: Ludvig Kjær fra før 1894, fothistorie.com).

Paula Frisch var en feteret international operasangerinde under navnet Povla Frijsk.

De næste tre børn

Johannes og Mettys andet barn, Vilhelm Frisch (1884-1935), var uddannet som bygningsingeniør i Tyskland, arbejdede flere år ved Pacific Railway Canada og senere som brobygger i Brasilien, hvor han startede et ingeniørfirma i Sao Paulo, hvor han døde. Hans kone, Inger Andvord, var fra Norge, hvortil deres to børn flyttede.

Den tredje, Svend Frisch (f. 1885), fik sønnen Walther Ivan Angelo Berg (1914-1994) uden for ægteskab med Emilie Jensine Berg. Walther blev radiotekniker og fik fire børn med Inga Bonde Sørensen. Svend bosatte sig herefter i Brasilien, hvor han var kunstmaler og arbejdede som ingeniør i Sao Paulo. Han blev gift med Ellen Margrethe Dalgas, og deres søn, ingeniøren og ornitologen Johan Dalgas Frisch (f. 1930), var i mange år en kendt TV-personlighed og forfatter, der blandt andet tog initiativ til en stor nationalpark. Hans søn Christian er blandt andet en kendt naturfotograf.

Som den yngste af Johannes og Mettys børn fulgte Anne Margrethe Marie Frisch (f. 1894), der var violinist og fik sønnen Ivar Alfred Hoff med grosserer Alfred Albrecht Hoff.

Ugift musiklærerinde

Emil Ferdinand og Signes andet barn var Elisabeth Frisch (1851-ca. 1945). Hun voksede op hos sin slægtning, Ottilia E. Færch, født baronesse Juul-Rysensteen. Hun kan følges i folketællingerne, og 1880 var hun husjomfru på gården Høgholm på Djurs, 1885 privatlærerinde og boede Gammel Kongevej 131, 4. sal på Frederiksberg, 1901 musiklærerinde og husbestyrerinde hos cand.mag. Lauritz Jacob Jacobsen på Valbygårdsvej 16 og endelig i 1930 aldersrente- og legatmodtager i Tranebjerg på Samsø, hvor nogle slægtninge boede.

Fire sønner fulgte

Herefter fulgte fire sønner hos Emil Ferdinand og Signe. Den første, Vilhelm Frisch (1852-1887), boede i New Zealand, inden han i 1877 ankom til Australien, hvor han blev gift med Mary Ann Wood (1860-1928) i New South Wales. Ifølge familiehistorien var hende far biskop, men ifølge myheritage.com, var han i virkeligheden deporteret straffefange. Det vides ikke, om de fik børn.

Den næste var Emil Ferdinand Frisch (f. 1854), som var sømand, og som efter en rømning bosatte sig i England, hvor han kaldte sig Mansfield.

De to yngste, Theodor Hermann Alfred Frisch (1856-1889) og Søren Christian Anton Frisch (1859-ca. 1863), er der ikke flere informationer om.

Othilia Frisch-Jensen i hvidt på scenen. (Foto: "Spejlet" nummer 6, 1902).

Koncertsangerinde

Det næste af Emil Ferdinands børn var Othilia Bartholine Christine Frisch (1861-1951), som var koncertsangerinde og senere sangpædagog under navnet Othilia Frisch-Jensen. Hun havde ingen børn med sin mand, vioncellist i det Kongelig Kapel, Peter Ejler Jensen (1869-1906).

Fra Vestindien til Hobro

Den yngste var Fredrik Carl Georg Frisch (1864-ca. 1919), som gik på Herlufsholm, og i 1885 boede sammen med moren i Stormgade 27, 3. sal sammen med Othilia Bartoline, der var sanglærerinde. Og fem år senere boede han og moren på H.C. Ørstedsvvej i Utterslev. Den 6. november 1896 rejste

han til St. Thomas i De Dansk Vestindiske Øer, hvor hans to ældste børn med Oline Gurina Hegstad var født, nemlig Carl Adolf Ejler Frisch i 1902 og Svend Vagn Frisch i 1906. Den tredje, Asta Vibeke Frisch, var født 1910 i Hobro, hvor Fredrik Carl Georg var kærner, det vil sige, at han stod i spidsen for kommunens administration.

Major med fire børn

Med sin anden mand fik Lises Bekker som nævnt to sønner.

Den ældste, Theodor Herman Alfred von Søderberg, var født i 1824, og var major. Han fik fire børn med Amalie Augusta Victorine Vigelsen. De to ældste, Elisabeth Birgitte (f. 1857), og Birgitte Christine (f. 1859), var begge ugifte og boede livet igennem sammen og levede af deres formue. De ses sidst i folketællingen i 1916, hvor de boede i Tikøb. Sønnen Christen Søderberg, var kirurg, og havde tre børn med Christiane Marie Bjerre. Theodor og Amalies yngste datter, Cecilie Theodora, døde fem måneder gammel i 1863.

Stationsforstander i Himmerland

Den yngste af Lises sønner, Hans Peter Otto Rudolf von Søderberg (1826-1908), var Forpagter i Todbjerg og sluttede sin karriere som stationsforstander i stationsbyen Sdr. Onsild i Himmerland. Han fik ingen børn med sin første kone, Adolfine Conradine Dorothea von Barner (1820-1879), som var skilt fra Einar Henning Hagerup. Han var gift anden gang Clara Cathrine Oest-Jacobsen (1849-1895), der havde været hofdame for arveprinsesse Caroline og begik selvmord ved drukning.

Den ældste af deres tre børn, Otto Rudolf Søderberg (1885-1923), var trafikassistent. En af hans fem børn med Margrethe With Christoffersen, Holger Otto With Søderberg (1912-1944), var politibetjent og modstandsmand, som blev skudt af Gestapo.

Den næste søn, Jacob William Søderberg (1888-1956), var toldassistent på Bornholm og Thorup på Sjælland og havde to børn med Karen Kristiansen ved navn Karen og Haagen.

Den yngste, Elisabeth Amalie Søderberg (1889-1971), fik tre børn med Axel Richard Møller (1889-1945), som var dyrlæge i Brønderslev. Han blev skudt i sin bil på Skipper Clementsgade

i Ålborg som et clearingmord, der var hævn drab på kendte og vellidte danskere i den sidste del af besættelsen.

Holger Otto With Søderberg 1912-1944).

Hans Peter Otto Rudolf von Søderberg.

Dansk-Norsk familie

Thomasina Caspara Jacobbine Bekker var den yngste af Adrian Bekker og Christine Flindts syv døtre. Hun fik otte børn med sin mand Karelius Arntzen. De af dem, der blev voksne, blev gift ind i solide handelsfamilier.

Det gamle tinghus i Nibe på foto fra omkring 1887. (Ukendt fotograf)

Som en betydende embedsmand i Nibe kom Karelius Arntzen (1775-1843) nok på det nærliggende Lundbæk Gods, hvor han må have mødt Thomasina Bekker (1788-1826), der boede hos sin storesøster Otilia sammen med den næst yngste søster Lise og moren som døde i 1814. I hvert fald blev hun og Karelius, som nævnt i det foregående kapitel, gift ved et dobbeltbryllup den 3. januar 1812, hvor Lise blev viet til Frederik Johannes Frisch fra Ålborg.

Thomasina og Karelius' første barn blev født 27. oktober 1812 i Ålborg. De næste børn blev også født her og de efterfølgende fem i Nibe. Thomasina fødte den sidste søn den 18. december 1825 og døde som resultat af fødslen den 21. januar året efter. Hun blev begravet den 27. januar, og samme dag blev drengen døbt og fik navnet Frode. Hun blev 38 år gammel.

Karriere i en fiskerby

Karelius Arntzen var i løbet af sin karriere krigsassessor, telegrafbestyrer i Knudshoved, byskriver og konsumtionskasserer i Nibe samt herredsskriver i Hornum og Fleskums Herreder. Desuden var han postekspeditør samt told- og konsumtionskasserer.

Nibe ligger ved Limfjorden og fra omkring 1800 var der fremgang i byen. I 1818 var der 17

købmænd, som solgte fisk til Gdansk, Königsberg (nu Kaliningrad), Riga og Hamborg, og handlede senere også med byer i Holland og England samt Barcelona og Marseille.

Nibe By på postkort fra omkring 1900.

Men fra efteråret 1828 svigtede fiskeriet totalt, sandsynligvis på grund af Agger Tanges gennembrud ved stormfloden tre år før. Og indbyggertallet faldt fra 1.550 i 1825 til 1.193 i 1840. I stedet for fiskeri blev der anlagt en række fabrikker i byen.

Stammede fra Norge

Karelius Arntzen var søn af Ole Arntzen (1731-1811), der havde titel af krigsråd og desuden var proprietær på storgården Grinder og lensmand i Grue i Hedemark i Norge.

Flere af Karelius' 20 søskende var embedsmænd og præster i Danmark. Blandt dem, der blev i Norge, var stortingspræsident Andreas Arntzen (1777-1837).

Karelius Arntzens bror Andreas Arntzen (Ukendt kunstner, via Wikipedia Commons).

Storgården Grinder i Norge (Nasjonalbibliotekets billedsamling).

Præsten og godsejeren

Det ældste af Thomasina og Karelius' otte børn var Harald Arntzen (1812-1875). Han overtog Bernhard Rées Boghandel i Ålborg, som han videreførte under navnet H. Arntzen, indtil han gik fallit i 1864. Herefter blev han ansat som bogholder i firmaet A.P Wibroe. Han var ikke gift.

Den ældste datter, Oktavia Ejvora Arntzen (1814-1892), var gift med sin fætter, Halvor Arntzen (1804-1850), der var sognepræst i Ølsted ved Vejle. Halvor var søn af havneskriver Engelbret Arntzen (1768-1823), og de fik tre børn. Den ældste af disse, Karelia Caspara Arntzen (1841-1921), var gift med vejer og måler Georg Severin Kayrod Madsen.

Gift med slægtning

Oktavia og Halvors søn, Olaf Arntzen (1842-1865), var herredsfuldmægtig og gift med sin slægtning, Juliane Ovidia Adolfine Arntzen (1843-1919). Ingen af deres tre børn overlevede barneårene.

Herefter fulgte Ludvig Arntzen (1844-1913), som var højesteretssagfører og formand for kredittkassen i Østifterne. Han var gift med sin kusine, Anna Caspara Arntzen (1861-1929), der var datter af Frode Arntzen. De havde fem børn.

Den tredje søn, Emil Engelbreth Arntzen (1845-1915), var etatsråd og hofvinhandler og portugisisk generalkonsul. Han var gift med Constance Albertine Jacobine Mønster (1853-1908). De fik tre børn.

Emil Engelbreth Arntzen, (Foto: Dansk Portætgalleri, 1908).

Højesteretssagfører Ludvig Arntzen (1844-1913). (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Lille Svenstrup ved Ringsted

Oktavia og Halvors ældste datter, Lili Louise Mathilde Arntzen (1876-1955), var gift med Gustav Gunnar Georg Garth-Grüner (1868-1937), som ejede godset Lille Svenstrup ved Ringsted.

En af hendes sønnesønner, arkitekt Mogens Garth-Grüner (1930-1957), var gift med kongelig skuespiller Ghita Nørby. Hans bror, godsejer og kammerherre Torben Garth-Grüner (1932-2017), fik fire børn med sin første kone, Sophy Iuel (1937-1999), der stammede fra godset Hverringe ved Kerteminde. Senere blev han gift med kammerdame Anita van Hauen (1937-2012), der i mange år var hofdame for dronning Margrethe 2.

To ugifte børn

Thomasina og Karelius' næste søn var Thorvald Arntzen (f. 1815), som kan følges i folketællingerne. 1834 var han i urtekræmmerlære i København, 1840 købmand og logerende hos søsteren Kamille og hendes mand, 1850 avlsforvalter på Refsnæs Hovedgaard hos Josias Thor Straten og Johanne Dorothea Juel, som var en fjern slægtning til hans moster, Ottilia Christines mand. 1870 ses han som landmand på en gård i Vindblæs Sogn.

Herefter fulgte datteren Avilda Elmira Arntzen, der døde som 12-årig i 1831.

Fraskilt datter

Den næste var Kamilla Egeria Arntzen (1820-1898), som omkring 1855 blev separeret fra Johan Martin Garben, købmand og uldfabrikant i Nibe. Herefter ernærede hun sig ved at have pensionærer i huset – elever ved Ålborg Katedralskole. Ved folketællingerne i 1880 og 1890 boede Kamilla hos datteren Alvilda Garben (1842-1910) og svigersønnen Georg Frederik Krag i Nibe sammen med disses fem børn.

Kamilla og Johans søn, Richardt Garben (f. 1844), ses kun i 1850.

Kamilla Garben på foto fra omkring 1900 (Ukendt fotograf).

Farver gift med farverenke

Næste i rækken var Ejnar Arntzen (1822-1892), som var farver. Han blev gift med Jakobina Maria Bentzon (f. 1817) (Ina Bentzen), der var enke efter farver, Fritz Nobel i Assens. Hun boede i Ladegårdsgade, matrikel 263. Hun havde først fået en dødfødt søn og i 1843 sønnen Emilius Nobel med sin første mand.

Ladegårdsgade i Assens omkring 1890.

Frode Carelius Arne Arntzen (Foto: Dansk Portætgalleri, 1908).

Af Ejnar og Inas fem fælles børn overlevede kun den ældste – Frode Carelius Arne Arntzen (f. 1849). Han var direktør for Københavns Gardintøjsfabrikker og fik i alt 10 børn med sine to koner; Vilhelmine Caroline Carn og Ane Christine Boesen.

De øvrige børn var Waldemar Ryge Arntzen og Olivia Carla Arntzen, der begge døde efter deres fødsel i 1850 og 1851; Eivor Other Dolberitz Arntzen, som døde to år gammel i 1854 samt en udøbt søn i 1855.

Gift med toldkontrollør

Thomasina og Karelius' yngste datter, Natalie Kunigunde Arntzen (1824- 1907), var gift med toldkontrollør Johan Peter Wilhelm Friederichsen (1812-1869). I 1860 boede parret i Viborg og havde to børn. Sønnen William Friederichsen (1847-1924), som fik i hvert fald en søn med Dorthea Mygind (1852-1925). Samt datteren Helga Friederichsen (f. 1855), der fik fire børn med Carl Frederik Beck, som var havneingeniør.

*Natalia
Kunigunde
Arntzen
(Foto:
Johan
Tønnies,
Det
Kongelige
Biblioteks
Billed-
samling).*

Manufakturhandler og bankdirektør Frode Arntzen og nederst til venstre foto af hans forretning på Torvet i Silkeborg, som blev videreført efter hans død og fik tilføjet "Eftf". (Ukendt fotograf) og til højre datteren Anna Caspara Arntzen (Foto: Hans Christian Larsen, Silkeborg Arkiv).

Købmand i Silkeborg

Thomasina Bekker og Karelius Arntzens yngste søn, Frode Arntzen (1825-1905), var i 1880 manufakturhandler på hjørnet af Torvet og Søndergade i Silkeborg i Vestergade og senere sparekassedirektør.

Hans ældste datter i ægteskabet med Emma Nielsen var Anna Caspara Arntzen (1861-1929), der som tidligere nævnt, var gift med sin fætter, højesteretssagfører Ludvig Arntzen (1844-1913), og fik fem børn.

Herudover havde Frode og Emma datteren Camilla Arntzen (1863-1936), der fik fire børn med Oscar Julius Lund; Helga Arntzen (1865-1872); Astrid Arntzen (1867-1932), som fik tre børn med Heinrich Marius Ludvig Andersen (d. 1917), der var købmand i Silkeborg; samt Arne Emanuel Arntzen (f. 1872).

Konen var født i Indien

Efter syv døtre fik Adrian Bekker og Christine Flindt to sønner. Den ældste, Hans Henrik Vilhelm Bekker, var jurist og blandt andet amtsforvalter.

Efter at være blevet cand.jur. fra Københavns Universitet i 1817 blev Hans Henrik Vilhelm Bekker (1790-1854) ansat som kasserer på Statsgældsdirektør Holtens Private Kontor. Senere blev han assistent i Bureauet for Udenlandske Betalinger og efter nogle år kasserer samme sted. I 1824 blev han udnævnt til amtsforvalter i Odense, og stod som sådan for den økonomiske forvaltning og fungerede desuden som godsadministrator for krongodset. I 1821 fik han titel af kammerråd og 1842 af justitsråd.

I følge generalmajor Poul Martin von Bülow var han gæstfri og holdt mange selskaber i sin embedsbolig i en fløj af Odense Slot i Nørregade. Han var ligeledes velanset af prins Christian til Danmark, der var guvernør over Fyns Stift fra 1815 til han blev konge i 1839 som Christian 8. Den næste guvernør var den kommende kong Frederik 7.

Hans Henrik Vilhelm blev desuden nævnt i brev som forfatteren H.C. Andersen skrev på Lykkesholm til Madsine Hanck den 15. juli 1836. Det giver et indblik i tidens selskabelighed: "*Tak for de venlige Linier de forundte mig, det var det første Brev jeg har faaet fra Dem, jeg skal derfor ogsaa opbevare det.- Igaar var det min Hensigt at arivere til*

Christian 8. på portræt af Louis Aumon fra 1830.

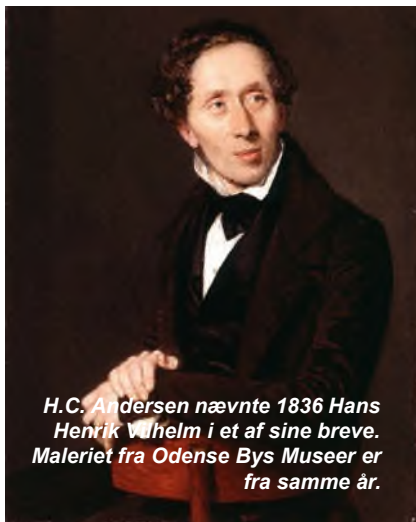
Tolderlund, men saa ariverede her et stort Selskab

i Anledning af en Gjæst, som ligerviis var arriveret.

Nu skulde jeg da idag kjøre med Hansens eller Beckers til Odense, men Becker har den hansenske Familie hjem i sin Vogn og Hansen gaaer til Nyborg. 'Nu kjører jeg Ungdommen ind til Markedet' siger Fru Lindegaard, de skal alt komme afsted paa Torsdag, saa er det kun at lægge to Dage til Tirsdag og Onsdag, kjør da med!' Vil De altsaa arrangere for mig en venlig Modtagelse i Tolderlund".

Kone var født i dansk koloni i Indien

Hans Henrik Vilhelm blev viet i Holmens kirke den 16. oktober 1822 til Caroline Sophie Amalia Halse. (1794-1864). Hun var født i den danske koloni Frederiksnagore i Indien som datter af skibskaptajn Christopher Halse (ca. 1771-1800) og Caroline Franciska Bie (1774-1884). Efter farens død blev hun adopteret af sin mors nye mand, byfoged i Frederiksnagore, Otto Lauritz Ross Bie (1764-1823).

H.C. Andersen nævnte 1836 Hans Henrik Vilhelm i et af sine breve. Maleriet fra Odense Bys Museer er fra samme år.

Han og Caroline Franciska var fætter og kusine.

To frøkener

Hans Henrik Vilhelm og Caroline Sophie Amalia fik fire børn.

Byporten i Frederiksnagore (Koloreret fotografi af Frederick Fiebig i 1851, Wikimedia Commons).

På kortet 1844-1899 lå Viborg Militære Sygehus på Grønnegade 8, som senere blev hjemneværnets hus. Senere flyttede de til Hjemneværnet i Rosenvænget 21. Familien Bekker boede 1880 i nr. 19,

Sygehus i Viborg. Det vil sige, at han stod for indkøb og økonomi. Han fik seks børn med Doris Johanna Margrethe Clasen (1825-1905), der var født i Niedersachsen. 1880 var familiens adresse Rosenstræde 19, matrikel nummer 67b, Det Militære Sygehus, Kjælderen. Hans Henrik døde på Garnisons sygehuset i 1894.

Det ældste af Hans Henrik og Doris' børn var Theodor Cornelius Vilhelm Bekker, som blev født den 10. december 1849 i Ahrensburg i Holsten. Han blev konfirmeret 1864 i Viborg. Hvad der videre skete med ham, vides ikke.

Det andet barn var Vilhelmine Sophie Camilla Bekker (1854-1921), som var gift med sagfører i Esbjerg, Hans Adolph Harder, og blev mor til Iris Marie Harder i 1883.

Den næste datter, Ida Emilie Bekker (1861-1935), fik fem børn med Carl Frederik Nielsen, som var cand.phil. og rodemester på Frederiksberg – det vil sige, at han stod for skattekontoret i et afgrænset område. Desuden var han formand for Den Liberale Vælgerforenings kredsbestyrelse i Københavns Amt.

Ida og Carls fem børn var Laurits Timm Nielsen (f. 1890), som var modellør på Frederiksberg og fik tre børn med Carla Ingeborg Christine Bruhns: Doris Inger Nielsen (f. 1892); Hans Bekker Nielsen (f. 1894) samt Else Julie Nielsen (f. 1900).

Købmandsfruen

Den sidste af Hans Henrik og Doris' børn som blev voksne, var Doris Charlotte Bekker (1864-1921), som i 1901 blev gift med den viborgensiske købmand, Søren Verring Bruun (1864-1925). Hun havde i 1894 fået sønnen Theodor Bruun på Den Kgl. Fødselsstiftelse i København. Han fik 1922 sønnen Hugo med Ellen Birgitte Frederikke Morgen. I 1930 var han købmand og gift med Hedevig Anna og havde yderligere to sønner: Hugo Bruun og Erik Werring Bruun (1925-2008).

Doris Charlotte Bekker og Søren Bruun fik 1906 sønnen Aage Bruun. Han var i 1930 lagerforvalter og gift med Else Gerda Mortensen. Parret havde tilsyneladende ikke børn.

Den ældste datter, Ida Bekker, blev født i København 1824. Hun døde som frøken i 1901, men i 1860 havde hun fået datteren Elise Christine Henriette Hansen med en "commissionær", Elise voksede op hos sin gudmor og plejemor distriktsjordmoder Ane Cathrine Lilieblad i Odense og hendes to børn.. Ida boede da i Dronningensgade i Odense. 1880 og 1890 boede hun alene i Østergade 67 forhuset 1ste og levede af "forskjelligt haandarbejde". I 1901 boede hun sammen med Louise Amalie Schou fra Åbenrå, der var dameskrædder, og Asta Schou, som kunne være Louises datter.

Hans Henrik Vilhelm og Caroline Sophie Amalias anden datter, Emilie Bekker (1826-1862), var også frøken og bosat i Odense.

Onkonom i Viborg

I 1827 fødtes sønnen Hans Henrik, som var maskiningeniør og onkonom ved Det Militære

Torvedag på Viborg Torv omkring 1900. (Ukendt fotograf).

Plejedatter

Hans Henrik Vilhelm og Caroline Sophie Amalia fik herudover sønnen Rudolf, der døde 13 måneder gammel i 1829.

Samtidig opfostrede de plejedatteren Wilhelmine Bekker, som blev født 1823 på Fødselsstiftelsen i København. Hendes forældre var Magdalene Trimbom og Hans Henrik Vilhelms bror – hun betegnes ved folketællingen i 1834 som *“Kammerraadens broderdatter.”* – det vil altså sige Frederik Christian Jonas Bekker, der siden 1821 havde været gift med Charlotte Marie Steenstrup.

Wilhelmine blev i 1861 gift med Knud Peter Theodor Søborg (1818-1874), som var amts- og stiftsfuldmægtig og senere hospitalsforstander i Odense. Han var enkemand efter Eleonore Marie Adolphine Holm, med hvem han havde døtrene Marie Magdalene Søborg (1851-1864), Hanne Dorteia Mathiane Søborg (f. 1852), Theodore Constance Mathilde Søborg (f. 1853) og Caroline Adolphine Emma Søborg (f. 1855). Wilhelmine og Knud boede i Vestergade 21 i Odense, hvor deres fælles datter, Hanne Birgitte Emilie Søborg, døde omkring to måneder gammel i 1863.

Tre borgerligere stuer fra begyndelsen af 1800-tallet, som viser hvordan indretningen kan have været hos Hans Henrik Vilhelm Bekker. Øverst fra Bakkehusmuseet på Frederiksberg, nederst til venstre fra Den Gamle By i Århus og til højre Den Gamle Gård i Fåborg.

*Jul i Borgmestergården
i Den Gamle By
omkring midten
af 1800-tallet.*

Amtsforvalter i Maribo

Adrian Bekkers 21. og sidste barn, Frederik Christian Jonas Bekker, var amtsforvalter i Maribo ved sin død. Mange af hans børn og efterkommere boede på Lolland og Falster.

Frederik Christian Jonas Bekker (1792-1832) var uddannet dansk jurist i København og var først forvalter på ladegården hos forpagter Bertelsen ved Grevskabet Christiansholm (Ålholm Slot ved Nysted). Herefter var han sagfører i Nysted, og ved sin død amtsforvalter ved Maribo Amtsstuedistrikt.

Han blev gift den 3. januar 1821 i Karleby Kirke med Charlotte Marie Steenstrup (1793-1876), og de fik seks børn. Herudover fik han i 1823 en uægte datter, som nævnt i foregående kapitel.

Hovedgaden i Maribo. Amtstuen lå i den hvide bygning med fremspring midt i gaden. Bygningen blev revet ned i 1960'erne. (Postkort fra omkring 1900, ukendt fotograf).

Børnene blev spredt

Da Frederik Christian Jonas døde i 1832 - kun 40 år gammel - blev børnene spredt. Charlotte Marie flyttede sammen med Hans på 10, Frederik Charles seks og Othilia tre over til sin bror, Joachim Otto Paul Steenstrup, der var præst i Holeby på Falster.

De øvrige børn, Laura Wilhelmine på 14, Johanne Christine (Hanne) 10 og Adrian på otte, flyttede til deres morfar, Hans Resen Steenstrup, der var præst i Karleby – også på Falster. Her boede i forvejen Charlotte Maries ugifte bror og søstre: Carl Sophus på 34; Ane Magrethe på 25 og Mathilde Sophie på 23.

1840 boede Charlotte Marie (Madm. Bekker) i Ny Råhaug i Holeby Sogn sammen med Othelia, og i 1850 var hun og Laura Wilhelmine, der nu var 27, flyttet ind hos datteren, Hanne, som var blevet gift med sin morbror, Joachim Ole Poul.

Charlotte Marie levede 44 år som enke og døde i boede i Nysted By, da hun døde den 12. marts 1876.

Ugift strikker

Den ældste datter, Laura Wilhelmine Bekker (f. 1821), var ugift. Efter farens død boede hun som nævnt i forrige afsnit hos slægtninge. I 1880 boede hun til leje hos murer Carl Christian Holck og hustru Juliane Caroline født Toppe i Østergade i Odense og ernærede sig som strikker. Laura var stadig i live i 1890.

Gift med sin morbror

Den næste datter, var døbt Johanne, men blev kaldt Hanne Christine (1823-1878), og var som tidligere nævnt gift med sin morbror Joachim Otto Steenstrup.

Brylluppet stod den 29. juni 1849 i Tårs Kirke, hvor han på det tidspunkt var sognepræst. Med sin første kone, Jensine Schouw (1810-1843), havde han børnene landinspektør Johannes Resenius Herluf Steenstrup (1835-1898), lærerinde Anne Janette Birgitte Steenstrup (1841-1907) og Gottlob Emil Steenstrup (1839-1840).

To sønner

Hanne Christine og Joachim Otto fik to sønner: Den ældste, Frederik Geert Resen Steenstrup (1851-1902), var kaptajn og fik ingen børn med Ellen Bjerre.

Nummer to, Otto Gotthardt Resen Steenstrup (1853-1930), var sognepræst i Sandby Sogn i Maribo Amt 1885-1891, Dalbynder-Dalbyover Sogne i Randers Amt 1891-1901,

Bøvlings-Flynder Sogn 1901-1913 og Blistrup Sogn i Frederiksborg Amt 1913-1924.

Han var gift med Charlotte Amalie Welding (1862-1925), og blev begravet i samme gravsted som også de to ugifte døtre, Anna Resen Steenstrup (1886-1967) og Ingeborg Resen Steenstrup (1891-1958), der begge var lærerinder. Sønnen, Joakim Otto Poul Resen Steenstrup (f. 1889), var læge og fik to børn med Ide Nordentoft.

Otto Gotthardt Resen Steenstrup og Charlotte Amalie Welding i midten med børnene Joakim og Inger til højre. Modsat ses siddende Christine Andrea Brynildsen, der var enke efter Steenstrups forgænger Peder Thomsen og hendes datter Christine Andrea Mariana gift Nielsen (Ukendt fotograf: Gribskov Arkiv).

Frederik Geert Resen Steenstrup og Ellen Bjerre (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Apoteker og købmand

Frederik Christian Jonas og Charlotte Maries søn, Hans Resen Steenstrup Bekker (1824-1902), var efter opvæksten hos morbroren først apoteker i Kronprinsensgade 28 i København hos apoteker Johan D.K. Groth. Senere blev han købmand i Nysted, og i 1880 boede han i Randers, hvor han var urtekræmmer og købmand. Han fik ingen børn med sin kone, Charlotte Amalie Aagaard (f. 1832).

Købmand i Nysted

Den næste i rækken af Frederik Christians sønner, Adrian Bekker (1826-1890), var købmand i Nysted.

I februar 1879 gik både han og byens anden store købmand, Ole Bønnelycke, i betalingsstandsning. Det skyldtes først og fremmest firmaet Nyeland & Benzons store fallit i København. Der var mange skyldnere, og forretninger og personer var meget filtret ind i hinanden. Men der blev lavet en aftale med kreditorerne, og Adrian Bekker fortsatte som købmand til sin død.

Han gift med præstedatteren Marie Gudmundsen (1829-1883), og havde to børn.

Den ældste var lægen Thorgier Gudmundsen Bekker (1859-1919). Han var formand for Nakskov Roklub fra 1896 til 1899 og var med til at stifte Det Radikale Venstre i 1905. Hans kone, Ingeborg Nordberg (1860-1929), var kvindesagskvinde. De havde tre børn. Døtrene Else Marie Bekker (1887-1972), som fik fire børn med agent Svend Prom, og Kirsten Bekker (1890-1969), der havde tre sønner og en datter med sin mand, Knud Lindel Kiær, som ejede hovedgården Østerskovgaard på Lolland.

Adrian Bekker i Nysted og hans to børn Thorgier Bekker og Charlotte Marie Bekker med hendes mand Axel Lauritz Vidmark I med sønnen Arthur Adrian. (fotos, Privatfoto, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling og Familysearch.org).

Den yngste i Thorgiers børneflokk var sønnen Adrian Nordberg Bekker (1894-1938), der var fabrikant i København og ikke havde børn med sin kone, Agnes Linck.

Adrian Bekker og Marie Gudmundsens andet barn var datteren Charlotte Marie Bekker (1861-1938), som 1880 var lærerinde hos pastor Christian Georg Dahlerup i Øster Ulslev og 10 år senere var flyttet hjem til faren for at føre hus, efter han var blevet enkemand. I 1895 blev hun gift i New York med landsmanden Axel Lauritz Vidmark (1866-1927) og fik i 1902 sønnen Arthur Adrian Vidmark. Familien flyttede til Virginia, og i nogle amerikanske kilder ses hun som Charlotte Baker.

Forpagter og gårdejer

Den næste af Frederik Christian Jonas og Charlotte Maries sønner var Frederik Charles Bekker (1828-

Gæstgivergården i Maribo var bygget sammen med rådhuset, og blev senere revet ned (Maribo Lokalhistoriske Arkiv).

1898). Han var gæstgiver i Nysted, gårdmand i Gierslev i Holbæk Amt og pakhusforvalter i Saksøbing fra 1857. Han havde fire børn med Caroline Sofie Hansen (f. 1825) fra Svendborg. I 1906 boede hun som enke og rentier i villakvarteret i Stege.

Den ældste af deres børn, Hans Frederik Resen Bekker (f. 1854), var sygepasser på militærhospitalet i Nyborg i 1880, men er ikke set i senere kilder.

De næste to døde som børn, nemlig Maren Elisa Charlotte Bekker (1856-1857) og Povel Otto Bekker (1858-1870).

Den yngste, Elise Charlotte Bekker (1859-1946), var håndgerningslærer. Hun boede i 1900'erne sammen med moren på Hagesvej i Stege. I 1930 var huset lejet ud til en familie, 1940 boede i hun i Nygade og ved sin død på Stege Alderdomshjem.

Lærerinde

Frederik Christian Jonas og Charlotte Maries yngste datter var Ohtilia Christine Bekker (1831-1918), som i 1834 boede sammen med de fleste af sine søskende hos sin morbror Joachim Otto Poul Steenstrup i Holeby Præstegård. Senere boede hun sammen med forskellige slægtninge, og i 1850 var hun lærerinde hos godsejerparret på Sædingegård nær Rødby – Godske Hans Thomas Dall og Henriette Jakobine Bagger – som på det tidspunkt havde fire børn. Ohtilia Christine var senere husgerningslærer i Stege og døde på byens alderdomshjem.

Slægten fra Store Magleby

Adrian Bekkers far, Thønnes Becker, var efterkommer af de nederlandske indvandrere, der kom til landet mellem 1515 og 1521 efter invitation fra kong Christian 2. med det formål at opdyrke Amager.

Det amagerhollandske gårdmandspar og deres karl og pige er iført ret kostbart tøj. (Danske Atlas fra 1763, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Omkring 1710 Thønnes Pietersen Becker flyttede til København, hvor han først arbejdede som skriver på dokken ved flådens skibsbyggeri på Bremerholm.

Thønnes havde sine rødder i det hollandske samfund på Amager og voksede op i Store Magleby, hvor hans forældre, Pieter Gertsen og Neel Adrians Bacher, drev en halvgård sammen med Neels far, Adrian Tønnesen Bacher (1640-1704). Gården blev senere kendt som Frieds Gård på Møllegade nr. 11.

Thønnes blev muligvis hos sine slægtninge i byen, da hans forældre flyttede til Utterslev efter 1700.

Fra Nyhollænderbyen

Pieter Gertsen og Neel Adrians Bacher,

blev gift den 25. marts 1683 i St. Magleby.

Pieter var efter alt at dømme født - eller tilbragte en del af sin barndom i Ny Hollænderbyen - hvor hans forældre var flyttet til i 1651. En gruppe beboere fra Store Magleby var nemlig blevet inviteret af kong Christian 4. til at opdyrke jorden ved den gamle københavnske ladegård på det område, der var koncentreret omkring vore dages Allégade på Frederiksberg. Forældrenes families navne er ikke fuldet

i de mandtallister, der er bevaret fra udflytterbyen. Listerne er dog ikke fuldstændige.

Ny Hollænderbyen blev forladt og brændt af under svenskernes belejring af København, hvor de slog lejr ved Utterslev. Og den 7. august 1658 søgte nyhollænderne ly bag Københavns volde. Den 8. oktober fik de følgeskab af deres slægtninge fra Store Magleby, da svenskerne brændte Amager af for at standse tilførslen af levnedsmidler til hovedstaden.

Den svenske belejring af København var gået hårdt ud over Ny Amager, men byen blev genopbygget. En brand i 1697 gjorde det dog endeligt af med den hollandske by, da kongen ikke ville give hjælp eller henstand, og markerne overgik til hømark.

Gård i Møllegade

Det vides ikke, hvornår Pieter flyttede tilbage til Store Magleby, hvor han ses i mandtal og skattelister og så videre fra 1690 frem til 1700 med efternavnene Gerdz og Gerritsen på gården i Møllegade. Men gården gik

til ved en stor brand i Store Magleby i 1700.

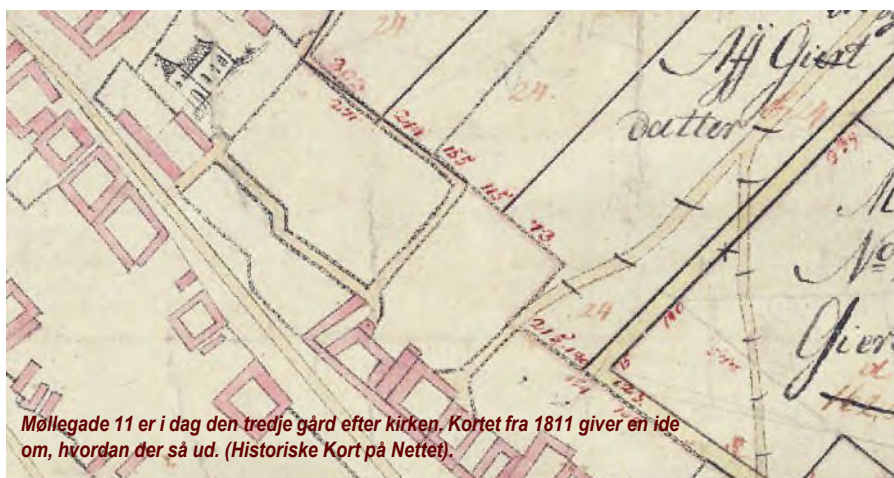

Københavns Volde under svenskernes belejring af byen, hvor de omgivende landsbyers beboere havde søgt tilflugt. Under belejringen døde flere på grund af overbefolkningen,

Flyttede til Utterslev

En grund til, at Pieter og Neel forlod Store Magleby, kunne være, at det var svært for ham at få fodfæste som gårdmand, fordi han kom udenbys fra, selvom hans forældre stammede fra byen, og selvom Neel var af en gammel familie, der var blevet i byen.

Neels lillesøster Gerdtte havde giftet sig i 1702 med en søn fra Kærgård (Hovedgaden nr. 17), og parret var flyttet ind hos hendes familie i Møllegade. Det var muligvis meningen, at de skulle overtage gården.

Pesten hærgede

Fra Utterslev bevarede familien på samme måde som udflytterne til Ny Hollænderbyen i sin tid, en tæt forbindelse til Store Magleby. Fx fik de deres otteårige datter Gerdtte begravet her i 1703. Præsten noterede ved den lejlighed om Pieter: *"Die nu in Uterslev woont"*. Pieter Gertsen fik udstedt det formelle fæstebrev på gården i Utterslev i maj 1704.

I 1711 fremgår det af kirkebogen i Brønshøj Sogn, at et af børnene blev begravet i juli, Pieter selv i august og i september og oktober fulgte yderligere to børn. De blev alle ofre for den byldepestepidemi, der kostede omkring en tredjedel af Københavns indbyggere livet – cirka 22.535 døde.

Hvornår døde Neel?

Neel var muligvis allerede død i 1702. Det skriver Aksel Røhling i hvert fald i den upublicerede biografi "Thönnis Petersen Becker, Tømmerhandler, En af Københavns 32 mænd", som findes på Københavns Byarkiv. Han noterer, at Neel blev begravet den 11. august 1702, og at Pieter giftede sig igen. Det har jeg ikke kunnet bekræfte, da begravelsen ikke er fundet i Store Magleby, og begravelser i Brønshøj først er bevaret fra og med 1705, og ingen Pieter blev gift i 1702 eller 1703 i Brønshøj eller Store Magleby. Da det københavnske mandtal, der blev gennemført i 1728 nævner, at Thønnes' "moder" boede hos familien i Nyhavn, tyder det på, at oplysningen om Neels død er forkert. Senere i 1728 blev en "Peter Hollenders

Kone" begravet i Garnisons Sogn. Måske var det hende.

Uanset om det var Neel eller en ny kone, så forklarede Pieters enke til skifteretten efter hans død, at hendes børn var døde, og at hun slet ingen tjenestefolk havde på gården mere. Hun havde ikke håb om, at nogen turde flytte derind,

"formedelst den grasserende smitsomme sygdom, så hun ville forlade gården".

Opgørelsen af boet viste, at gælden var på 1.161 sletdaler.

Stue i Amagermuseet.

Fætter og kusine

Neel Adrians Bacher var datter af Adrian Tønnesen Bacher og Neel Jans (1636 -1699), som var fætter og kusine.

Adrians far var Tønnes Jansen Bacher (1611-1645). Hans mors navn kendes ikke. Adrian var altså fem år ved sin fars død, og han voksede sandsynligvis op hos sin tante Leisbeth Adrians og hendes anden mand, Peter Petersen, som drev den gård, der senere kom til at hedde Frieds Gård på Møllegade 11 videre, efter at hendes første mand, Jan Jansen Bacher (1605-1644), var afgået ved døden. Jan Bacher var Adrians farbror og far til hans kone, Neel.

Adrian Bacher overtog i 1673 gården på Møllegade 11, som havde været ødegård, siden byen blev brændt ned under svenskernes belejring 15 år tidligere.

Adrian og Neels fædre, Tønnes og Jan, var sønner af Jan Jansen Bacher (1575– efter 1611), som må have været efterkommer af en af de to indvandrere ved navn Jan Bacher, der blev nævnt i oversigten over de nederlandske indvandrere fra 1521.

Amagerkvinde på markedet i København fra serien "18 fotolitografiske farvegengivelser Klædedragter i Kjøbenhavn"

Indvandringen fra De Lave Lande

Familien Bacher var blandt de omkring 160 til 180 familier, som i årene fra 1515 til 1521 indvandrede fra Friesland, Holland og Flandern efter invitation fra Kong Christian 2.

På Amager fik de stillet land til rådighed og dyrkede grøntsager, som de kendte hjemmefra. Det hollandske samfund på Amager havde fik egne privilegier med totalt selvstyre, som omfattede både det lokale og interne samt de retslige og kirkelige forhold. Først i 1817 overgik jurisdiktionen til Tårnby Birk, og Hollænderbyens egne anliggender overgik til et sognefogedstyre. Men man skulle frem til 1857 før Store Magleby kom ind under landkommunalloven.

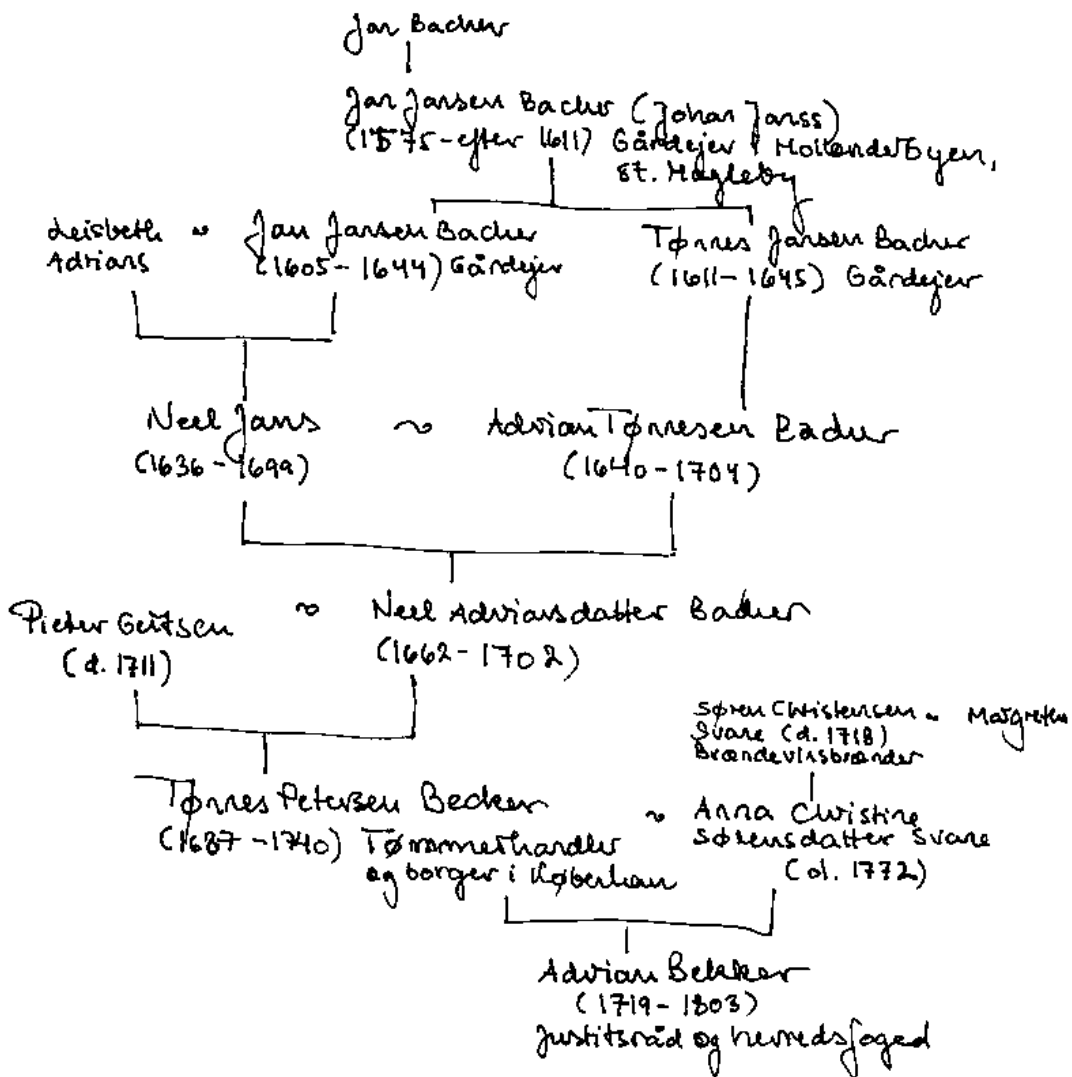
Der slås katten af tønden på Amager.

Slægtsforbindelserne i Bacherfamilien

Der var meget få navne i brug i Store Magleby, og da de ældste kirkebøger ikke gav mange slægtsdetaljer i forbindelse med de kirkelige handlinger, og derfor er der brug for supplerende kilder for at holde de forskellige personer ude fra hinanden.

I Aksel Røhlings bog "Adrian Bekker – en levnedsskildring" fremgår det af en tavle over slægten Bacher / Becker / Bekker, at Neel Jans var datter af Jan Petersen (1616-1696) og Søs Isebrants (eller Sasse Isebrant). Det er ikke korrekt, da dette par nemlig først blev gift 1678 og ikke fik nogen børn.

Det kan man udlede af de informationer som Crilles Petersen har samlet i "Hollænderbyen omkring år 1700" - hvor han har gennemgået mandtallister, skattelister og så videre - og sammenholdt dem med kirkebøgerne. Hans konklusion er, at Neel Jans var datter af Jan Jansen Bacher (1605-1644) og Lisbeth Adrians, der var datter af Adrian Tønnesen Bacher, som beskrevet det foregående kapitel.

ie/18

Den københavnske brændevinsbrænder

Adrian Bekkers mor, Anna Christine Svane, var opvokset i København som datter af Søren Svane. Han var en velhavende brændevinsbrænder, brygger, herberger og handelsmand. Desuden solgte og købte han gennem årene en lang række ejendomme inden for byens daværende volde. Både hans og den øvrige families baggrund og skæbner er noget af en gåde.

Anna Christine Sørensdatter Svane voksede op i København som datter af Søren Christensen Svane, der var brændevinsbrænder. Hendes mor angives som ukendt, men hed måske Kristine eller Margrethe, hvilket var navnet på en af Anna Christines døtre. En anden var også opkaldt efter farmoren, Neel.

Anne Christines dåb er ikke fundet, men ifølge hendes søn, Adrian Bekkers levnedbeskrivelse, skulle hun være født omkring 1680, men det var nok snarere 10 år senere at dømme efter

hendes alder ved det sidste barns fødsel omkring 1732. Det er mere realistisk, at hun var cirka 40 end 50.

Heller ikke vielsen til Thønnes Pietersen Becker er fundet, men den må være fundet sted omkring 1713.

Det hjørne af Vestergade og Larsbjørnsstræde, hvor Søren Svane og hans familie boede fra 1698 til 1704 skimtes på en reklame for gæstgiveriet "Tre Hjorter", som ses på illustration fra cirka 1850. Bygningerne er opført efter branden i 1795. (kbhbilleder).

Denne grafiske fremstilling af den Collinske Gård i Bredgade giver et indtryk af, hvordan det ser ud i Søren Svanes baggårde. (Heinrich Hansen, Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Sørens øvrige børn

Adrian Bekker skrev i sit Vitae, at hans aner "[...] vare ærlige og agtede folk, som have ret sig ved Agerdyrkning, Handel, Geistlige og Verdslige embeder." Det kunne pege i retningen af, at Anne Christines far havde forbindelser til den store præsteslægt ved navn Svane. Men denne mulige forbindelse er ikke fundet.

Det ser ud til, at Søren Svane fik flere børn med to andre koner. De er lokaliseret via familysearch.com og kirkebøgerne. At der er tale om den brændevinsbrænder Søren Christensen Svane, som var Anna Christines far, kan udledes af, at de adresser, der kan følges via Sørens køb og salg af ejendomme fra 1698 til omkring 1730, svarer til de adresser, som er nævnt ved de kirkelige handlinger omkring de yngste børn.

Desuden var Thønnes Becker fadder i 1712 og 1714. Mødrene til disse yngre kuld var Johanne Agesdatter Juul og Elen Andersdatter, hvis baggrunde heller ikke er fundet. Herudover var Søren Svane fadder ved Anna Christine og Thønnes' to næstældste børns dåb: Nille Kristine i 1716 og Margrethe i 1718.

Vor Frue Kirke omkring 1745 (Tegning: Christian Bayer. Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Flere børn med to koner og fadder for børnebørn

1703 fik Søren Christensen datteren Lisbeth med Johanne Aagesdatter Juul. Blandt fadderne var adskillige naboer. Pigen blev holdt over dåben af madelle Anne Aagesdatter Juul (for hofmesterinden paa Slottet), som var barnets moster. Lisbeth blev begravet 10. december 1705. Johanne døde muligvis under pesten i 1711, men er ikke fundet i kirkebogen, hvor det meget store antal døde overvældede de forskellige sognes præster, så kirkebøgerne er så godt som umulige at overskue i perioden. Og som nævnt er Johanne Juuls baggrund ukendt.

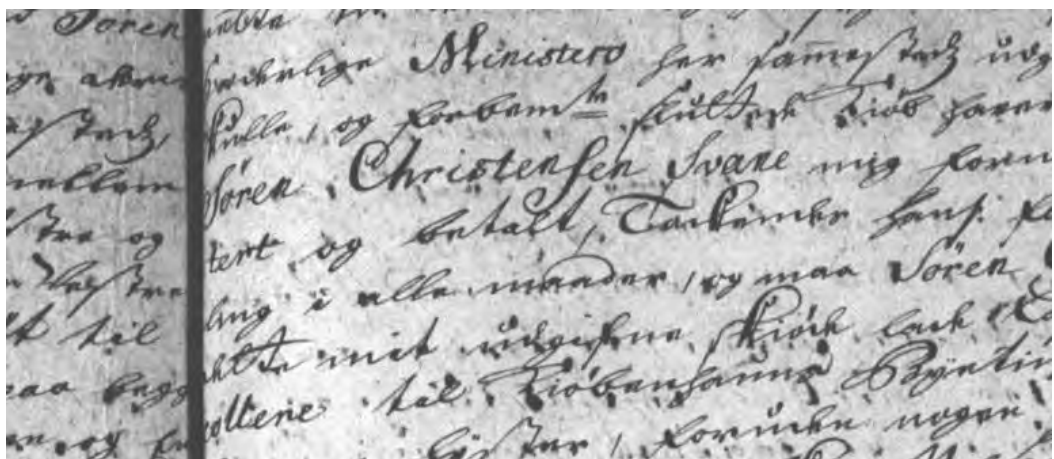
1712 fulgte sønnen Christian. Her var moren Elen Andersdatter. Blandt fadderne nævnes Tønnes Tønnesen Skriver ved Toldboden. Det må næsten være en fejl for Søren Svanes svigersøn, Thønnes Pietersen Becker. 1714 blev datteren Maria døbt. Her nævnes igen "Tønnes Petersen Fuldmægtig paa Toldboden" som fadder, og måske var "Sven Andersen Brøgger paa Vestergade" Elens bror.

1715 udstedte Søren Svane en obligation, hvor en umyndig datter, Ellen Kirstine Sørensdatter, nævnes. Det må betyde, at moren var død på det tidspunkt. At de andre umyndige børn – Christian og Maria - ikke nævnes, må pege i retningen af, at de var døde, men deres begravelser er ikke fundet i kirkebøgerne.

Køb og salg af ejendomme

I Københavns Skødeprotokol kan man følge, hvordan Søren Svane solgte en række ejendomme i København.

Det første køb var den 19. december 1698,

hvor Søren i Nørre Kvarter overtog Matrikel 17B af Karen Nielsdatter. Ejendommen bestod da af en gård på Vestergade og to boder i Larsbjørnsstræde. Han solgte den videre til garver Johan Voigt den 25. juni 1704.

Den 10. juni 1705 købte han matrikel 122 i Vognbadstuestræde, Vester Kvarter af bødker Hans Mikkelsen. Fire år senere, den 5. januar 1709, skødede han huset til Rasmus Rasmussen, som også var brændeovnsbrænder.

Igen gik der et år fra Søren Svane solgte en ejendom, til der blev registreret et nyt køb. Det

var, da han overtog matrikel nr. 73 i Studiestræde i Nørre Kvarter af skoleholder Hans Wulf, der senere blev overskriver på orlogsskibet "Ebenezer". Huset overgik derefter til brændeovnsbrænder Hans Christian og blev solgt ved auktion i 1723 til brændeovnsbrænder Christoffer Nielsen.

Endelig ses Søren Svane som ejer af Matrikel nr. 166 B i Mikkil Bryggersgade mod nord i perioden fra 1713 til 1717. Derefter var ejendommen ejet af Børge Mørgensen. Alle de nævnte købere og sælgere var brændeovnsbrændere. Grunden var del af det kompleks, hvor biografen Grand Teatret blev opført i 1907, som fylder adskillige af de gamle matrikler i gaden – inklusiv nummer 166.

Som det fremgår af kortet, hørte der haver til de københavnske gårde. Byen var meget tæt befolket og der blev holdt køer og grise i baghusene i 1. og 2. sals højde. Området ved Studiestræde og Vestergade og Københavns Volde ses på Geddes Eleverede kort fra 1761 (Kbh billeder.dk).

Alkoverum og kommode i salen i Magstrædelejligheden på Nationalmuseet.

Betalte indlogeringsskat

Søren Christensen ses ligeledes i oversigten over Indlogeringsskat i København 1718 som beboer i Mikkel Bryggers Gade, hvilket svarer til oplysningerne i de øvrige kilder.

Boede til leje i 1728

I Ramsings Kvarterbøger optræder også en Søren Christensen, som i 1728 var lejer af matrikel 200, der ligger på hjørnet af Studiestræde og Larsbjørnsstræde i numrene 15 og 25B, og som var ejet af Anna Elisabeth Brasch (d. 1742), der 10 år før var blevet enke efter Niels Pedersøn Hval (1646-1718).

Brændevinsbrænding i København

Et af Søren Svanes erhverv var som nævnt Brændevinsbrænder. Brændingen skete i kommunalt overvågede privilegerede store gårde med plads til vogne, brænde, kedler, tønder, trærender, diverse kar, bøtter med og uden skaft, spande, mæskeårer og malttørringsgulve. Samt stude til heste, køer og grise.

Dyrene spiste bærmen fra den udkogte flydende mask. Oprindelig var der ingen begrænsninger i kreaturhold, men da de fleste brændevinsbrænderier var meget små bedrifter, havde de kun mellem to og tre køer til mælkeproduktion stående i staldene, der lå på 1. sal i baghusene.

Forsvinder fra kilderne og flere detaljer

Søren Svane ses ikke længere i kilderne efter 1730, og hans yngre familier er heller ikke fundet. Der er flere detaljer om Søren Svane, hans køb og salg af ejendomme samt hans familie i bind 4 af "Familiens Historier" "Tråde til Tåsinge".

Forskellige vinkler på brændevinsbrænderi i Den Gamle By i Århus og krostue i Frilandsmuseet Hjerl Hede.

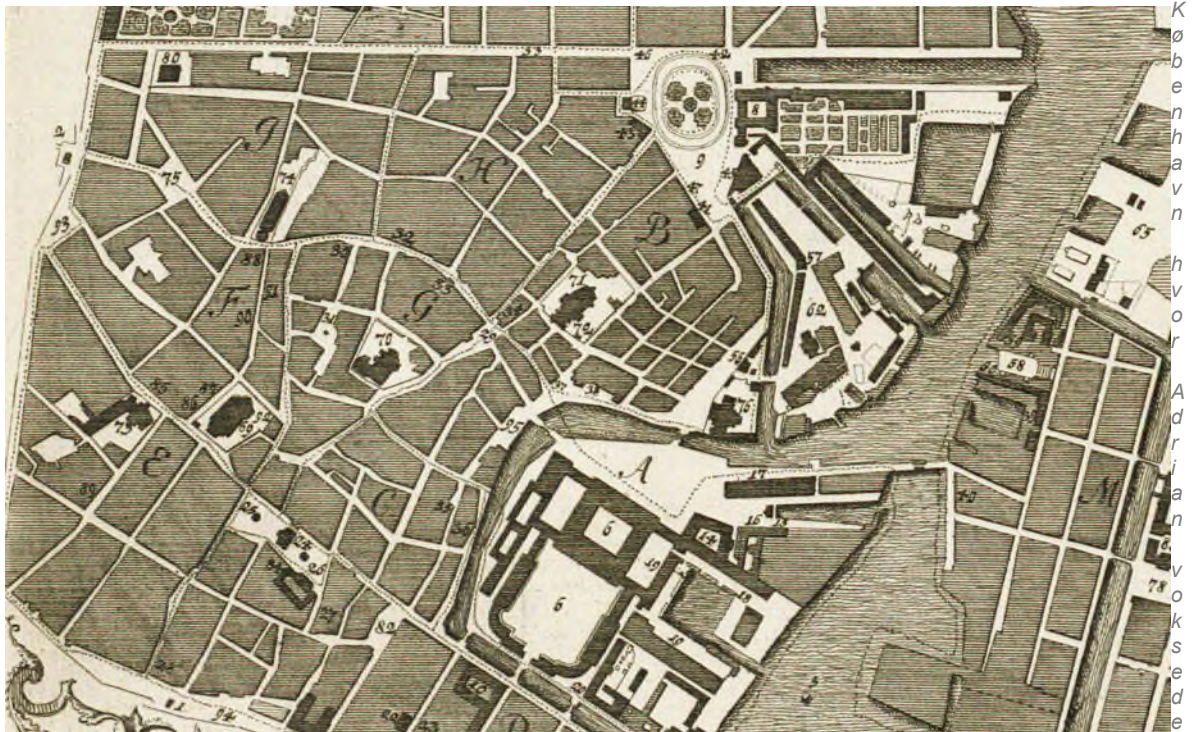
Adrian Bekker og hans børns livsforløb

I dette afsluttende kapitel rides Adrians og hans børns livsforløb kort op.

Adrian Bekker (1737-1806) endte en omskiftelig karriere som herredsfoged over Sunds og Gudme Herreder og postmester i Svendborg. Før det havde han været ansat i militæret, rådgiver for en enkekasse, fabriksinspektør og konstitueret toldkontrollør i Odense. Som ung havde han læst jura på universiteterne i København, Königsberg og Rostock.

Adrians mor, Anna Christine Svane, stammede fra en københavnsk bryggerfamilie, og Adrian antydede i sine erindringer, at de havde rødder i den store præste- og embedsmandsslægt Svane. Nogen forbindelse har hverken jeg eller andre slægtsforskere kunnet finde.

Adrians far, Thønnes Becker, drev en stor tømmerhandel og var ved sin død, medlem af Københavns bystyre. Hans familie stammede fra de nederlandske indvandrere, der blev inviteret til at opdyrke Amager af kong Christian 2. i begyndelsen af 1500-tallet, og hans slægt var bønder i Store Magleby, Ny Hollænderbyen og Utterslev.

København, hvor Adrian og hans mors familie stammede fra. (Hafnia Anno 1748 i Müller's Pinakotek (Det Kongelige Biblioteks Billedsamling).

Livsvilkår i 1700 og 1800-tallet

Adrian fik 20 børn med sine tre hustruer: Lykke Christine Borring, Riborg Sophia Erreboe og Christine Flindt. Desuden havde han én kendt søn uden for ægteskab med Anna Cathrine Johansdatter Lybke.

Og selvom familien ikke var økonomisk velstillet, er børnenes livsforløb eksempler på, hvordan livet kunne forme sig for en familie fra de øvre samfundslag i slutningen af 1700-tallet og i 1800-tallet.

Hvor det for døtrene handlede om, at deres livsvilkår var defineret af deres ægtefæller, gjaldt det for sønnerne om at skabe deres eget forsørgelsesgrundlag og status i samfundet.

Herudover var børnefødsler, børnedødelighed og død i barselsseng også et faktum, hverken mænd eller kvinder kunne komme uden om. Det samme var tilfældet i forhold til tidlig død af sygdomme. Adrians egen kone og tre af hans 10 døtre døde i barselsseng, mens en fjerde døde kun 46 år gammel efter at have lagt 10 af sine 12 børn i graven.

15 voksne børn

Af de i alt 21 kendte børn blev 15 af Adrians børn voksne. Deres livsforløb er kort beskrevet i det følgende.

Cathrine Bekker

1771 fik Cathrine en søn uden for ægteskab med Christoph Ernst von Drechsel. Hun bevarede sin privilegerede stilling, men har dog hverken kendt sin søn eller hans efterkommere. I sit ægteskab med Erik West fik Cathrine en datter, der døde som 3-årig. Cathrine døde som 78-årig på hendes og Erik Wests proprietærgård i Jylland i 1828, og var derved det af Adrian Bekkers børn, der blev ældst. Hendes ægtefælle var død to år før.

Karen Friis Bekker

Allerede som 27-årige blev Karen enke i 1779, da hendes mand, Johan Carl Gottfried von Techt, afgik ved døden. Hun boede på Fyn sammen med sine to børn til sin egen død 51 år senere. Hun fik et kæmpe stort antal efterkommere.

Caroline Bekker

Som det var skik og brug boede Caroline som ugift hos forskellige slægtninge på Fyn gennem hele sit liv. Hun døde 1819, 62 år gammel.

Søren Borring Bekker

Efter at Søren's første kone, Elisabeth Gommesen Brandt, døde, giftede han sig med hendes søster, Mette Christine Brandt, og fik mange efterkommere. Han var uddannet jurist, men arbejdede det meste af sit liv som godsforvalter og proprietær på Fyn og Sjælland. Han døde i 1811, 55 år gammel, hvilket betød, at mange af hans børn tidligt skulle stå på egne ben.

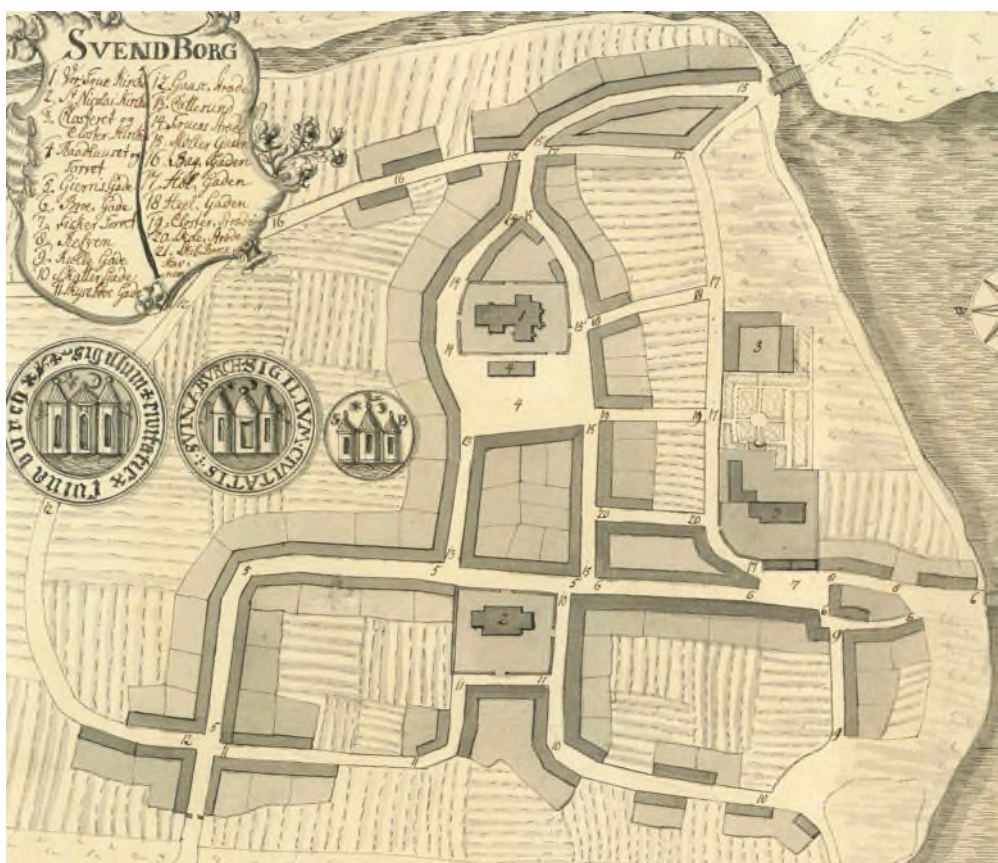
Johan Lübkes

Johan, blev født uden for ægteskab i 1764, og det er ikke lykkedes at finde informationer om, hvad der skete med ham efter dåben. Heller ikke hans mor er fundet i senere kilder.

Thønнис Peter Bekker

Med stillingen som prokurator hørte Thønнис eller Thønnes til Svendborgs bedre borgerskab, og hans kone tilhørte en af byens førende købmandsslægter. Parrets ældste datter drev en boghandel, efter hun blev enke i 1848, og de to yngste ugifte søstre boede sammen med faren og hende. En søn døde som 18-årig, og kun den ene søn fik efterkommere. Thønnes' kone, Valborg Graae var både i slægt med hans mor, storebroren Søren's to koner og lillesøsteren Henricas mand. Thønnes døde i 1848 i en alder af 76.

Adrian Bekker og flere af hans børn boede store dele af deres liv i Svendborg. (Frederik d. V's Atlas, 1755, Det Kgl. Biblioteks Billedsamling).

Birgitte Bekker

Birgitte var præstekone på Langeland, og døde som 40-årig i 1818 efter fødslen af sit syvende barn. Alle børnene overlevede hende. Hun blev portrætteret af både sin mand, Magnus Ernst Bojesen og søn Severin Adrian.

Henrica Bekker

Familiens anden præstekone, Henrica, blev født i 1779, samme år som hendes storesøster Karen blev enke. Kun to døtre ud af hendes 12 børn overlevede hende og fik efterkommere. Syv af børnene døde, inden de blev fire år. 1819, 1822, og 1824 døde tre sønner i alderen 13, 21 og 15. Henrica døde i 1825, 46 år gammel. De to ældste af de børn, hendes mand, Christen Graae Klingenberg, fik med sin anden kone, døde også som børn, mens tre nåede voksenalderen. Parret boede på Lolland.

Lykke Riborg Bekker

Den tredje af Adrians døtre, som blev præstekone, Lykke Riborg Christine, fik syv sønner og en datter mellem 1802 og 1812. Kun den ene af sønnerne døde i en ung alder som teologistuderende i København. Lykke Riborg døde som 66-årig i 1846, knap et år efter ægtefællen Christian Jensen Krarup, der var præst i Bregninge Sogn på Tåsinge.

Ottilia Christine Bekker

Kun et af Ottilias 10 børn døde som barn. 1833 døde den ældste søn som løjtnant i 1833, og 1836 døde en datter i en alder af 37. Yderligere tre døtre var ugifte, men sønnen og de øvrige døtre blev alle gift og fik adskillige efterkommere. Ottilia Christine var kun 15, da hun blev gift og er omtalt i en slægtshistorie om mandens slægt. Hun døde 60 år gammel i 1843 - knap to år efter ægtefællen Christian Frideric baron Juul-Rysensteens død.

Christiana Bekker

Også Christiana blev beskrevet af sin mand Johan Christian Ryge, der både var læge og kongelig skuespiller. Hun døde som 35-årig i barselsseng i 1819 efter at have født otte børn. De to ældste, en søn og en datter, var dødfødte i 1808 og 1809, mens to andre døde som spæde.

Lise Bekker

Lise var 26 år, da hun blev gift første gang, og 32, da hendes første mand, Frederik Joannes Frisch, døde i 1818 kort efter, at hans købmandsforretning i Ålborg var gået fallit. Hun sad alene tilbage med fire børn. Den yngste blev døbt samme dag, som hans far blev begravet. Den næst yngste døde i 1819, fire år gammel, mens de to ældste var ugifte og døde i henholdsvis 1839 og 1849. Kun den yngste blev gift og fik efterkommere. Lise var 38, da hun blev gift anden gang i 1824 med en fraskilt officer, Waagen von Søderberg, og samme år fik hun sit femte barn og tre år senere fulgte den yngste søn. Ægtefællen døde i 1844 og hun i 1857, 71 år gammel.

Ålborg på kort fra Frederik V's Atlas fra 1768 (Det Kgl. Bibliotek)

To af Adrians døtre boede i Nordjylland (Kort af W.E.A. von Schlieben, 1825 (Det kgl. Biblioteks Billedsamling)

Thomasina Bekker

Alle Thomasinas otte børn overlevede hende, men hun døde 38 år gammel - godt en måned efter fødslen af den sidste søn den 18. december 1825. Hun blev begravet den 27. januar, og samme dag blev drengen døbt. To af hendes sønner var ugifte, mens en datter døde som 12-årig i 1831. De øvrige sønner og døtre fik alle efterkommere. Hendes mand, Karelius Arntzen, levede som enkemand til sin død i 1843.

Hans Henrik Vilhelm Bekker

Som amtsforvalter på Fyn, havde Hans Henrik en ret betydningsfuld position, hvor han omgikkedes guvernøren over Fyn - som var kronprinserne Christian til 1839 og Frederik til 1848 (til de blev konger med regeringsnumrene 8 og 7). Desuden har blandt andet H.C. Andersen beskrevet, hvordan han og hustruen, Caroline Sophie Amalie Hals, tog del i selskabslivet. De fik fire børn. De to døtre var begge ugifte, men den ældste af dem fik et barn uden for ægteskab. Den ældste søn fik seks børn, mens den yngste døde som spæd. Hans Henrik Vilhelm døde 1854 i en alder af 64.

Frederik Christian Jonas Bekker

Ved sin død kun 40 år gammel i 1832 var Frederik Christian Jonas Bekker også amtsforvalter. Han stod for administrationen af Maribo Amt, en egn, hvor han tidligere havde været godsforvalter og sagfører. Han og hustruen Charlotte Marie Steenstrup fik seks børn. Herudover fik han en uægte datter, som voksede op hos storebroren. Efter hans død boede børnene hos morens slægtninge, der var præster forskellige steder i området. To døtre var ugifte, en blev gift med sin morbror, mens de tre sønner havde gode borgerlige erhverv som apoteker og købmand samt forpagter og gårdejer på hjemegnen. Charlotte Marie overlevede i øvrigt sin mand i 44 år og døde i 1876.

Maribo på Pontoppidans kort fra 1700-tallet (Det Kgl. Bibliotek)

Anneks 1: Adrian Bekkers karriere

1741-1743	Regimentskvartermester og auditor ved geworbne Sjællandske Reg.
1745-1748	Regimentskvartermester og auditor ved fynske nationale infanterireg.
1746-1777	Titel af kancelliråd og dermed rang i 6. rangklasse nr 1.
1752	Oversatte Marcus Aurelius Antonius' betragtninger.
1752	Søgte forgæves eneret til at udgive juridiske bøger.
1752-1753	Juridisk rådgiver for Enkekassen i Odense.
1755-1768	Ejer af et stort udlejningskompleks i Lille Gråbrødrestrede i Odense.
1756-1757	Inspektør ved Hübners Klædefabrik i Odense.
1757-1760	Fungerende Toldkontrollør i Odense.
1760-1763	Bosat i Svendborg og måske ansat hos Niels Juel på Valdemars Slot.
1763-1800	Herredesfoged i Sunds og Gudme Herreder.
1764	Konstitueret byfoged i Svendborg (Marts-Juli).
1767	Medlem af Kommission vedrørende byfogeden i Nyborg.
1768-1773	Landvæsenskommissær tilknyttet Generallandkommissionen.
1774-1803	Kongelig Postmester i Svendborg.
1777-1803	Titel af justitsråd og dermed rang i 3. eller 4. rangklasse.

Anneks 2: Seks breve

De seks breve fra Adrian Bekker til hans datter Benthe Sophie Bekker, kaldet Birgitte, findes i S.A. Bojesens arkiv på Københavns Byarkiv. Efter brevene er der en efterskrift, hvor der redegøres for brevenes – og afskrifternes – historie, derfor “foranstående”. Brevene er senest blevet afskrevet af denne bogs forfatter i 2018.

NO 1.

Elskede Datter, min bedste Ficke

Det var dog en ubeskrivelig Lykke, at Du og Dit rejse Selskab kom saa hastigt over Vandet i 8 Timer fra Svenborg til Berritsgaard!

Jeg vil haabe, at du med den oprigtigste Alvorlighed har takket Din himmelske Fader for saa naadig en Bistand; og skulde det imod mit Ønske være glemt, da kand Du endnu formidle den bamhjertige Gud ved at afbede denne Fejl, og dernæst ved at take med en dobbelt Andagt og Hengivenhed! Troe din gamle Fader og lad mine Raad og Formaninger røre Dit Hjerter.

Og siden dette er mit første Brev, som jeg skriver Dig til, saa vil jeg og begynde med nogle af mine gamle Lære og Leve regler, i det faste Haab at de maa være indprentede i Dit Hjerter og Tanker, med den samme Varme, som jeg veed, at jeg hviler i dine Tanker. Nu da! Min geist er just i Dag opvakt til at skrive!

Læs disse smaae erindringer som Dit Fader Vor!

- ✓ Bed til Gud. Glem ej heller at take!
- ✓ Elsk Dine Forældre; dog uden at længes efter dem!
- ✓ Ær Din Slægt og Venner!
- ✓ Nær Agtelse for Dine Lærere!
- ✓ Omgaaes ikke andre, end gode Mennesker.
- ✓ Vær stedse Ren og ret; dog ej sminket.
- ✓ Hils gerne.
- ✓ Viig for Dine Overmænd, ja vel og for andre.
- ✓ Skaan de mindre, de ringere; Vær god imod dem.
- ✓ Giv agt paa hvad Dit er! dog med Forstand.
- ✓ Bevar det med Agtelse, som nogen giver dig.
- ✓ Alt hvad du forretter, bør ske med Flid.
- ✓ Vær tugtig.
- ✓ Læs Bøger, det er udmærkede og nyttige Skrifter.
- ✓ Giem vel, hvad du har læst.
- ✓ Anvend din Læsning med Forstand i Selskaber.
- ✓ Vær venlig! Vis et mildt Ansigt mod enhver.
- ✓ Lee aldrig nogen ud.
- ✓ Laan gierne, dog see til hvem du laaner.
- ✓ Bliv ikke vred uden Aarsag! Lær at tømme den.
- ✓ Beflit dig på det huslige Væsen.
- ✓ Sov ikke mere eller længere end fornødent er NB. Din Fader staar jo op Kl. 4 om Morgenen.
- ✓ Hvad du lover, skal du holde.
- ✓ Giv derfor ej noget Løfte for hastigt og uoverlagt.
- ✓ Troe ej heller for hastigt, hvad der fortælles.
- ✓ Spørg andre til raads, men troe dig selv bedst.
- ✓ Lær alle smukke Videnskaber.

- ✓ Lyv aldrig.
- ✓ Gør godt imod gode Folk.
- ✓ Væne dig ikke til bagtalelse! enten tal godt eller tie.
- ✓ Døm om all Ting efter Billighed.
- ✓ Hav dig gode Navn og Rygte kiært.
- ✓ Glem aldrig dem, som har bevist dig Velgierninger.
- ✓ Vær Eftertænsom.
- ✓ Lad intet hvad du hører, forbigaae din Opmærksomhed.
- ✓ Find [...] Dyden!. NB gjør bedste brug af den. [Ulæseligt].
- ✓ Foragt ej nogen, som er mindre eller ringere end du.
- ✓ Hav icke Begierlighed efter noget, som icke er dit.
- ✓ I store Selskaber, tal kun lidet. Men hør, tænk og lær!

Tag min Bedste! til tacke med disse Lærdomme, de ere vel icke efter Moden, men de ere dog alle vigtige; Jeg har i min ungdom lært disse og mange flere af (Cold) i hans disticon.

Jeg veed, min kiære datter, at du har et ypperligt genie og fortrinlige naturens Gaver. Dig! min udvalde brug disse at du kan bringe dine begyndte smaae anlæg til fuldkommenheder og Himlen skal styrke dig og staa dig bi!! Tænk, hvilken Glæde! dersom du, formedelst dine videnskaber og behagelige opførsel kunde i sin Tid trække alles Øjne tild dig, og endelig ved forsynets hiælp blive udvalgt til et lykkeligt nummer i den huslige stand.

Nu er du vel kied af at høre flere Moraler denne gang, men jeg siger endnu; dette er mit første Brev. Jeg vil herefter skrive mere muntre og i en anden Smag. Man skal ej heller altid agere Hovmester.

Brevet var egentlig destineret til at ligge i Dit chatol, for at behage dig [...] men vare længe, førend Skibsleilighed gaar, saa vil jeg lade det gaa med Posten.

Imidlertid anbefaler jeg dig i Guds beskiermende Varetægt, og ønsker dig stedse et fornøyet Sind, eller rettere, en sund Siel i et sundt Legeme! Lev altid vel og gjør dig et dagligt Studieum af at behage baade andre og dig selv; det er; at være overbevist om, at have udøvet sine Pligter paa begge Steder.

Aflæg vores kierlige Hilsen for Din elskelige Oncle og Tante, Kys dem paa vores Vegne det
beder din ømme og kierlige Fader
Bekker. Svendborg d. 9. Sept. 1791

--0--

NO 2.

Svendborg 29. Oct. 1791

Min elskelige kierlige Datter!

Din Skrivelse af 19. oct. har hiertelig fornøyet os alle, og uden at flattere, maa jeg tilstaae, at du ved Øvelse kan naae en vis grad af fuldkommenhed i pennen, som icke just det smukke kiøn inclinenerer til eller gjør sig umage for.

Bliv ved, bedste Pige, at dyrke det pund, som Skaberen har forundt Dig, og du skal erfare hans naadige hielp og bistance i alle dine Øvelser; Et Menneske, som har gode Natur-gaver, kand drive samme til en temlig høide, og Ingen kand lære for meget af det gode i Verden.

Ja vist har ieg bekommet Din Oncles meget behagelige skrivelse tillige med dit af 19. Sept, ieg undseer mig, at jeg icke førend i dag har besvaret samme, og bed ham tilgive mig for min skyld, saa haaber ieg det skeer!

Dit Chatol har Du vel nu modtaget i god Stand, som skal fornøye mig; og dersom noget mangler af dine smaa Sager, som kand være glemmt, da meld mig det, siden Skipper P. Movritzen

ventelig i November gaar til Lolland, og da skal medtage samme, tillige med de smaa Ting til din gode Tante. Betydeligt nyt kand ieg ei melde; dog dette; at Mad. Werner, og Strandcontrolleur Bygewald ere begge hensovede. Fru von Westen har i næsten 3 uger været i Odense og i aftes har medbragt sin Marie.

Johan Rabe arver Bygewald henved 5 á 600 rd: Hand gaar nu til Odense latinske Skole. Thorsager forlader min tjeneste til Nytaar, og træder i Tjeneste hos Eilersen paa sin Gaard i Jydland. I hans sted tager ieg min Søn Thomas [dvs. Thönnes] hjem fra Faaborg. Af de efterretninger ieg haver ved ieg ei rettere, end at alle dine Tanter, Oncler og flere venner befinder sig vel. Gud ske lov, at vi har samtlige heri huset er i god stand, og vi hilser Dig alle kierligst. Ingen spørger flittigere til dig end Caspare.

Nu min gode Datter, lev fornøjet og vel! vær flittig i din Religions Lære og glem aldrig dine pligter imod Gud og din Næste! Elsk din Tanke og Oncle, knyt et fast og bestand venskabsbaand med din lille søster Grethe, og viis hende ald optænkelig kierlighed! Saa gleder du din gamle Fader!

Alle frøknerne på Hvidkilde har haft og lykkelig ovestaet meslingene. Det er ikke Sehested, men Rudolph Juul, som ægter Jomfru Berg, imod hans høyadelige Fru Moders villie. I fredags havde Jomfru Fog bryllup i Steenstrup med Renteskriver Muus. Oncle Caspar er endnu i Odense, men hvorlænge, veed ieg icke. Tag nu tiltacke denne gang, mere skal følge en anden Gang fra

Din hengivne Fader

Bekker

--0--

NO 3

Svendborg 8. nov. 1791

Min bedste, allerkiereste Fikke!

Det forundrer mig icke lidet, at du, min bedste Pige, endnu icke har gjort anstalt for at lade dit Chatoll afhente, som nu har i 4 uger staaet paa Ourebygaard især da der findes saa mange fornødne ting til dit brug, som du nu savner.

Ja, det fortryder mig mest om Kirsebærerne skulde have taget skade, da din moder har nedlagt 1 Lispund tørre Kirsebær i en af Skufferne, som i dette aar har været saa svære at bekomme.

Ieg kand da forestille mig, at dersom du icke lader det hente hos forvalteren paa Ourebygaard, som ieg icke kiende, saa lader han det staa hos sig et helt aar uden at bekymre sig derom. Og ieg tror, at du gjorde bedst at leje en Vogn til Stranden og lade Manden gaee til forvalteren og afhente det over Vandet, og derpaa med samme Vogn kiøre det til Weggerløse; det kand vel hende mig at Peder Mouritzen nu atter ankommer til Ourebygaard og der afsat en Sæk med Humle hvorudi findes 1 lispund fine gryn, og dernæst 1 blaastribet pose med 1 skiepper boghvedegryn, hvilket da det udsendte bud tillige paa eengang kand afhente. Udi Humlesækken findes et par smaae paquer til dig, og i Chatollet findes nogle breve fra Lovise og din Søster. Lad mig vide, naar du har faaet alt dette. Med Chatollet skal følge 1 brev hvorudi nøglen er, som skal drejes 2 gange om og er dirkefri. Og med den anden sidste pakke følger ligeledes 1 brev, saa at skylden er icke min, at du faaer alting saa sildig. Det nytter vel icke at sende i aar nogle af landets producter her tilbage, da Skipperen vel icke i Vinter gaaer oftere til Lolland: og altsaa skulde i denne fald den sikreste vej være at sende det med Skibsleilighed fra Nyekiøbing til Kbhf. og aflevere det til een af de Svendborger Skippere, lige meget hvem, da de vel endnu icke har søgt deres hjem heri Svendborg.

For det andet maa ieg anbefale dig den beste taalmodighed om ieg icke just skriver til dig hver 14 dag, da mit Løfte herom var saaledes, at naar ieg skrev dig til den fiortende dag, da vetede ieg dit svar i de paafølgende 14 dage, og saaledes vexlede vi breve med hinanden hver Maaned, thi vi skal være husholdere og 4 breve hver maaned fra og til falster koster 5, det var om aaret 5rd, derimod er det nok at spilde om aaret 5rd paa Postbreve. – Imidlertid skal ieg fornøye dig med breve ved alle Leiligheder, du maa ei heller

sørge uden aarsag eller i den tanke, at jeg skulde være syg eller mangle noget, fordi du icke faar saa præcise brev fra mig. Ney, min Herre og Skaber har lovet mig et langt liv til glæde for mine mange Børn, og dette vil med Guds hielp også opnaae 90 aar. Med eet ord: den fornuftige spørge aldrig før tiden. Gud være evig lovet! vi befinder os her alle vel, og nu er ieg igen ved god helbred. den 18. dec og 18. jan. vil vi nok savne din nærværelse i henseende til Comödier og Baller, du bivaanede her i huset i fior, Men vi agter denne gang at leve ganske stille paa disse Høytidsdage; og Svendborg ved forud for denne stille levemaade.

Tak for dit meddeelte behagelige Nyt! Ja, hvor glæder vi os alle ved, at faa den gode Svoger Petersen placeret i Assens som Tolder; det er sandelig en god tjeneste 7 á 800 Rd. Endnu er Lehn icke kommen til Fynh, man veed ei heller præcise naar Frøknerne ere alle igen i god stand. Endnu mindes ey naar Walmoderne reise herfra.

I lang tid har ieg icke haft brev fra Bredamshauge. Ieg kand nok forestille mig, at Du længes efter at se Din Grandmama; og dette skeer formodentlig ved at følge med Din Tante og Oncle; thi om Vinteren at reise alene derhen paa en kort besøgelse, vil nock icke være giørligt, i sær for at bruge tiden til Din Christendoms øvelse, denne gaar for alle ting, og hvor højt vil Din Moder og ieg glædes, naaer vi hører, at Du har overstaaet Din Christendoms øvelse, denne gaaer for alle ting, og hvor højt vil Din Moder og ieg glædes, naar vi hører, at Du har overstaaet Din examen med ære. Saasart denne ere forbie, saa haaber ieg, at vi ser Dig, ved tillige at omfavne Din kiere Oncle og Tante i Weggerløse.

Din Moder har ventelig en vigtig Forretning enten i April eller Mai, og naar den lykkelig er overstaaet til mit hele hiertes glæde, /: som Gud i Naade give :/, saa skal intet indre os fra at reise. Á propos! Jeg skrev i mit sidste brev med P. Mouritzen, at du vil de nøye undersøge i Dit Chatoll, om ieg icke af en hændelse har lagt nogle gamle Documenter derudi, som angaar [...] : disse du maae meget omhyggelig indpacke, og giøre dem til 1 punds Vægt, og derover for at sende mig dem med allerførste farendende Post her til Svendborg, da jeg ieg meget savne dem. Lev saa vel! bedste Fikke, det hele Colinske ædle huus hilses kierligt fra os alle, hvoriblandt du i dette øyeblik kyskes i tankerne af din gode fader.

Bekker

--0--

NO 4

Min kære Datter!

Gud velsigne dig alle dage, men især paa dine Glædesdage, iblandt hvilke ieg her anfører den 6' Januarii! [Birgitte fødselsdag] din Moder befaler og dine Søstre beder mig formelde dig samtlige deres Lykønsking baade til dit begyndte Nye aar, og til din fødselsdag. Herren den algode bønvhøre alle deres ønsker, hvortil ieg føyer mit Amen!

Gierne vilde ieg opvarte min lille Dame med en Souvenir af noget paa hendes Fødselsdag, men i en hast vidste ieg icke at udfinde noget, som kunne behage dig: Endelig tog din kierlige Moder sin beste fingerring, og ieg en brystnaal, saaledes som begge dele herudi følger, hvilke du vilde bære til Vores Erindring!

Gør disse smaae ting min beste datter, til fornøjelse, men aldrig til stolthed! de sendes dig alleene af et got hierte, for at opmuntre dig til flittighed i de faa øvelser, du har begyndt paa, men i sær til din kundskab om Jesu Relegion, at du derudi maa opnaae saadan fuldkommenhed, at du derpaa kand fæste dit hele livs bygning, om paa de fasteste grundpiller. Ja, gid du i dette øyeblik kunde se mig ind i mit hierte /: men tænke kand du :/, du skulde aldrig glemme, hvad derinde foregaard dig og denne din hellige Sag angaaende: Herren give dig lycke i Jesu Navn!

Nu noget andet: Vi har da mistet den gamle brave uforglemmelige Major Flindh! Maaden hvorpaa vi udvortes sørge, skal ieg fortælle dig: din Moder sørger reglementsmaessig: ieg bærer

sorte Underklæder og en fiin hvid Kiortel med sorte knapper. Ericke, Lykke og Christiane sorte Taftes Trøyer, og hvide Skiørter og sorte Baand, Otilia hvid Chemise, Lise og Caspara sorte og hvide Sirtses Chemiser. Denne Sorg har for anstændighedens skyld hindret os fra at dandse den 18' dec og den 8' Januari, men muligt at vi den 18' Januari [Adrian og Christines fødselsdage] rører vores unge Been lidt.

Imidlertid skal vi paa sædvanlig Maade fornøye os indbyrdes den 6' Januarii, og derved icke forglemme at mindes vore kiere Falsterske Venners sundhed: Gud velsigne dem baade før og efter Nytaar, saa længe de selv ønsker at leve! dette er vel icke et galant, men altid oprigtigt ønske. Jeg har for nogen tid skreven dig til og indlagt 10rd i Brevet, som ieg haaber at du har bekommet.

Nu min gode lille Pige! da ieg intet nyt veed denne gang at skrive, saa vil ieg slutte med det beste ønske over dig og det hele Collinske hus, som alle hiertelig hilses af og alle og af mig som stedse er
din gode fader
Bekker

Svenb. den 2. Jan 1792

--0--

NO 5.

Svendborg den 26. Marts 1792.

Lille gode Ficke!

Tak for din sidste saavelsom alle dine kierlige skrivelser, som alle hiertelig fornøyer din Moder og mig med samtlige dine Sødske, da vi alle af hiertet lykønske dig til din forestaaende Confirmation! Gud lade denne Dags hellige forretning stedse og evig hvile i dine Tanker, ja baade i modgang og NB i Medgang opmuntre din Siæl, thi saa kand du aldrig være bedrøvet, men endog gaa ald mødende Sorg i møde med en hellig frimodighed og i en rolig hengivenhed til God foragte og le ad Verdens ustadighed, dog beder ieg inderlig min Gud og fader at bevare dig for ald for megen Sorg, om det behagelige Villie! Lidt modgang kand ey skade os, men ofte nytte og erindre os om vores skyldige pligter imod den Velgiørende Gud og Fader; beste Pige! Glem aldrig denne din Faders kierlige Formaning!

Lad min taaare som i dette øyeblik væder dette blad være dig en glad følelse i dit gode hierte, og altid svæve for dit Øye som et Spejl.

Vi skal i Sandhed icke glemme paa din Confirmations dag at bede til himlen for dit vel, og Gud vil vist bønhøre os, Aman! dette sidste Ord, denn hellige Eed skal være og blive dig til forsikring om Løftets opfyldelse.

Min Ficke! til given Svar paa dit brev kand jeg icke nocksom ytre vores glæde at din gode Tante og Oncle med dig selv og det 2 smaae kiere børn befinder sig vel, Gud lade dette bestandig vedvare! Intet i Verden overgaaer den Lycke at have et godt Helbred og fornøyet sind. Hils dem kierligst fra os alle, kys og omfavn dem og de 2 elskelige børn paa mine Vegne; men for alting – Omgaaes dem forsigtig, lydig og kierligst, lad dyden vejlede dig hertil, saavel imod dem som imod alle Mennesker!

Jeg har rigtig efterkommet din begiering at hilse alle din gode Venner, undtagen Thorsager og hans Søster, som begge ere reiste for noget over en 8 dagestid siden til Jordløse, da han derfra søger ? sin ? hos Eilersen paa Ørstedgaard i Jylland. – Til din [...] Frøken Marie har jeg givet din undskyldning, og hendes Søster Louise svarer dig formodenlig i dag paa dit ret smukke Brev, som ieg under forsegling leverede hende rigtig den 22ed Marts; da du spørger om Landdommerens Frue, da er hun frisk og vel, det øvrige er som det pleyer. Jo! det er Lise Toftgaard som skal giftes med Provisoren paa apotequet, nu virkelig apotequer Lacopidan, som har købt apotequet. –

Grandmama har rigtig skrevet os til fra Bennesløv, hun er en rar Kone dersom hun vilde holde sit løfte at besøge os i Sommer, og tage dig med, om det muligt, gjøre wold paa mig selv, og med min gode Stine forlade huus hiem børn og forretninger i 14 dage, for eengang, førend ieg gaar ind i Evigheden at omfarme mine kiere Venner baade i Sielland, Falster og Lolland!

Det gør mig ret ondt, at Oncle Jacob saa ofte bliver forflyttet, det sætter ham mere tilbage end frem, hans ungdoms hitsige gemyt forvolde samme, God give at han icke gandske derved skal forspilde sin Lycke.

Indlagt sendes dig en bouquet og 1 par Handsker til pynt paa din Confirmationsdag. Var Evnen som villien, da skulde ieg nok erkiende mine pligter, men paa Landet behøves icke saa megen Stats. Bouquetten synes mig ret smuk, ieg har kjøbt den hos unge Anthon det er mig kiert, at ieg kand sende dette med Peder Mouritzen som dennegang gaaer lige til Falster – [Ulæselig linje] – skriv et par ord med tilbage. – du hilses kierlig fra os alle; Gud bevare og velsigne dig de ønsker

din evig hengivne
fader Bekker

du spørger om Sørgetiden. Børn sørger ligesaa længe som deres forældre. Men til Paaske lægger vi Sorgen ned for Grand Papa; og din Moder, som i Aprill har lovet mig 1 Søn, kand jo heller icke ligge sørgelig i Barsel Seng.

Nu adieu

--0--

NO. 6

Svendborg, den 11' Sept 1792

Elskelige kiere datter!

Maae dog disse linier antræffe dig min bedste, med den gode Grand Mama og de hele agtværdige Collinske Huus i ald fornøjelse, sundhed og Velgaaende, som vi dog vist her i hiset alle ønske og haabe; saa vilde det meget hiertelig glæde os, som oprigtige deeltage i disse vores beste Venners fryd og Lyksalighed! Imidlertid troer ieg icke at noget modbydeligt kand ramme nogen af Eder da alle mine smaae huus-Engle ynder og ønsker bestandig saa meget got over dig og dem alle.

Du er dog vel icke vred, min beste! fordi ieg icke i nogen tid har skreven til dig! Sandt at siige, da skriver (ieg icke saa ofte, siden denne Postskilling røger bort som en damp; dog er ieg aldrig bange derfor, naar nødvendighed befaler mig at skriv. Ofte skal man og befinde sig i humeur dertil! som i dag — i dag anlediges ieg dertil fra begge sider.

Længe har man ventet paa Lehns reise til Lolland, som lovede at medtage en pacque til dig; Men da denne reise muligt gandske vil standses formedelst Fruens sygeleie og besværlige tilstand baade paa legeme og forstanden, saa har vi endelig betient os af den sædvanlige leilighed med Skib, Peder Mourien. Med Ham følger 1 paque til dig, som gik herfra til Vands i Loverdags den 8tende Sept. saavel som 1 lispund Kirsebær til Tante Collin, som er meget gode, dog i Aar svære at bekomme siden alt hvad her i landet voxer skal sendes til Kiøbenhafn og Kiøbmændene overbyder hinanden derpaa. Formodentlig, eller reer, tilforladelig aflægger han paquen paa Ourebygaard, hvor du ved et gaaende bud kand lade dem aente.

Ved aabningen vil du befinde at du har en Moder og Fader, som icke glemmer deres Ficke, fordi hun er fraværende, men at de altid ligner sig selv Notabene! Nu seer ieg alt, at du blusser af længsel for at vide, hvad der dog moenne være i denne paque? Og dee kand jeg du vel icke i nogle dage efter dee brevs ankomst faae at vide, følgerlig i lige saa mange nær sove uroligt.

Men for at forekomme denne længsel skal ieg i korthed meddele dig indholdet saa vidt jeg erindrer: 1) Een alen fiint Lærred til Chemiser, 2) Een fuldkommen Silke blaae Atlas Klædning af din moder(s), 3) Et smukt stycke fiint Sir, hvidt bund med smaae blomster til en fuldkommen Klædning, 4) 8 Alen mørkegrønt Klæde til en Overfracke, og dertil 1½ dusin meget fine knaper [...] og Silke, 5) Et stort Musselins Tørklæde, 6) 1 pund Bomuldsgarn til Strømper, 7) 1 par nye smucke Sko af Odenser arbeide, 8) 3 par nye handsker, 9) nogle breve fra dine Søstre og Veninder v. W og deriblandt 2 smaae Sedler.

Mere Erindringer jeg ikke, men da du nok kand nøyes for denne gang, saa ønskes at du maa bære og slide det altsammen med megen fornøjelse; dog maa du ikke bære og slide det altsammen med megen fornøjelse; dog maa du ikke vente just hvert aar at bekomme saadan en Ladning. du har mange smaae Systre og disse bede og om Klæder og føde; hvorfor du maa ey heller glemmer at packe ind hvad du ey selv kand bruge er voxen fra, for at sende tilbage i en paque, da sligt kand komme dem til nye, i sær frauen og den gamle Sikle Kjole etc. etc.

Men, min gode Ficke, hvorledes gaaer det med Videnskaberne? Læser du ofte i en fransk bog, thi dee skal erstaae den mangel, at du ikke daglig har nogen at tale med. – Læser du og i en Tysk bog? Hillemand, tag ofte de Tydske aviser og læs et stykke derudi for den søde GrandMama. Tegner ? og spiller du ofte paa Claver? Ach, gid du aldrig glemmer det lidet heraf som du har lært, men daglig lærer mere og mere deraf. Slige ting har ofte gjort de unges lykke, især som ingen penge har at stope paa. Glæd os alle med det løfte og efterretning som kan behage os. Jeg kand ikke just rose dine Systres fremgang i det hele, men haaber at det bliver got til slutning.

Hils dem nu allee og glem ingen af de kiere Venner. Jeg haaber at Svoger Collin har rigtig bekommet det oversendte Kløverfrøe, og at det gror til hans fornøjelse; en prøve deraf har jeg staaende i en Urtepoe, som gror godt.

Lev saa stedse alle og altid vel! det ønsker din meget hengivne Fader

Bekker

Nær havde jeg glemt at hilse fra den kiere Oncle Jacob, som har været hos os i næste 14 dage og reiste bort for 8 dage siden. Et brev fra Lykke til Frøken Valmoden har længe været skreven og leveret et befordres af frøken Lehn, saa at det dog vist ankommer med det første.

--0--

De foranstaaende seks Breve er afskrevet efter et Hæfte tilhørende Frøken Ingeborg Søderberg, Sct. Thomas Allé 5, 111.

Foran i Hæftet findes følgende bemærkning: Afskrift af 6 gamle gulnede breve (1791-92) fra min Oldefar Justitsraad Bekker i Svendborg til hans datter Frederikke (senere gift med Pastor Bojesen). Originalerne tilhører kontorchef William Friederichsen cand.jur., Kontorchef i Overformynderiet. [Frederikke er en fejl, muligvis fordi Birtha Sophie eller Birgitte blev kaldt Fricke i brevene]

Birgitte Søderberg
Til Ingeborg d. 25' Februar 1919

Afskriften befinder sig i justitsråd Sverin Adrian Bojesens arkiv på Københavns Stadsarkiv, hvor hans Erindringer i justitsråd Severin Adrian Bojesens Erindringer, 1878-1879 befinder sig i dennes arkiv på Københavns Stadsarkiv og er igen afskrevet af Martin Iversen Christensen, 2018

--0--

Læs mere om Birgitte Bojesen i kapitlerne "Præstekone på Langeland" og "Adrians breve til Birgitte fra september 1791 til september 1792".

Anneks 3: Mit Vita i en kort fortælling for mine efterladte børn

Flere af faktaene i i beretningerne om Adrian Bekkers liv stammer fra hans egne erindringer – Vita. Det meste har kunnet bekræftes gennem kilderne, mens der også har vist nogle unøjagtigheder enkelte steder. Det er beskrevet i de foregående kapitler.

Adrian Bekker:

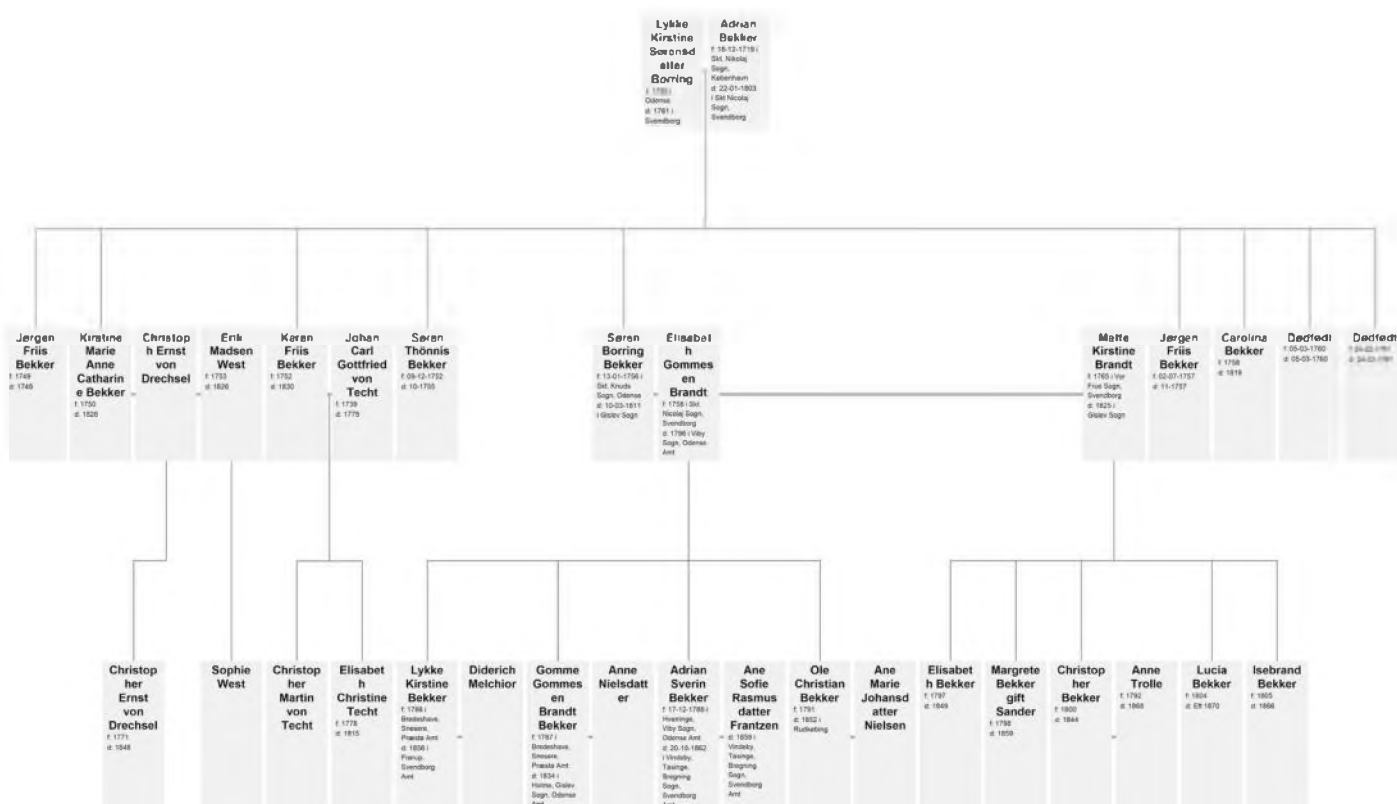
Det er ufornøden at opregne mine 16 Ahner, siden de just ikke var udmærkede med adelig Skiold og Vaaben. Nok at de vare ærlige og agtede folk, som have næret sig ved Agerdyrkning, Handel, Gejstlige og Verdslige embeder. Min brave og vel- fortiente og af Hovedstadens Medborgere høyt elskte Fader, Th. Bekker var født i forrige Seculo, 1686, og døde til min dybe Sorg vel tilig fra mig i Aaret 1739. Han nedstammede fra de Eldgamle berømte Ost-Frieser eller Hollændere, som for mange Hundrede aar siden blev forskrevne af de henfarne Konger til at dyrke visse lorder i Sielland op efter deres maade. Han handlede en gros og var indtil sin Død een af Kiøbenhafns 32 mænd og Rsentanter i Raadet. Min Moder Anna Christina, fød 1683, overlevede ham som Enke næsten i 40 aar, og blev 91 aar gammel, hendes fader var forpagter og blev 96 aar gammel. Mine forældre sammenavlede 17 børn, hvoraf ieg nu er den eneste Levende, og er fød den 18 December 1719. De lode mig opdrage anstændig, de holdte private informatores til mig i Sprog, music, Skriven og Regning, indtil ieg 1735 blev Student, og andet aar derefter tog min Examen Philosophicum, med caracthere lau- dabili og strax derpaa gradum Baccalaurei. I 3 aar derefter besøgte ieg universiteterne i Königsberg og Rostock paa mine forældres Bekostning uden academisk Hielp. Aar 1740 søgte ieg de Theologiske Collegia og offentlige forelæsninger i Khfn. i tanke at vilde have min attestatz i Theologien; hvortil ieg havde grundet aarsag, da en Patronesse af mig, Frue Oberstinde Schumacher til Benzons Eye hafde bebrevet mig med Kaldsbrev til det først vacant blivende Præstekald, enten Ørsted, Snadelev eller Kogslunde i Sielland. Men min Mindreaarighed til Præsteembede, Lyst til at reyse, og en uforsigtig Kierlighed til den militære stand, lockede mig til at antage et ædelt tilbud af General Major Folckersam, som hafde udseet mig til og foreslog mig som Regiments quartermester) først i aaret 1741 og min alders 21 aar. I samme foraar bleve 6000 Mand danske troupper befalede at marchere i Engelsk sold til det Hannoverske imod fransosen som vilde erobre nogle af de Preusiske lande; hvorfor 12000 Hesser og nogle tusende Hannoveraner allierede sig med os, hvilket tog dog endtes aaret efter formedelst tractater imellem de stridende parter. Ieg fik Printzen Georg Ludwig af Bevern til min Regiments Chef, en herre af næsten over naturlige gaver i forstand og mod, hvorfor han og tilsidst døde som en helt, endskiøndt i en usle Duel for at forsvare sin Ære. Til Beviis om hans Kierlighed til mig, var jeg den eneste af de mange afgaaende Stabs Betiente, ved retouren paa Kongens naade, der fick en aarlig pension af 200 Rd, Ja dersom ieg hafde været forsigtig nok til at imodtage hands tilbud 1743, da hand vilde foreslaae mig til sin Capitaine Lieutenant ved Liv Compagniet, saa havde ieg ufeylbar nu 1793 kunde været General af Infanteriet. Men maaskee icke saa rolig, fornøyet og lykkelig, som ieg nu kand sige mig at være som Herredsfogd, i mit 3die glædelige ægteskab med Major Henrik v. Flindts datter Christina, den værdigste og braveste ægtefælle nogen mand kan ønske sig paa Iorden. Ja! min Veninde! Himlen skal belønne dig rigelig derfor naar ieg icke mere er til.

Senere Tilføjelse fra 1801. Med hende avlede ieg 9 børn som alle endnu leevende efterat ieg forhen hafde i 13 aars Ægteskab med Cancellie Raad Borrings datter Lykke i Odense avlet 10 børn og i 7 aars Ægteskab med Enke Md. Lessøe avlet 3 børn, i Alt 13 børn, af hvilke 13 endnu 5 leevende, og saaledes i alt 14 Børn deels gifte, dels ugifte, og mindreaarige. Iblant disse kan ieg finde en talrig Flok af Børnebørn ja endog disses børn og altsaa i 3die leed. En glæde for mig i mit 82 aar, at kunde see og omfavne disse mange velskabte Børn.

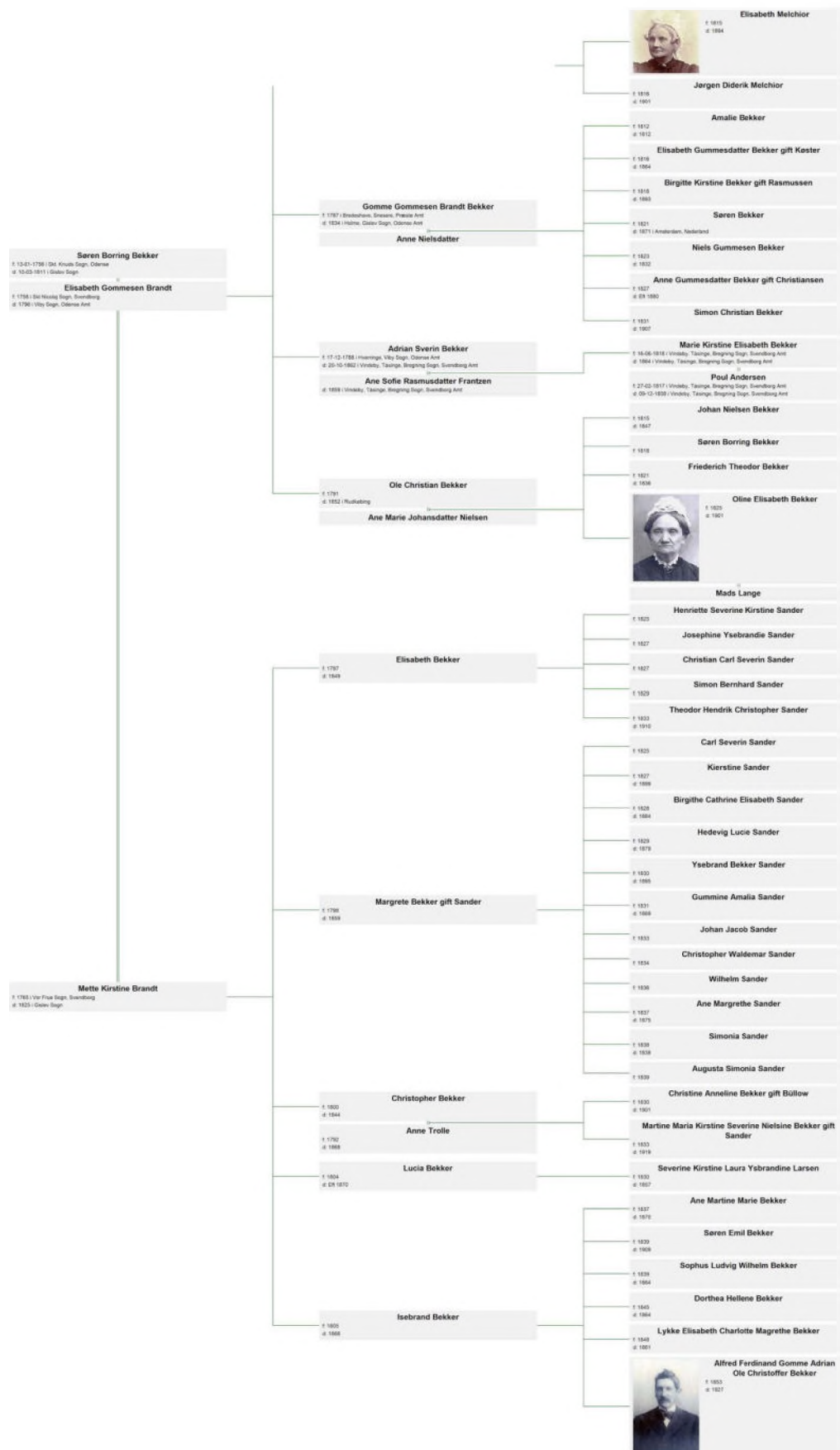
Aksel Røhling skrev i sin bog, at originalen var i Frøken Lise Søderbergs Eje i 1911. Lise Søderberg er Efterkommer af Elisabeth Catharina Wibeke Bekker, som er omtalt i kapitlet "Ægteskaber i Ålborg".

4 Anneks 3: Slægtstræer

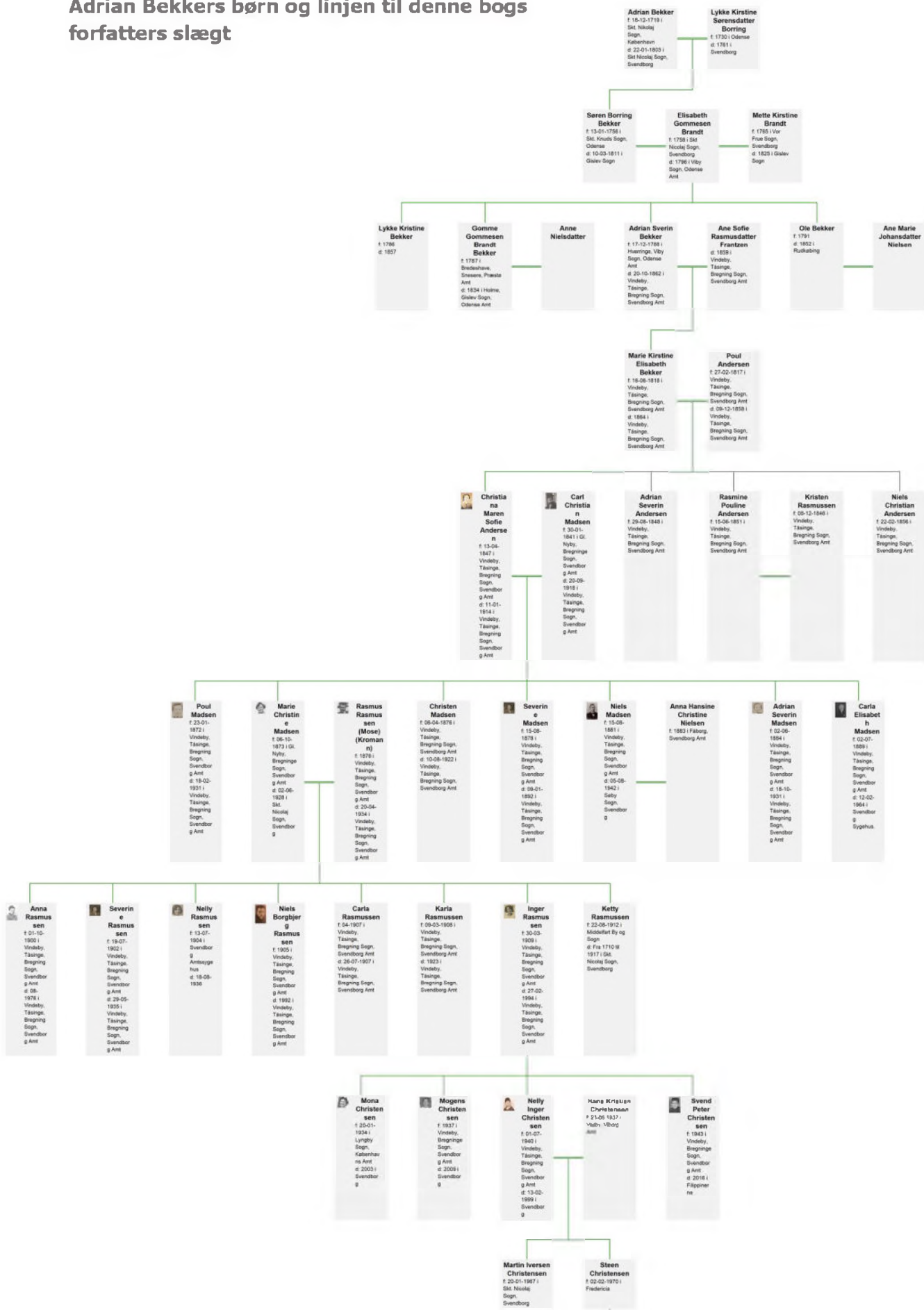
Adrian Bekker og Lykke Kristine Borrings efterkommere

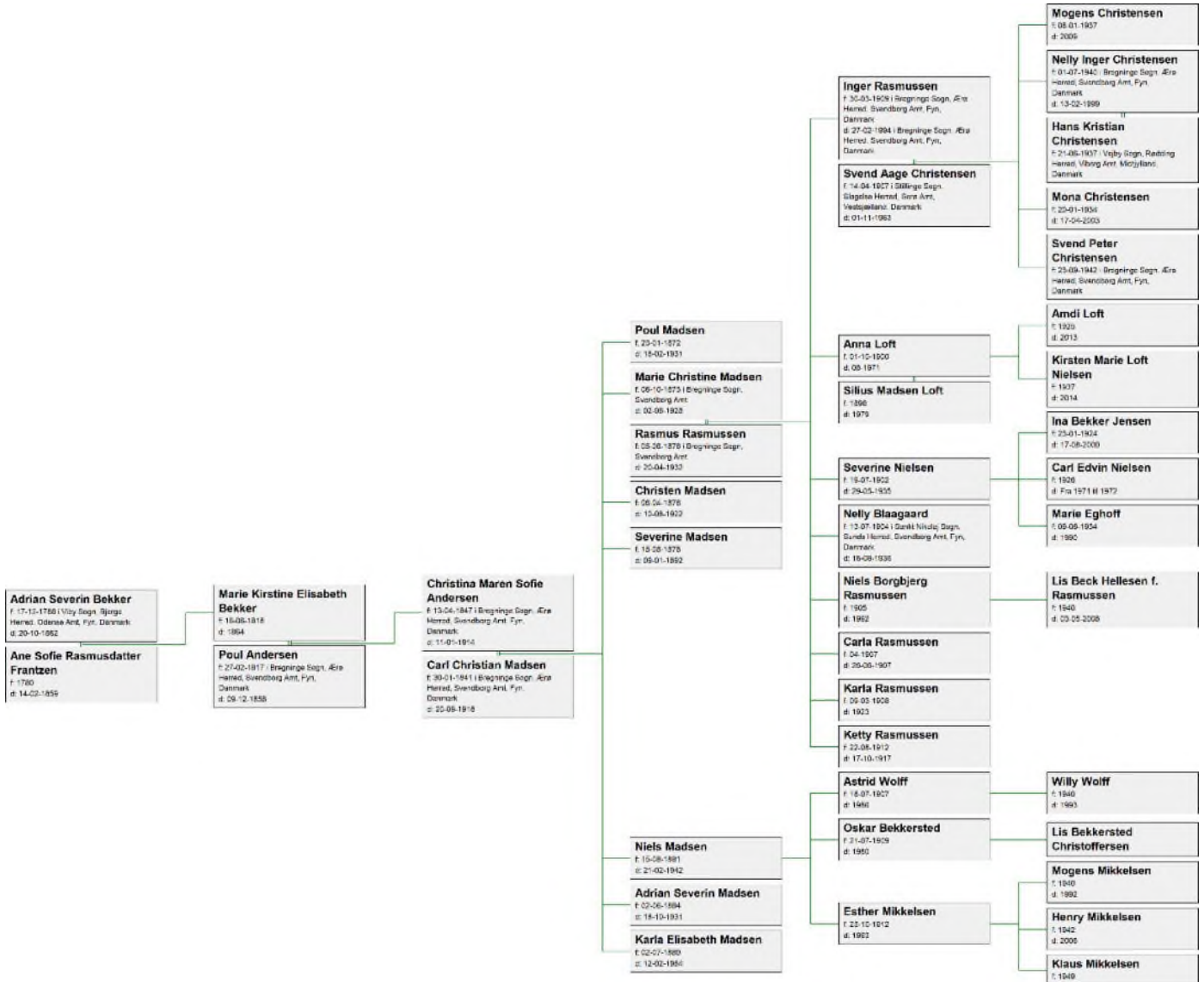
Søren Borring Bekkers efterkommere

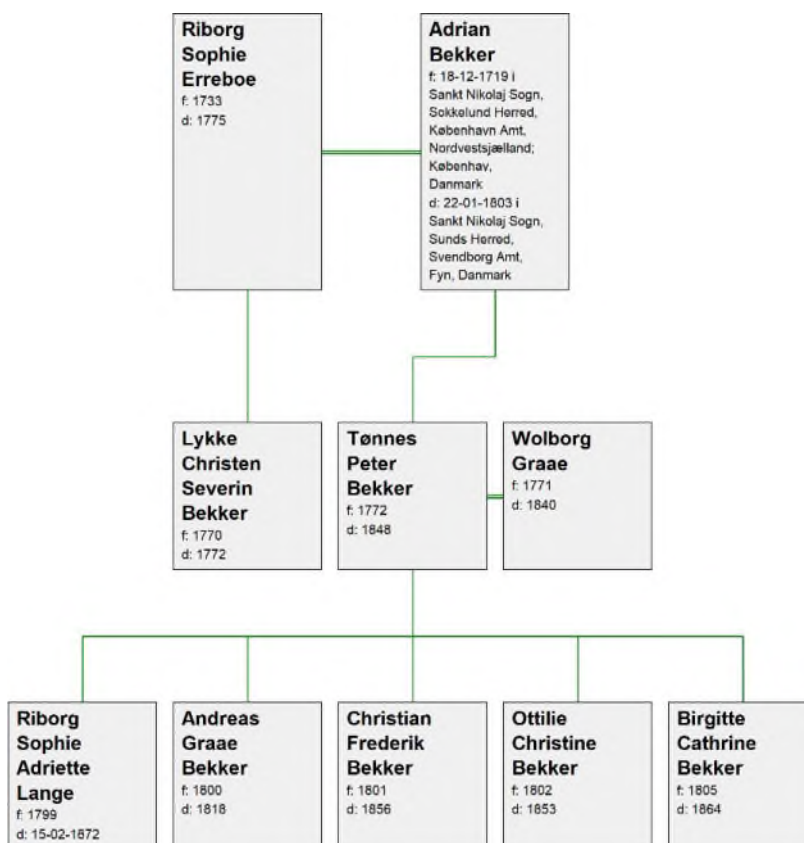
Adrian Bekkers børn og linjen til denne bogs forfatters slægt

Adrian Severin Bekkers efterkommere i Vindeby

Adrian Bekker og Riborg Sophie Errebo og efterkommere

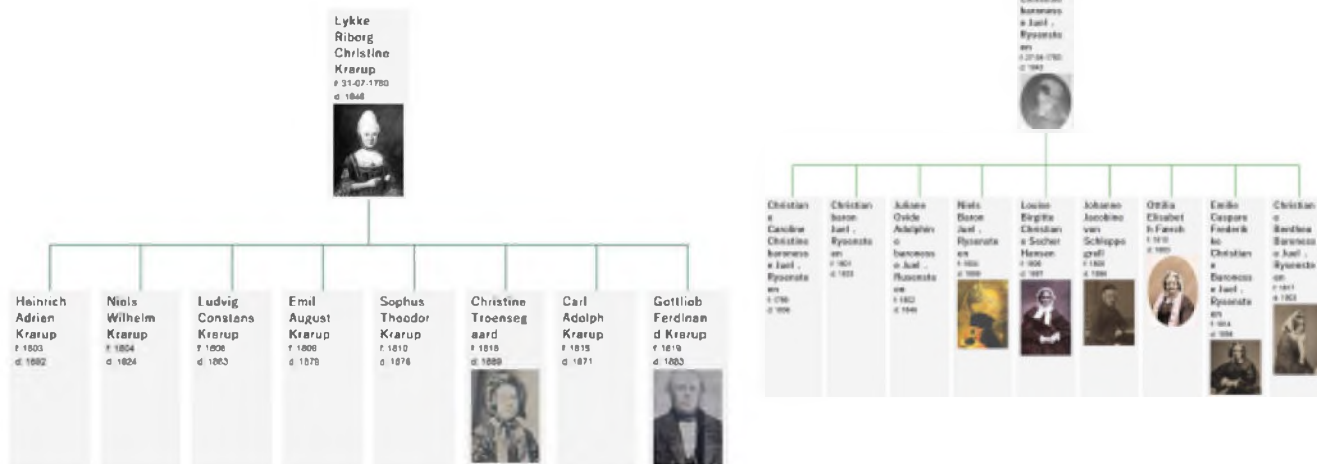
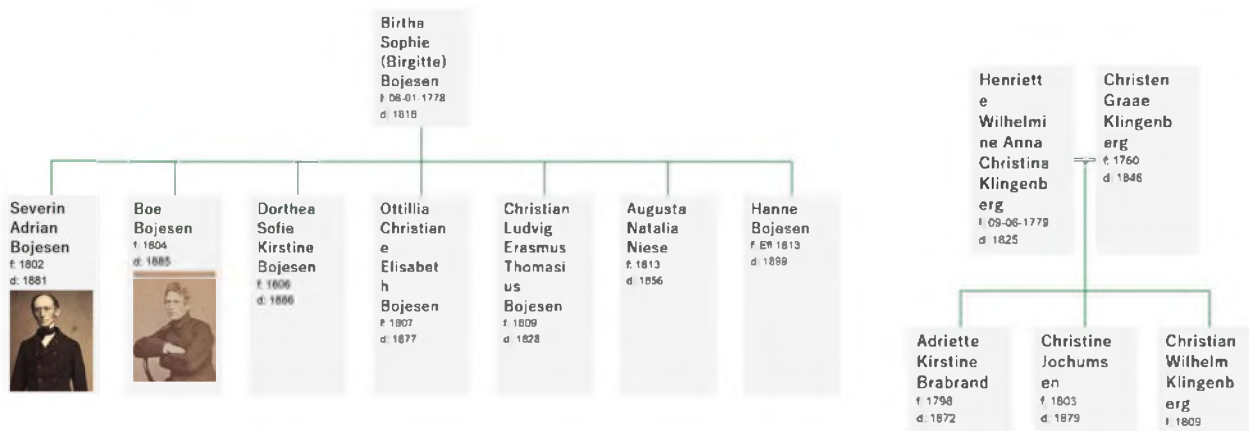

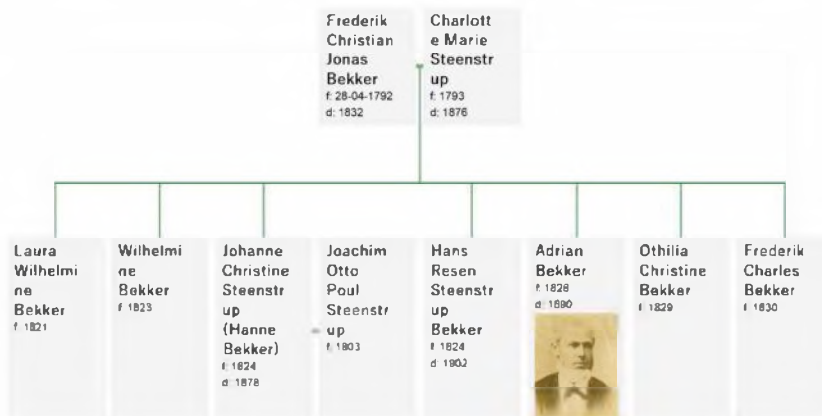
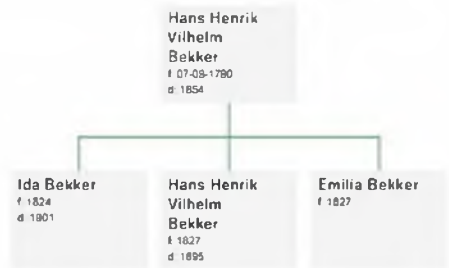
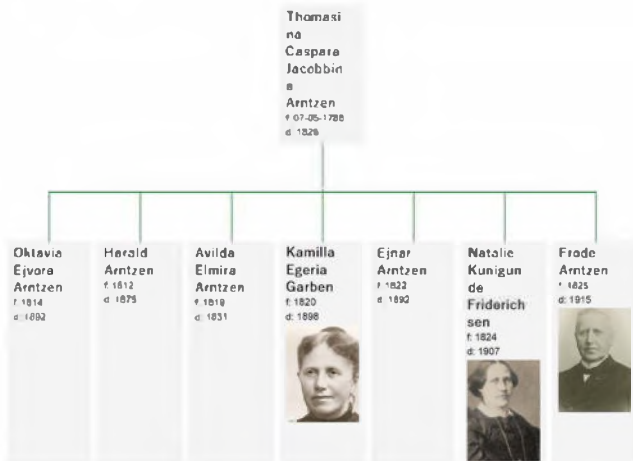
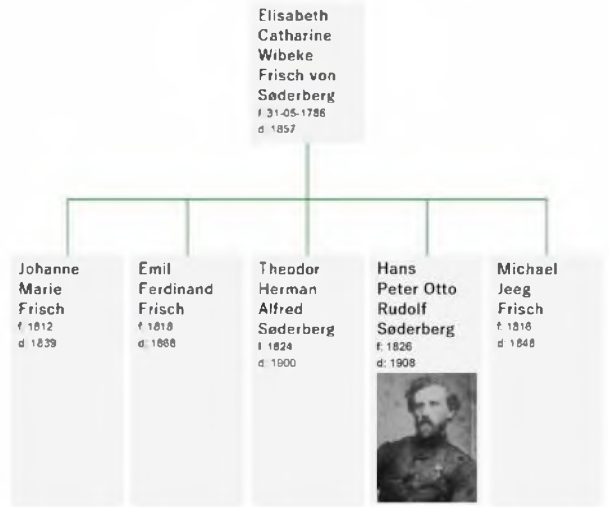
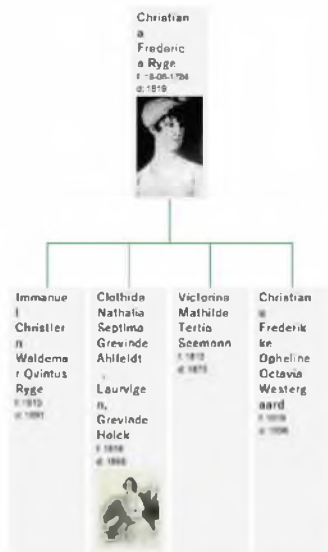
Adrian Bekker og Christine Flindts børn og børnebørn

Ved de fleste af Adrian og Christines ni børns børn er kun inkluderet dem, der blev voksne, medtaget.

Christine Flindt
f. 1749
d. 1814

Adrian Bekker
f. 15-12-1719
Sankt Nikolaj Sogn,
Esbjergland
Hæved
Kabanhavn
Alle
Nørvestjylland
nd: Kabanhavn,
Danmark
d. 22-01-1803
Sankt Nikolaj Sogn, Svends
Esbjergland
Aves Fjrd
Danmark

Litteratur, kilder og hjemmesider

- Adriansen, Inger, "Krig og kærlighed i 1864, Breve mellem Sønderborgs borgmesterpar Hilmar og Olufa Finsen", Sønderborg 1998.
- Agerholm, Edvard, "Dr. Ryge, Et bidrag til belysningen af Det kgl. Teaters Indre historie i den første halvdel af Det forrige Aarhundrede", København 1913.
- Barfod, Immanuel, Stamtavle over den svenborgske familie Graae. Trykt for familien. 1882. Bekker, Adrian, "Marcus Aurelius - Den Romerske Kejsers Opbyggelige Betragtninge", 1752.
- Bekker, Adrian, "Mit Vita i en kort Fortælling" ogtrykt i Aksel Røhlings "Adrian Bekker – en levnedbeskrivelse" og Bojesen, Magnus, Slægtstavle over Slægten Bojesen (Se slægtsbibliotek.dk)
- Bojesen, Severin Adrian "Nogle optegnelser om mit Liv og Levned og om dets tilskikkelser. Nedskrevne af Fader 1879-80 (Hakon Bojesen)".
- Bojesen, Magnus, Slægtstavle over Slægten Bojesen udarbejdet til Brug for Slægtens Medlemmer trykt som Manuskript, 1911. Bülow, von Poul Martin "Erindringer fra Svendborg og omegn af generalmajor Poul Martin von Bülow (1795-1877. Ved Regitze Rohde". I Fynske Årbøger 1993.
- " Dansk Adels Årbog". Flere årgange.
- Christensen, H.V. "Stamtavle over Slægten Ryge", København 1915.
- Christensen, Martin Iversen " Bondeslægt med aner blandt rådmænd, præster og uradel - En slægtshistorie fra Himmerland", Familiens Historier, 1, 2021.
- Christensen, Martin Iversen "Sønderjysk Slægt - Med sydvestjyske, vestfynske, ærøske og tyske islæt". Familiens Historier, 2, 2021.
- Christensen, Martin Iversen, "Tråde til Tåsinge" Familiens Historier, 3.
- Dreyer, Kirsten, "H.C. Andersens brevveksling med Signe Læssøe og hendes kreds", 2005.
- Dupont, Michael, "Byloven står over Kongens Lov, Et mikrohistorisk studie af fællesskabet på Drejøg 1792-93 om retsudviklingen fra bylov til Danske Lov" i "Fortid og Nutid, Tidsskrift for kulturhistorie og lokalhistorie", marts 2006. Hæfte 1. Side 1-80.
- Falk-Jensen, Arild, Købmand W. E. B. Jensens og Hustrus Efterkommere. Med et Tillæg om deres Forfædre og disses øvrige Efterslægt. 1940.
- Fich, Peter med flere, "Stamtavler over Danske Slægter Fich", 1941.
- Færch, Ole. "Supplement til Stamtavle over Familien Gøtzsche, 1967 af Henrik Gøtzsche og Carl Viggo Gøtzsche Færch-Slægterne i Danmark".
- Grandjean, Poul Bredo, Den Graae'ske Slægtsbog. 1914.
- Grove, G.L, "Københavns Huse og Indvaanere efter branden i 1728" St. Annæ Kvarter, Østre Del, Nye Canall. 1906.
- Gunnarson, B., "Rudkøbings Fortid i populær fortælling", 1921.
- Hassing, Alfred G. "Danske Slotte og Herregaarde", 1943-45.
- Henningsen, Peter, "Niels Juel og almuen på Tåsinge 1714-66 : elitekultur og folkekultur i Danmark i det 18. århundrede".
- "Historiske huse i Ærøskøbing", Nationalmuseet.
- "Historiske huse i det gamle København: Fortegnelse over bevaringsværdige ældre bygninger i "Bispestaden" og "Ny-København", Nationalmuseet.
- Hjort, Birte, "De udstødte Gårdmandspar – I det amagerhollandske Store Magleby skulle i 1700-tallet opfylde særlige slægtsmæssige krav". (dragørhistorie.dk).
- Jacobsen, Steen, "Nu er jeg her altsaa ganske ene." Bog om Asta Kofod 1876-1923. En mentalitetshistorisk undersøgelse af en kvindeskæbne i Stenløse i industrisamfundets første fase, 2012.
- Johansen, Hans Chr. "Nøring og bystyre. Odense 1700-1789 i Odense Bys Historie, 1983.
- Kiær, Henning, "Stamtavle over Slægten Frisch udarb. paa Grundlag af Stamtavle over Familien Frisch, Kbh. 1872 og suppleret. 44 bl.: Stamtræ". København, 1959.
- Krarup, Christian "Stamtavle over efterkommerne af Christian Krarup til Dejbjerglund", 1933.
- Løgstrup, Birthe, "Dommer og Administrator, herredfogeden 1790-1868", 1982.
- Løgstrup, Birthe, "Bondens Frisættelse", 2015
- Maltesen, Mette, "En beretning om Ny Hollænderby og dens beboere", I Frederiksberg Gennem Tiderne, 2014. Møller, Peter Vejse "Slægtsbog for slægten Krarup", 1991.

Petersen, Crilles "Hollænderbyen omkring år 1700. (Artikel i regi af Amagermuseet).
Quist-Jensen, Niels, Troels Hollesen og Harry Hansen. "Lundbæk. Fra herregård til landbrugsskole. Bidrag. Nordjyllands Landbrugsskole".
"Ramsings Kvarterbøger" – Københavns Byarkiv.
Rasmussen, Emilie, mfl, "Sægten Krarup, udarbejdet af Emilie Rasmussen, Jakob E. Krarup og Ninni Wolf".
Røhling, Aksel "Adrian Bekker – en levnedbeskrivelse".
Røhling, Aksel "Thönnis Petersen Becker. Tømmerhandler - En af Københavns 32 mænd" (På Københavns Stadsarkiv).Schultz, Erik, "Registrant over bevaringsværdige huse i Svendborg gamle købstad".
Secher, V.A. "Meddelelser om Slægten Secher (Siker) samlede af dr. jur. V.A. Secher, 2. udgave".
Skjold Petersen, Karsten. "Geworbne krigskarle".
Skjold Petersen, Karsten, "Kongens klæder : uniformer og udrustning i den danske hær indtil 1816 og den norske hær indtil 1814".
"Stamtavle over justitsråd S. A. Bojesen's efterkommere : På grundlag af oplysninger indsamlet af Aage Finsen, Sigurd Hoppe og Arne Bojesen," Varde, 1954.
Thavlov, Lis, Willy Van Hoof, "Vlaamse tuinders en hollandse boeren in Denemarken in de zestiende eeuw : een kritische kijk op een bekend Deens immigratieverhaal".
Thaulow, Th, Lillie-Juulernes Slægtsbog, København 1925.
Thomsen, Allan Mylius, "Nyhavn : 1673-1998".
Wistoft, Birgitte, mfl. "Ad Nordens Ældste Postveje", 2004.

Webkilder

www.arkivalieronline.dk
www.arkiv.dk
www.danishfamilysearch.dk
www.ddd.dda.dk
www.dragoer.dk
www.eremit.dk/ebog/kht/kht_6.html
www.familienshistorier.wordpress.com
www.familysearch.com
www.halvtolv.dk/billeder/9-faellshus/91-holmens-historie?tmpl=component
www.kbh.systeme.dk/index.php?id=286
www.mortenclausen.dk
www.pisserenden.dk

Andre kilder

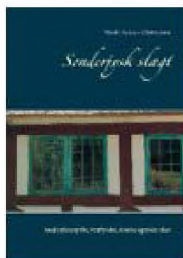
Københavns Skødeprotokol
Kirkebøger
Kommerciekollegiets arkiv på Rigsarkivet
Slægtstavler

Bind i serien Familiens Historier

Bondeslægt med aner blandt rådmænd, præster og uradel

En slægtshistorie fra Himmerland
Familiens Historier, bind 1
Første udgave 2021, anden udgave 2023/2024

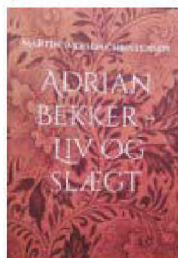
Sønderjysk slægt
Med sydvestjyske, vestfynske, ærøske og tyske islæt
Familiens Historier, bind 2
Første udgave 2021, anden udgave 2023/2024

Slægten fra Vindeby
Del 1 Af historien om en familie om en familie med rødder på Tåsinge, Fyn, Langeland, Jylland og Tyskland
Familiens Historier, Bind 3
Første udgave 2022, anden udgave 2023/2024

Tråde til Tåsinge
Del 2 Af Historien om slægten i Vindeby med rødder på Tåsinge, Fyn, Ærø, i Jylland og Tyskland samt blandt Hollænderbønder
Familiens Historier bind 4
Første udgave 2022, anden udgave 2023/2024

Adrian Bekker - Liv og Slægt
Herredfogeden fra Hollænderbyen
Familiens Historier, Bind 5
Første udgave 2022, anden udgave 2023/2024

Gårdfolk, Husfolk og Byboere
Aner fra Vestsjælland, Langeland, Als og Tyskland
Familiens historier, bind 6
Første udgave 2024

www.familienshistorier.wordpress.com

Adrian Bekker voksede op i 1700-tallets København, men hans fars død og forretningernes efterfølgende kollaps betød, at han tidligt måtte stå på egne ben. Efter en omskiftelig karriere blev han som nævnt 1763 udnævnt til herredsfoged i to herreder, som dækker det sydvestlige Fyn og Tåsinge.

Adrian fik i alt 20 børn med sine tre koner og et barn uden for ægteskab. Det er blevet til et meget stort antal efterkommere, som i dette bind er fulgt i nogle generationer. Bogen er nummer 5 i "Familiens Historier", og er en opfølgning på bind 3 og 4, der omhandlede min mormor Inger Rasmussen gift Christensen og hendes slægt og aner. Adrian Bekker var hendes tre gange tipoldefar.

BoD

9 788743 049487